Cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvinte potrivite

Ilie Cioară

Încă din vremurile cele mai îndepărtate ale trecutului nostru, o seamă de aşa-zişi conducători

spirituali au coborât Divinitatea la nivelul minţii omeneşti şi, din ignoranţă sau teamă, ca şi din interese pur lumeşti, i-au atribuit lui Dumnezeu însuşiri aidoma condiţiei umane. Astei Dumnezeu a fost apreciat ca un aspru judecător, cu totul neîndură tor, chiar gel os şi profund părtinitor.

Efectele unei astfel de viziuni aberante asupra pământenilor sunt uşor de sesizat de orice om cinstit cu el însuşi. Diferitele religii ierarhic organizate după stil pur lumesc, ca şi diversele concepţii filosofice îi despart şi învrăjbesc pe fiii aceluiaşi Tată Ceresc, punându-i permanent în conflict pe uni i împotriva celorlalţi.

În această carte abordăm Noua Evanghelie transmisă direct chiar de Sublimul Creator, care corectează toate erorile săvârşite de către înaintaşii noştri, oferindu-ne în detaliu adevăratul rost al vieţii fiinţei umane pe această planetă. Soluţiile oferite – de o valoare inestimabilă «şi accesibile tuturor a – ne arată pe loc modul în care putem realiza saltul calitativ pe scara evoluţiei spirituale.

Fiecare poate astfel să descopere prin el însuşi Natura sa Divină, ca şi fraternitatea neîndoielnică a tuturor semenilor. Noi cu toţii formăm O Unică Realitate în Uniune perfectă cu Sublimul Creator a Tot şi Toate câte există în imensul Necuprins.

Cuprins

1. ADEVĂR ÎMPRUMUTAT ŞI ADEVĂR PERSONAL

2. AI UT ARE A LUI DUMNEZEU
3. CELE CINCI ATITUDINI ALE LUI DUMNEZEU…
5. CICLUL EXISTENTEI
6. CONDAMNAREA. OSÂNDIREA
7. CONDITION AREA, DEPENDENTA
8. CONTROLUL EMOŢIILOR
9. CONTROLUL TRUPULUI
10. CULTIVAREA VOINŢEI
11. CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU
12. CUNOAŞTE-TE
13. DESTINAŢIA
14. DUMNEZEUL CEL REAL
15. DUMNEZEUL – FICŢIUNE
16. EREZIE ŞI ERETIC
17. ETERNUL MOMENT ACUM
18. EVANGHELIA CEA NOUĂ
19. EVOLUŢIA PLANETEI
20. FOLOSIREA LUI DUMNEZEU
21. IEŞIT! DIN TIPARUL MINŢII!
22. IGNORANTA. NECUNOAŞTEREA
23. ILUZIA ŞI A EI REALITATE
24. ILUZIA ŞI REALITATEA
25. INDEPENDENT A
26. IUBIREA LUI DUMNEZEU
27. ÎMBRĂŢIŞARERA LUI DUMNEZEU
28. Încrederea în dumnezeu
29. ÎNDRUMAREA TRINITARĂ
30. JUDECAREA SAU TUDECATA
31. LIBER-CUGETÂTOR
32. MESATUL CREATORULUI
33. MINTEA Sl-ALE EI DISTRACTU
34. MINTEA ŞI ALE El TIPARE

35. NEVOIA ŞI NEVOINŢA
36. NU PIERDEŢI CLIPA VOASTRĂ DE GRATIE!
37. OMUL UNIVERSAL
38. PRIETENIA CU DUMNEZEU
39. REALITATEA ŞI ILUZIA
40. RELAŢIA CU DUMNEZEU
41. SĂ-I MULŢUMIM LUI DUMNEZEU
42. SĂ ÎNVĂŢĂM CE ESTE IUBIREA
43. SPIRITUALIZAREA
44. STAREA DE PURĂ CONŞTIINŢĂ
45. SUCCESUL ŞI INSUCCESUL
46. SUNT – NU SUNT!
47. SUPERIORITATEA
48. ŞTIUTORUL NEÎMPLINIT
49. TRUPUL – SIMPLU INSTRUMENT
50. UNICITATEA
51. ÎNCHEIERE
Cărţi de acelaşi autor:

MOARTEA MORŢII ŞI DESĂVÂRŞIREA Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT Editura AU, 1994

INTEGRITATEA FIINŢEI UMANE Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL Şi DIVINITATEA Editura All, 1998

FIINŢA UMANĂ ŞI ADEVĂRUL ABSOLUT Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ŞI SPIRITUALĂ A OMENIRII Editura Metropol, 1999

MINUNATA CĂLĂTORIE

SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINŢE Editura Herald, 2.000

ETERNITATEA CLIPEI Editura Herald, 2.000

PE URMELE ABSOLUTULUI Editura Herald, 2001

SPIRITISM Şi SPIRITUALITATE MISTIC-CREŞTINĂ Editura Hermes, 2002

MURIM ŞI ÎNVIEM CU FIECARE CLIPĂ Editura Hermes, 2003

ILIE CIOARĂ

Cunoaşterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite

EDITURA HERMES

Bucureşti, 2003Grafică:

Viorel Dragomir

Prelucrare computerizată: *Radu Amantei*

Corectura textului:

Mirela Şatidru

ISBN 973 – 99234 – 5 – 3PREFAŢĂ

O nouă carte, sub un nou titlu, mă determină, în mod logic şi firesc, să scriu şi această prefaţă, oarecum diferită în ansamblul ei. Şi nu o pot face altfel, decât printr-o succintă relatare a unui fragment din viaţa autorului, aşa cum de altminteri am procedat şi în celelalte lucrări editate anterior. Motivul este pe cât de simplu, tot pe atât de clar şi uşor de înţeles. Aşadar, reiau acest amănunt, pentru completa informare a acelor cititori care se întâlnesc pentru prima dată cu mine ca sursă directă de informaţii, culese în urma unor experienţe personale deosebite.

Iar ceea ce încerc să explic noilor cititori, nu ar trebui să creeze nicio nuanţă de disconfort sau plictiseală, nici pentru aceia care cunosc fenomenul de parapsihologic, care mi-a

transformat radical modul de abordare a Vieţii. Pentru aceştia, noua aducere aminte nu face decât să le întărească şi mai mult propriile convingeri, referitoare la eternitatea Viului şi sensul real al actualei întrupări.

În anul 1948, de Sf. Maria, un vis premonitoriu mă anunţă cu circa şase ore mai înainte, că voi fi căutat de către organele de jandarmerie, pentru a fi arestat. Eram urmărit politic, pentru că am fost ofiţer de poliţie al Ministerului de Interne – Siguranţa Statului în perioada de dinainte de acapararea puterii politice a P.C.R. Previziunea s-a împlinit cu o precizie care depăşeşte orice altă comparaţie. Din acel moment am fost nevoit să trăiesc într-o profundă clandestinitate, zi şi noapte, ascuns într-un pod de bucătărie, semiîntuneric, timp de doi ani şi circa şase luni.

La scurt timp de la intrarea mea în acel pod, într-o noapte, desprins de corpul fizic, trăiesc un nou fenomen surpriză: dedublarea sau decorporalizarea. Nu citisem nimic în acest domeniu şi nici măcar nu auzisem despre o asemenea posibilitate.

După o seamă de verificări, legate de lumea fizică – pentru propria convingere – întâlnesc o altă surpriză. Aflat în afara corpului carnal îmi apar în cale o seamă de suflete – oameni decedaţi – cunoscuţi şi necunoscuţi de mine. Entuziasmat de noile dezvăluiri, am dorit să ştiu dacă am mai avut o altă întrupare în trecut. Laşimpla mea invocare, adresată unui Dumnezeu impersonal, mi s-au revelat fragmente din câteva vieţi anterioare.

Totul s-a petrecut în epoci diferite, eu având, de fiecare dată, o altă înfăţişare decât cea actuală. În continuare, am dorit să aflu ce surprize îmi oferă viitorul din actuala existenţă. În acest fel am trăit anticipat unele fragmente şi din actuala viaţă. Totul s-a petrecut după o perioadă de câţiva ani întocmai precum mi se dezvăluise.

De asemenea, tot ca locatar al acelui pod, care pentru mine devenise un adevărat paradis pământesc, am dorit să întâlnesc – pur şi simplu – pe Dumnezeu. Nici de data aceasta, revelaţia nu s-a lăsat aşteptată. Aflat în afara corpului fizic, adică în corpul astral, mă adresez cu o invocare fierbinte: „Doamne, vreau să te întâlnesc'7! Ca un bolid m-am ridicat la vertical. Apoi, pe măsura urcuşului, am auzit, în mod distinct, trei zgomote – aidoma ţăcănitului produs de scoaterea unei săbii din teacă. Fiecare zgomot era însoţit de câte o desprindere a unor învelişuri din întregul fiinţei mele. În final, din mine nu mai rămăsese decât un punct luminos, iar eu, perfect conştient, drept Stare de Pură Conştiinţă. Deasupra mea, un cer lăptos şi ici colea, câteva puncte luminoase, la fel ca şi mine. La vederea acestora, îmi zic în sinea mea: „Oare ele sunt vii la fel ca mine77? în urma reflecţiei mele, două dintre aceste puncte, au făcut o deplasare de circa 70 cm, în scopul vădit de a mă convinge că sunt ca şi mine. Armonia, liniştea şi mulţumirea completă, pe care o trăiam în mod deplin acolo, n-aş mai fi vrut să revin în corp. Nu pot preciza cât am trăit acolo. Dar, iată-mă desprins din acel climat şi deodată revin în corpul meu din acel pod, pe care-l îndrăgisem cu

adevărat.

Acest fenomen mi-a marcat întreaga existenţă de după aceea. A urmat ispăşirea a cinci ani şi şase luni de închisoare. În această perioadă de timp mi-am dorit aflarea unei biblioteci în scop de documentare. Şi această dorinţă mi-a fost cu prisosinţă împlinită. După eliberare, am cunoscut un cerc de spiritişti, din care am făcut parte timp de 31 de ani. Conducătorul cercului respectiv avea o asemenea bibliotecă.

În această perioadă am studiat şi pus în aplicare cele mai de seamă credinţe şi metode, care dădeau asigurări de împlinire a desăvârşirii spirituale. De fiecare dată însă, eram nemulţumit de rezultatul la care ajungeam. Căci, în mod constant aveam în faţă, drept etalon de comparare, trăirea Stării de Pură Conştiinţă a acelui punct luminos, descris mai înainte.

După câtva timp, am renunţat la activitatea minţii şi am trecut la „Cunoaşterea de Sine”, observând şi ascultând, în mod simplu, reacţiile minţii, ca simplu martor, fără să urmăresc ceva anume ca scop, interes, ideal etc. Această simplitate, realizată cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate, m-a încurajat încă de la început, văzând că adevăratele transformări în structura „ego”ului au loc prin inacţiune. Adică, în tăcerea smerită a minţii, în faţa noutăţii permanente a Vieţii, în eterna Ei desfăşurare – prospeţime de la o clipă la alta.

După un timp, relativ scurt, într-o dimineaţă, la trezire, trăiesc un nou fenomen surpriză: „Sinele personal” sau „eul” fals suferise o fisură

sau spargere a propriului contur, care mă ţinea prizonier prin tipare rigide, convenţionale, determinate de credinţe, filosofii şi metode. Fenomenul este cunoscut în literatura de spiritualitate ca Eliberare sau Iluminare. La acea dată împlinisem vârsta de 55 ani. Din acea clipă s-a desprins de mine credinţa religioasă, pentru care făcusem o adevărată pasiune, prin folosirea permanentă a rugăciunii inimii, ce se rostea singură, prin mecanicitatea minţii. De asemenea, a dispărut şi interesul pentru lumea astrală, îndrăgită în mod deosebit pentru varietatea aspectelor, prin ele însele totdeauna permanente surprize. Din acel moment, impulsionat de un îndemn venit din profunzimea fiinţei mele, am început să scriu despre „Cunoaşterea de Sine”, folosind iniţial versul. Mai înainte nu am avut asemenea preocupări poetice.

Toate aceste fenomene, apreciate ca metafizice sau parapsihologice, se află cuprinse în cartea „Moartea morţii şi desăvârşirea”.

Până în toamna anului 2.000 tot ceea ce am scris în legătură cu „Cunoaşterea de Sine” în cele două variante, poezie şi proză, sunt cuprinse în 11 volume, care au văzut lumina tiparului prin patru edituri.

Iată însă, că în luna octombrie a aceluiaşi an am aflat, nu întâmplător, desigur, despre Noua Evanghelie – autor Neale Donald Walsch. Am citit cu toată atenţia cele trei volume „Conversaţii cu Dumnezeu”, apoi, ulterior, şi „Prietenia cu Dumnezeu, ca şi „Comuniunea cu Dumnezeu”. Din tot ceea ce am întâlnit în aceste volume nu am

găsit niciun fel de contradicţie privitoare la existenţa lumii de după aşa-zisa moarte şi descoperirile făcute demine prin experienţele de dedublare. De asemenea, nu există diferenţe nici în ceea ce priveşte întâlnirea omului cu el însuşi, în care falsul „sine” dispare şi trăitorul acelui fenomen întâlneşte pe Dumnezeu cu care se contopeşte, descoperind în acest mod Natura sa Divină, manifestată ca Iubire atotcuprinzătoare.

Din citirea primelor trei volume, realizată cu trăirea concomitentă a ceea ce ele ne informează, mi-a lărgit în mod vizibil orizontul „Cunoaşterii”, care realmente nu are niciun fel de limite. Deoarece „Cunoaşterea de Sine” o dată începută nu se termină niciodată, căci noul întâlnit în Comuniune perfectă cu Dumnezeu şi laolaltă cu Viaţa şi toate câte există în Imensul Necuprins, solicită noi şi noi descoperiri la nesfârşit.

Pe fondul subiectelor luate din aceste prime volume am scris lucrarea „Murim şi înviem în fiecare clipă”. Asta înseamnă desprinderea de trecutul vechi, cunoscut prin trăire şi întâmpinarea în aceeaşi clipă a noutăţii Vieţii, cu o minte nouă, capabilă să ne ofere posibilităţi de sesizare, înţelegere şi trăirea cu adevărat a ceea ce înseamnă Viaţă, în general.

V-am oferit toate aceste informaţii, pentru ca dumneavoastră, aflând ceea ce s-a întâmplat cu mine, să vă puteţi cunoaşte mai uşor Realitatea fiinţei proprii. Toţi oamenii – adică şi eu – fără nicio deosebire, dispunem de Una şi Aceeaşi Scânteie Divină. Ea este asemănătoare – cantitativ şi calitativ – în savant ca şi în omul de rând; în

sfânt, ca şi în cel apreciat păcătos. Noi toţi, în general, ca înfăţişare exterioară suntem deosebiţi, dar ca Esenţă nu suntem nicidecum separaţi.

Şi acum, să revenim la noul volum al cărui titlu mi-a fost relevat printr-un impuls fulgerător şi categoric, venit din profunzimea propriei fiinţe. Toate titlurile temelor au fost luate din ultimele două volume, amintite mai înainte, iar dezvoltarea lor, cât mai amănunţită, s-a concretizat numai prin trăirea directă a experienţei respective.

Dintre sfintele îndrumări şi aprecieri oferite de către Dumnezeu, să reţinem în mod deosebit următoarele:

Omenirea a realizat un anumit progres pe plan ştiinţific şi tehnic, însă pe plan spiritual, voi pământenii vă aflaţi încă în stadiu de primitivism. Se impune deci un salt calitativ mai rapid pe scara evoluţiei. Şi iată cum poate fi realizat. Până acum oamenii au folosit – spune Dumnezeu – verbul a face, sau pe Dumnezeu, pentru a fi şi a avea. El schimbă această ordine a împlinirilor, începând cu verbul A Fi, adică starea de fiinţare ca Pură Conştiinţă. Căci numai pornind de la această ipostază veţi putea cunoaşte, fără să greşiţi, ceea ce este nevoie în continuare să faceţi şi, eventual, să aveţi. Această modalitate de a întâmpina Viaţa o numeşte drept „Calc pe Scurtătură, z cu ajutorul ei putem realiza rapid pe Acela care suntem, adică Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire. Şi, pentru a exclude orice fel de dubii, El mai precizează: în Starea de A Fi, Eu – zice Dumnezeu – Sunt Tu şi Tu eşti Eu. Astfel se realizează în mod direct Unimea cu Dumnezeu şi Viaţa totodată, Ea

fiind un alt simbol dat Divinităţii. Numai astfel vom putea crea, prin trăire personală – fiecare ins în parte – o nouă cultură şi civilizaţie, diferită de cea actuală.

Experienţa lui A Fi ne oferă în mod spontan Trinitatea fiinţei (corp, minte şi Suflet – Una) şi cu ajutorul Ei aflăm prin revelare fondul fiinţei noastre care este Iubire atotcuprinzătoare, necondiţionată. Tot în legătură cu acest experiment, Dumnezeu ne mai precizează, că şi cel mai greu lucru pentru voi, oamenii, este acela de a renunţa „la ceea ce credeţi voi că sunteţi. Iar cel mai uşor lucru este să nu faceţi nimic, ci doar să fiţi!” Atât şi nimic în plus!

În această minunată Stare de A Fi dispare mintea veche şi, fără niciun fel de gânduri, funcţionăm într-o perfectă armonie cu însăşi mişcarea Vieţii, care este noutate şi prospeţime permanentă de la o clipă la alta. Râvna, truda, cinstea, şi insistenţa realizării acestei simplităţi, va conduce, în final pe trăitor, la spargerea calapoadelor „ego”-ului şi întâlnirea fenomenului Iluminare, amintit mai înainte. Trecând la această nouă practică, Divinul Creator ne asigură că omenirea se va putea schimba în decursul a una sau două generaţii.

Noi, cei care am citit şi recitit mesajul divin, îi vedem oare importanţa semnalată prin folosirea verbului A Fi, ca şi eficienţa înregistrată chiar din primul moment? Dacă, da, atunci mai are vreun rost revenirea la nenumăratele practici indirecte, prin folosirea de formule, mantre, rugăciuni etc? Omenirea a încercat asemenea practici încă de la

începuturile existenţei, ca făptură raţională şi rezultatele se văd! Le vedem oare cu adevărat? Sau trăim încă dominaţi de acumulările memoriale, care structurează falsa imagine a „sinetur posedat până la stadiu de obsesie de ceea ce ştie şi cunoaşte din cărţile citite, ca şi greşita educaţie, transmisă de la o generaţie la alta? Pentru a ne încadra în noua orientare oferită de Dumnezeu, să lăsăm de o parte mintea veche, căci noi nu suntem minte umană, ci Fiinţă umană! Iar, pentru a ne obişnui cu Starea de A Fi tot Bunul Părinte Ceresc ne arată cum să ne-o însuşim mai uşor. Cu ajutorul Atenţiei lucide doar ne urmărim respiraţia. De asemenea, ne putem concentra între sprâncene, în profunzime. Ambele practici, de fapt, ne desprind de lumea exterioară şi, intrând înăuntrul nostru, ne unim întreaga fiinţă sub directa conducere a Spiritului.

În urmărirea aceluiaşi scop, încă o semnalare. În perioada când dormim, mintea ne duce unde vrea ea şi trăim starea de vis. Dar ce se întâmplă după ce ne trezim? Mintea continuă să funcţioneze la fel printr-o gândire necontrolată. Deşi suntem treji, viaţa de somnambul continuă. Pentru a ne trezi – în orice loc ne-am afla să ne obişnuim cu întrebarea: Sunt eu oare întreg şi conştient „Acum şi Aici, e? Simpla întrebare ne aduce imediat în interiorul fiinţei proprii şi trăim câteva clipe de totală linişte. Dacă totuşi în oglinda conştiinţei apar gânduri, imagini doar le vedem şi nimic în plus. Ele dispar, fiindcă sunt doar umbre şi lumina Atenţiei le împrăştie instantaneu. Aceste simple întâlniri cu reacţiile

minţii vor conduce, în cele din urmă, la diminuarea importanţei „ego”-ului şi starea de Eliberare.

O altă îndrumare la fel de preţioasă: Să nu facem din oameni idoli sau maeştri spirituali, oricine ar fi aceştia. Căci ataşamentul de orice făptură umană constituie un obstacol categoric în calea propriei evoluţii. Adevăratul nostru maestru spiritual se află în interiorul fiinţei proprii şi ne aşteaptă să-L descoperim. El nu ne minte, nu ne înşală niciodată şi nici nu ne speculează, cum o fac, de obicei, maeştri exteriori.

Şi încă o atenţionare din partea autorului: în clipa în care citiţi fiecare temă, nu mergeţi mai departe până ce nu realizaţi singuri, prin trăire personală, ceea ce cuvintele încearcă să explice fenomenul respectiv. Exprimarea pe calea versului – prin puţine cuvinte – oferă o mai uşoară posibilitate de aplicare şi proprie descoperire, pe parcursul unei singure strofe sau cel mult două. În schimb, proza vă acaparează intelectul şi – conştient sau inconştient – ceea ce aflaţi vă amplifică dimensiunea ştiutului şi, odată cu el, prinde o mai mare vigoare falsul „sine” sau „ego”-ul.

Şi, în sfârşit, la despărţire, să ne amintim mereu una şi aceeaşi preocupare: Să renunţăm la toate metodele indirecte şi urmând îndemnul Sublimului Creator să ne ridicăm la nivelul practicării Stării de A Fie a cărei simplitate este accesibilă tuturor a. În mod practic, o realizăm printr-o fulgerătoare scânteiere, văzând ceea ce nu este Ea. În acest scop folosim lumina Atenţiei,

care la întâlnirea cu orice reacţie a minţii face ca totul să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic, / astfel creat, suntem Starea de A Fi sau Conştiinţă Pură.

În această ipostază se împlinesc: Integritatea fiinţei noastre, Uniunea cu toţi oamenii, Comuniunea cu Dumnezeu sau Viaţa şi de asemenea, cu toate câte există în Necuprinsa Imensitate. Şi mai presus de toate aceste simboluri de exprimare, folosite pentru explicarea trăirii fenomenului respectiv – în care ne păstrăm individualizarea – aflăm, de asemenea, că noi suntem, în final, Energie Primordială, deoarece Infima Scânteie, care ne defineşte, face parte din Lumina Luminilor, având aceleaşi însuşiri ca şi Ea.

1. ADEVĂR ÎMPRUMUTAT Şi ADEVĂR PERSONAL

Mediul unde ne-am născut în actuala întrupare Ne-a dat tot ce-a posedat prin fireasca educare:

Cunoştinţe acumulate de la alţii moştenite.

Transmise ereditar din vremuri de dinainte.

Aşadar ştiutul nostru despre adevăr, iubire Realmente însuşit, prin această moştenire.

Altfel-zis, împrumutat de la semenii maturi:

Familie, şcoală, religii prin a lor învăţături.

Practic, minţi aglomerate – simplă condiţionare.

Ce răspunde automat la fiece provocare.

După cum a fost formula – seacă mecanici tate, în conflict cu Adevărul – permanentă noutate.

Acest mod de-ntâmpinare, fiind total nepotrivit.

Dă amărăciuni, tristeţe – insul veşnic chinuit.

În conflict cu el şi lumea, tot la fel de programată.

Fiindcă insul şi cu gloata, îşi croiesc şubreda soartă.

Adevărul personal, totalmente, diferit prin a Lui alcătuire.

Iată cum este împlinit de om – ca certă trăire:

Trinitate-unitară cu întreg Viul laolaltă.

Una şi cu Creatorul – Existenţa abordată.

În această conjunctură Adevărul e-ntâlnit Pe momente succesive – conştient desăvârşit.

Drept constantă recreare – prospeţime consecventă.

Cu transformări radicale – Puritate evidentă.

Fiecare trăitor – stăpân al descoperirii

Naturii sale Divine, cu-adevărurile firii, înţelept se dovedeşte prin gânduri, vorbe şi fapte;

Necum griji şi nici nevoi – absolut eliminate.

Fericit, stăpân pe sine, Bunătatca-l defineşte.

Mentor fiindu-i Dumnezeu, în toate câte întâlneşte.

Demn exemplu de urmat, Sacra lui înfăptuire.

Căci Esenţa din noi toţi e la fel, Dumnezeire.

Şi-acest om se împlineşte prin „Cunoaşterea de Sine”.

Simpla conştientizare fiind chiar sacra acţiune.

Ce destramă, risipeşte poverile ancestrale Cunoscute ca reacţii – descărcări memoriale.

Atenţia folosită drept instrument la-ntâlnire.

Ea fiind Divinul din noi – Stare de Pură

Iubire.

Care-apare-n „golul” minţii – prospeţime creatoare.

Astfel, omul vechi dispare şi cel Nou, spontan, apare.

Adevărul, ca idee sau concept, în înţelesul cel mai larg al existenţei sale, înseamnă reflectarea fidelă în conştiinţă a unor obiective independente de subiectul cunoscător. Aşadar, El are caracter de universalitate, atestată de însăşi existenţa ce-L caracterizează.

Adevărul împrumutat sau relativ este determinat de un conglomerat de păreri, formule sau lozinci, înregistrate memorial, potrivit factorilor educaţionali şi a mediului în care ne-am format. Familia, şcoala, religia sunt cei mai de seamă dintre aceşti factori. Şi procesul continuă în acelaşi mod de la o generaţie la alta, fiecare, în parte, oferind ceea ce a primit de la generaţia precedentă. La început, generaţia tânără nu este întru totul de acord cu ceea ce primeşte, întrucât cei mai în vârstă oferă tinerelor vlăstare îndrumări neconvingătoare, pe care ei înşişi nu le respectă. Adeseori purtarea acestora fiind în evidentă contradicţie cu ceea ce spun. Mai târziu însă, prin trecerea anilor, tinerii, devenind maturi, intră în mod inconştient în calapoadele celor în vârstă, adăugând, la rândul lor, nuanţe noi la vechile formulări. Iar mai târziu şi ei se vor afla în conflict cu noua generaţie. Conflictul dintre generaţii durează în acest fel de mii de ani. Şi toate astea au loc pe fondul şubredului adevăr relativ, prin natura lui subiectivă, bazată pe impresii

personale, neconforme cu realitatea lucrurilor.

Adevărul personal este realizat de fiecare ins în parte, în postura de integritate a fiinţei – corp, minte şi Spirit, o perfectă Unime – în Comuniune cu Viaţa în perpetua Ei desfăşurare, ca noutate, prospeţime de la o clipă la alta. În acest context, individul

— Ca trăitor direct – în Unime cu Marea Energie Universală, în care se contopeşte, devine co-creator pe momente veşnic schimbătoare. Mentor şi îndrumător ne este chiar Dumnezeu, care ne conduce în existenţa noastră de zi cu zi prin impulsuri intuitive. Fondul fiecărei fiinţe, fiind Iubirea necondiţionată de niciun fel de motivaţii lumeşti, curăţă şi transformă, atât pe insul trăitor, cât şi mediul înconjurător, cu reverberaţii benefic asemănătoare şi asupra întregului Univers.

La această radicală transformare sfântă şi sfinţitoare, are acces fiecare făptură umană, folosindu-se de cea mai rapidă şi sigură modalitate de realizare şi anume: „Cunoaşterea de Sine”. Singurul instrument de care avem nevoie, în acest scop, este Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare şi total dezinteresată. Cu ajutorul Ei întâmpinăm reacţiile haotice ale minţii vechi, care apar în mod automat, la întâlnirea cu mişcarea permanentă a Vieţii, prin însăşi natura Ei, eternă prospeţime şi noutate de la un moment la altul. Simpla iluminare a acestor reacţii – ca gânduri, imagini, dorinţe, sentimente

— Face ca ele să dispară instantaneu, fiind doar apariţii fictive. Iar în „vidul psihologic”, astfel creat, fiinţa noastră Trinitară se uneşte şi, ca Un

întreg funcţional, întâlneşte Iubirea, adică Esenţa Divină – existentă în noi şi, de asemenea, peste tot în Imensul Necuprins. Ea curăţă, destramă, risipeşte toate energiile deficitare ale insului vechi, manifest ca „egou” sau „sine” fals.

Aşadar, concomitent cu dispariţia omului vechi – creaţie a timpului şi spaţiului, care l-a format – apare Omul Nou, numit Iubire, în care îşi afirmă prezenţa toate însuşirile Divinităţii: Fericirea, Frumuseţea, Bunătatea, Compasiunea la nivel absolut. Omul nou, astfel eliberat de reziduurile memoriale, pune temelie unei alte lumi diferită de cea actuală.

Să mai precizăm că toţi oamenii vor ajunge, câţiva, să întâlnească fericita surpriză a fenomenului de Iluminare. Totul depinde de ceea ce face fiecare, îndată ce a aflat despre adevăratul sens al existenţei sale ca făptură întrupată. Simpla informaţie, care ne-a parvenit în legătură cu propriul destin, ne confirmă că avem şi capacitatea respectivă de împlinire. Iar adevăratul maestru care ne va conduce la finalul mult râvnit se află – conştient sau inconştient – în interiorul fiinţei proprii şi nicidecum în afara noastră.

Dorinţa aprigă, râvna, pasiunea aplicate în mod conştient, cinstit şi cu perseverenţă ne vor releva, încă de la bun început – prin efecte vizibile, binefăcătoare, uşor de sesizat – că aceasta este calea sigură de întoarcere Acasă, adică în Sânul Divinului Părinte Ceresc.

2. AJUTAREA LUI DUMNEZEU

Câtă vreme rătăcit-am, alergând fără de rost.
Când spre ieri şi-apoi spre mâine – totul

searbăd şi anost;

Am privit în urma noastră cu regrete-încriminări

Care-azvârlite-înainte, ne-au oferit tulburări.

Regretul şi-învinuirea, în cuprinderi diferite

Şi desluşirea corectă, prin cuvinte potrivite.

Este absolut utilă în al Vieţii curs normal.

Căci „Cunoaşterea-neontinuu ne oferă ce-i real.

Regretul şi observarea, în mod simplu demonstrează

Că nu ne-am îndeplinit cea mai sfântă ipostază

A Aceluia Ce suntem – Natura noastră Divină, Puritate intrinsecă, ca şi Iubire deplină.

Vinovăţia, din contră, e decizia severă, proiectată-n viitor.

De-a nu mai face vreodată acel fapt îngrozitor. Societăţi şi religii au impus ostracizări Prin pedepse cât mai dure – fără reabilitări.

Scopul real al Vieţii – proces în desfăşurare:

Ne creăm şi recreăm pe momente-înnoitoare, în viziuni mai măreţe, privind propriul nostru Sine, Ascendenţă neîncetată printr-o nouă versiune.

În constanta acţiune avem ca însoţitor.

Drept sprijin şi îndrumător – pe post de co-creator, Pe Părintele Divin, ce ne-ajută să-mplinim Ceea ce noi, realmente, ne-am propus să devenim.

El ne urmăreşte voia – prin intenţii proiectate şi oferă instrumente – pe potrivă, adecvate.

Să trăim experienţa personală de creare

Aşa precum ne-am propus, drept final – realizare.

Voia noastră şi a Lui: Una e Dumnezeiască;
Asta e Realitatea – certitudine firească;
Separarea dintre noi nu e decât aparentă.
Drept iluzie deşartă – niciodată stare certă.
Lumea e aşa cum e, precum o avem în minte.
Tot la fel şi viaţa noastră, prin aspecte-nchipuite. Aşadar, de noi depinde să ne schimbăm viziunea, Intrând înăuntrul nostru – unde este înţelepciunea.
Dacă ne schimbăm pe noi lumea altfel e privită:
Cu Iubire, Bunătate – comportarea noastră sfântă; Este un constant proces de Viaţă-n desfăşurare.
Iar Viaţa-i Dumnezeu, ce-L folosim ca atare. Folosindu-L conştient, clar, lucid şi insistent Transformarea se produce în mod cert şi evident, în această ipostază El oferă instrumente, daruri, date şi-nsuşindu-l Energia creatoare, noi creăm Realitatea.
Experienţa marcată prin gândire, vorbă, faptă, Daru-înţelepciunii blânde – ce destramă judecata;
Legate de aparenţe – iluziile înşelătoare.
Practic, ele se destramă în mintea-nţelegătoare.
Darul Dragostei Sublime e un dar nepreţuit.
Care-ndeamnă şi ajută să fim un întreg Unit.
Să iubim fără condiţii pe noi şi-alţii, laolaltă.
Binecuvântând pe toate, precum Viul ne arată.
Peste Tot, ca şi în Toate, în Imensul Univers.
Există Forţa Divină – manifestă-n mod

expres:

Energie creatoare, ca şi înţelepciune blândă şi, la fel, pură Iubire.

Folosind această Forţă – folosim pe Dumnezeu – cu El fiind în Contopire.

Noi cu toţii schimbăm lumea folosind această Forţă.

Scânteii – aflată-n noi – să-i dăm vigoare de torţă.

Folosită-n permanenţă în momente-ntunecoase şi cu-aceeaşi prospeţime în momente luminoase, în clipele de curaj, ca şi-n clipele de frică.

Cu moralul la pământ sau în al nouălea cer.

Toate astea le-am trăit şi le vom mai trăi încă.

Fiindcă asta este Viaţa, în eternul Ei mister.

În trecut, un şir de vieţi, ca-ntrupat pacest Pământ.

Am ucis şi am fost ucişi, îmbrăcaţi cu-acest veşmânt; într-o vreme-am adunat şi în alta – am risipit;

Am plâns şi ne-am jeluit, apoi am râs şi-nveselit;

Câţiva, la fel, am zidit, dup-aceea-am dărâmat;

Am îmbrăţişat o vreme – şi fugit de-mbrăţişat; Vreme a fost de păstrat şi de-asemeniz de-aruncat;

De cusut şi-nsăilat, apoi rupt şi deşirat;

Un timp a fost de pierdut şi-altul a fost de găsit;

De asemeni, de iubit şi apoi altul de urât;

Vreme de agonisit şi altul de prăpădit;

La fel, un timp de sădit şi-altul de smuls ce-am sădit.

Am trăit vremuri de pace şi confruntări sângeroase;

Mintea iniţiatorul şi-a durerii nemintoase;

Toate absolut înscrise în Eternul lui Acum.

Tot ce este, tot ce-a fost şi va mai fi, nu dispare nicidecum.

Căci ce s-a-ntâmplat vreodată, ca trecut, deci, cunoscut.

Şi ce este-n noi Acum sau va fi în viitor, este-n prezent revelat.

Iar acest Sublim Moment ne îndeamnă să decidem:

Ceea ce vrem ca să fie şi să facă pe Acela care suntem.

Acest Moment de Trezie în Supremul Adevăr

E moment de izbăvire – de tot trecutul mizer.

Dumnezeu cu noi – tot timpul – prieten şi îndrumător în oricare-mprejurare, sprijin şi reciproc ajutor.

Titlul acestei teme apare ca surpriză, dar şi ca o mare îndrăzneală. Cum ar putea un pământean să ajute Divinitatea?! Să nu pornim cu prejudecăţi, ci să aşteptăm demonstrarea şi concluzia temei!

Până acum, dominaţi, în mod categoric, de către acumulările minţii, care ne condiţionează capacitatea intelectuală, am întâmpinat mişcarea permanentă a Viului, privind, fie în trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat, fie înspre un viitor, sprijinindu-ne pe supoziţii, fundamentate tot pe acelaşi trecut. Prezentul fiind doar o punte de

trecere între cele două aspecte ale propriei deplasări. Întreaga activitate a minţii ne-a oferit când învinuiri şi regrete de ceea ce am făcut câţiva, când clipe de satisfacţii, prin aceeaşi aducere aminte a trecutului. În ambele cazuri, trăim momente imaginare, care nu au nicio legătură cu clipele prezente. Amărăciuni şi stres psihologic, cu influenţe dăunătoare, atât pe plan fizic, cât şi psihologic este tot ceea ce întâlnim dacă funcţionăm în acest mod defectuos. Şi se întâmplă toate acestea din cauză că suntem desprinşi, în chip mecanic, de actualitate. În acest caz, prezentul, care este real, autentic rămâne un veşnic mister, imposibil de întâmpinat.

Cu totul diferit se pune problema când suntem conştient de ceea ce se întâmplă în mod inconştient. Or, a fi conştient de tot ceea ce se întâmplă în clipa prezentă, înseamnă că noi vedem impulsurile iluzionare ale minţii deficitare. În clipa conştientizării lor, acestea dispar şi noi realizăm Unitatea fiinţei, adică a Aceluia Ce suntem – Natura noastră Divină, care se afirmă prin Ea însăşi ca Iubire, Bunătate, Cinste, cu însuşiri autentic sfinţitoare. În acest fericit caz – la care are acces fiecare pământean – calificăm vinovăţia ca un fapt reprobabil, săvârşit în trecut, ca o simplă atenţionare de a nu mai repeta fapta respectivă.

Societatea şi religiile însă, au impus ostracizări, prin pedepse cât mai dure, excluzând însăşi reabilitarea. Mai mult decât atât, condamnările au fost date chiar în numele lui dumnezeu. Însă, scopul real al Vieţii constă într-un

permanent proces de creare şi recreare de la o stare la alta, înspre cea mai înaltă viziune a Sinelui nostru. În acest context, avem ca îndrumător pe Bunul Părinte, care ne ajută potrivit-îndemnului nostru de a ne împlini propriul destin. El ne oferă instrumentele adecvate, pentru atingerea scopului personal. Într-o asemenea situaţie, voia noastră şi voia Lui se unesc pentru atingerea ţelului pe care noi ni l-am propus. Separarea dintre noi şi El este doar o aparenţă înşelătoare – iluzie deşartă, deci, nicidecum, certitudine.

Viaţa şi, la fel, lumea în general, este aşa cum o avem noi în mintal, prin aspecte închipuite. Şi numai de noi depinde schimbarea acestei viziuni, care se realizează când ne aflăm înăuntrul nostru, unde întâlnim înţelepciunea. A observa lumea exterioară din interiorul fiinţei proprii, înseamnă a o vedea şi aprecia din perspectiva înţelegerii fiinţei noastre – ca operă divină. Adică, lumea este privită cu Dragoste şi această înţelegere realizându-se încontinuu proces de evoluţie sfinţitoare. Iar Viaţa şi Dumnezeu, fiind acelaşi lucru, O folosim în mod conştient, cu insistenţă, pentru împlinirea ţelurilor noastre cele mai înălţătoare.

Întrucât în interiorul Universului nu există decât o singură Forţă, care se află şi în noi în fiecare pământean, ca şi pretutindenca, noi folosim această Forţă. Or, folosirea acestei Forţe, înseamnă că folosim pe Dumnezeu, cu care suntem în contact. Şi El ne pune la dispoziţie instrumentele necesare propriilor noastre

oportunităţi.

Experienţa Vieţii este marcată prin gânduri, vorbe şi fapte. Dar, cine suntem noi, de fapt? Noi suntem şi produsul şi rezultatul a unui şir imens de vieţi, ca fiinţe întrupate. În care am ucis şi am fost ucişi; într-o vreme am adunat şi în alta am risipit; am plâns şi ne-am jeluit, apoi am râs şi ne-am înveselit; câţiva, am zidit, după aceea am dărâmat; am iubit şi apoi am urât; un timp am sădit şi altul am smuls ceea ce am sădit; am trăit momente de pace şi altele de confruntări sângeroase.

Toate astea şi încă multe alte fapte au fost înregistrate de către minte şi puse în practică. Şi toate astea, absolut toate, se află înscrise în Eternul Moment Acum, fiindcă tot ceea ce s-a întâmplat în trecut, deci cunoscut şi ceea ce este în noi Acum sau va fi în viitor, este revelat în acest Moment Sublim. Şi El ne îndeamnă ca noi înşine să decidem ceea ce vrem să fie şi să facă pe Acela care suntem.

Acest Moment de trezire al Adevărului Suprem este moment de izbăvire a întregului nostru trecut de comportări necugetate, mizerabile. Dumnezeu este tot timpul cu noi, ca prieten şi îndrumător şi la fel, sprijin şi reciproc ajutor în oricare împrejurare.

3. CELE CINCI ATITUDINI ALE LUI DUMNEZEU

La temelia Vieţii, ca trăire adevărată.

Stau veselia, bucuria precum Dumnezeu ne-arată;

Ambele sunt atitudini puse-n faţă dinainte.

Care fac posibil totul – fără efort împlinite.

Râsul e medicament, voioşia, bucuria veritabil aliment

Pentru Sufletul ce-aspiră, cu ardoare, insistent.

Să-şi împlinească destinul, cunoscut la început.

De-a se-ncearcera în trup şi-a ispăşi ce-a făcut.

Sufletul e fericit! De ce insul nu-i la fel?!

Mintea lui e vinovată, când e luată drept model.

Ca fiind însuşirc-aleasă şi a toate ştiutoare.

Vanitatea şi trufia – efecte devastatoare.

Inima e coridorul dintre Suflet şi al minţii areal;

Când avem o minte-nchisă, totul e nenatural:

Tristeţe, zbucium şi teamă – un infern întreţinut înăuntru-minţii proprii, prin tenebre-nchipuit.

Veselia, bucuria – energie a Vieţii liberă şi curgătoare.

Unitate şi Unime cu Tot ceea ce există, încontinuu trăitoare, Manifestă prin Ea însăşi ca Iubire, cu efecte de sfinţire.

Necum condiţionată de meschine interese sau anume-nchipuire

Dar cum explicăm tristeţea, uneori devastatoare în context cu voioşia, necum asemănătoare? întreaga nedumerire provine din neînţeles şi amăgire.

Forţa cea Universală nu e corect înţeleasă, în a Ei alcătuire.

În Ea toate sunt cuprinse, realmente asamblate;

Răceala şi fierbinţeala pe-acelaşi ecran aflate.

La fel, voioşia, tristeţea sunt doar nume diferite Ale Forţei Infinite – exprimate prin vibraţiuni distincte.

Când controlăm Energia noi alegem modul de funcţionare, Schimbând tipul de vibraţii în raport de-a lor valoare. Tristeţea, amărăciunea estimate ca având vibraţii joase.

Prin a lor accelerare înscriu rezultate dense.

Voioşia, bucuria îşi impun a lor valoare.

Cu aspecte potrivite firii noastre schimbătoare.

Informarea uriaşă să o testăm prin trăire Căci numai experienţa îi acordă îndreptăţire.

Un zâmbet, un compliment, o privire drăgăstoasă Declanşează-n celălalt schimbarea spectaculoasă.

A rosti un adevăr, sentiment împărtăşit, a alina o durere, Decizia de-a ierta, ca şi alte atitudini au asemenea putere. Dumnezeu este Viaţă, la vibraţie supremă.

Practic, să ne-o însuşim, căci Ea bucurie-nseamnă!

Neavând teamă de moarte, nici de Viaţă n-avem teamă!

Toate astea înţelese, prin trăit, de bună seamă.

Ca să trăim fenomenul, aşa precum se cuvine, în mod clar să ne cunoaştem – amănunt şi-n întregime.

Nu suntem nici corp, nici minte – învelişuri pur lumeşti.

Ci suntem Esenţă Pură cu-nsuşiri dumnezeieşti!

Nicicând noi nu suntem singuri, ci cu Tatăl împreună.

Noi în El şi El în noi, în Uniune deplină;

La acest nivel de viaţă suntem chiar Eternitate, în Unime absolută cu-întreaga Realitate.

Necunoscând acest lucru, ne comportăm fragmentar.

Frici, amărăciuni şi zbucium ne-nsoţesc imaginar.

Când mintea ne e stăpână cu-a ei condiţionare;

De fapt, suntem ce nu suntem, fiinţă înţelegătoare;

Viaţa-i iluzionare, nimic clar, nimic concis – totul este amăgire. Necunoscând Cine suntem, trăim prin închipuire.

Copleşiţi de ignoranţă – viaţă de handicapaţi.

Şi-am creat această lume, prin confruntări antrenaţi.

Iluzia-i necesară cât timp îi cunoaştem rostul şi a ei alcătuire, Noi, văzând-o din afară ca searbădă-nchipuire;

Dar, fiind înăuntrul ei, copleşirea ne domină.

Văzând totul răsturnat – drept rătăcire deplină.

Simpla conştientizare o face ca să dispară.

Iar în liniştea creată, suntem Fiinţă Unitară.

Una fiind cu Dumnezeu – fiinţă veşnic

creatoare.

De-acum, Iubirea ne-ndrumă prin acţiuni sfinţitoare.

Numai intrând înăuntru vom descoperi comoara:

Că noi suntem Cine suntem! Nu făptură singulară.

Ci-n perfectă Uniune cu Eterna Existenţă.

Noi în Ea şi Ea în noi, ca o Unică Prezenţă.

Şi-n această conexare – cu Dumnezeu laolaltă.

Toată bucuria noastră Lui îi este acordată.

Căci a Lui este bucuria ca să fie cu noi Una.

Şi ca noi să ştim aceasta permanent, întotdeauna.

În acest context, tristeţea ne va părăsi de-ndată.

Fiindcă ea şi Dumnezeu n-au fiinţare-alăturată;

El fiind Energia Vieţii, la nivelul cel mai-nalt.

Ea – tristeţea – la nivelul cel de jos, deci, capătul celălalt

Intuiţia e-ndemnul ce nu-nşală niciodată şi când nu îi dăm urmare, Divinitatea-i trădată.

Atenţie, deci, la minte, la „ego”-ul nărăvit.

Care frecvent derutează acel impuls intuit.

În timpul care s-a scurs, ştiinţa, tehnica, cultura Au înregistrat progrese evolutiv, pe măsură.

Dar, pe plan spiritual, un vădit primitivism:

Minţi închise în tipare de un sever conformism.

Incapabile să afle Viaţa-n veşnică schimbare.

Noutate absolută, bucurie creatoare, în mileniul care-ncepe, real salt evolutiv.

Prin alt om, Universal, condus clar demonstrativ.

Este epoca de aur a unei noi omeniri.

Rezemată pe real, ce destramă-nchipuiri;

Azi în lume revelată de mai mulţi vizionari:

Mesageri şi-nvăţători, ca elocvenţi vestitori.

Mulţi chemaţi, puţini aleşi – prin ei înşişi trăitori! în noi toţi există ştiinţa de-a fi real creatori.

Dar, am uitat Cine şi Ce suntem, pentru a-L crea din nou; Acesta-i procesul Vieţii, vizând propriul nostru Eu.

Orice ins ce-şi aminteşte Cine E cu-adevărat va deveni, încă-o dată, realmente, integrat.

Membru, mădular firesc în Trupul lui Dumnezeu.

Asta noi cu toţii suntem când pierdem propriul „egou”. Unii nu ştiu acest lucru, alţii nu şi-l amintesc.

Dar, cu toţii-n profunzime, au un dor ce-i copleşesc.

De întoarcere Acasă, ca ce-a fost, să mai devină:

Parte din Dumnezeire, ca împlinire deplină.

Aici fiind, aflăm precis că moartea-i închipuire.

Noi suntem nemuritori, deci o veşnică trăire.

Că am fost întotdeauna şi aşa vom fi întruna.

O lume făr de sfârşit – trăitori întotdeauna.

Dar, ca legat de corp fizic, vieţuirea-i trecătoare.

La fel, dragostea apare, drept formă de exprimare, însă, Dragostea în Sine, este absolut eternă, în tot timpul, pretutindeni.

Asta-i a doua la număr, a celor cinci atitudini.

Dragostea e sensul Vieţii – Viaţa însăşi, la fel e considerată la cel mai înalt nivel, prin trăire consacrată;

Dumnezeu în orice clipă este pururea Iubire.

Şi noi, în fond, asta suntem, prin divina Contopire.

Natura noastră de bază este să fim iubitori.

Să iubim pe oricine şi orice şi cât mai stăruitor.

Şi vom începe cu noi, cu-al nostru propriu Sine.

Căci numai aşa cunoaştem minunata opţiune.

Însă, nu o putem face cât timp credem că ne-am născut în păcat.

De la-nceput condamnat, rău din fire-neriminat.

Deci, cultura fiind greşită, să-i vedem a ei eroare şi să ne rupem de ea, doar prin simpla constatare.

Căci divina Libertate e natura şi-a Sufletului omenesc;

Noi, ca liberi, suntem veseli, bucuroşi, în chip firesc şi în aceeaşi măsură iubitori cu-adevărat.

Acesta-i experimentul omului realizat.

În Cerească împărăţie nu-i ceva numit pedeapsă.

Ci există consecinţă, care e de om aleasă.

Dar, să vedem înţelesul acestor două simboluri, Diferenţa de substanţă, ca şi propriile

roluri:

Pedeapsa este impusă de cineva din afară.

Instituţie anume, pl. într-un jude bunăoară;
Consecinţa-i rezultatul – trăit în profund de Sine,
Propria experienţă care, practic, nu-i convine.

Din pedeapsă nu se-nvaţă aşa uşor – cere timp şi amânare.

Consecinţa e rapidă, ne stă-n faţă şi ne doare, însuşiri total distincte, prin fiinţare integrală; Prima-i artificială, a doua e naturală.

A fi total iubitor, nici pretenţii, nici restricţii
Nu marchează existenţa, privind proprii satisfacţii,
Faţă de noi sau de alţii, din mediu-nconjurător;
Libertate pentru toţi – semn firesc, revelator.

În postura de a fi, a face şi a avea ce doreşte fiecare, Acesta-i semnul Iubirii, în oricare-mprejurare; împărtăşim tot ce ştim despre viaţa fericită, Neimpunând nimănui vreo formulă anumită.

Când vedem că ei greşesc, prin alegerile proaste, Acum apare momentul de Iubire-adevărată, Numită compasiune de un real trăitor.

Prin totală transparenţă şi simţ binevoitor.

Când te afli într-un impas – o problemă oarecare, Puneţi grabnic, insistent, următoarea întrebare: Ce-ar face Iubirea acum, în această împrejurare? Răspunsul vine deodată, fără nicio aşteptare!

După ce-i pusă-ntrebarea şi în pacea ce survine.

Ştii anume ce să faci, că răspunsul este-n tine!

Tu eşti el – partea aflată în propria-ţi

profunzime, Care iese la iveală, ca Esenţă şi Eternă prospeţime. Şi-acum, în continuare, celelalte comportări.

Atitudini clar, precise în fiece-mprejurări Ale Bunului Părinte, ca-nsuşiri esenţiale.

Existente şi în noi, drept moşteniri filiale.

Acceptarea pe deplin a Tot ce îţi iese-n cale:

Nu-l respingi, nici ocoleşti apariţiile sale;

Practic, îl îmbrăţişezi şi-l ţii aproape de tine şi-l iubeşti cu-ntreaga fiinţă – ca şi cum îţi aparţine.

Asta şi eşti, realmente. Tu eşti creator a toate.

De care eşti mulţumit, dându-le însemnătate.

Rezistând la acceptări, le dai forţă şi vigoare;

Drept urmare, pe plan psihic, degradarea tot mai mare.

Acceptarea nu înseamnă să fii cu ea de acord.

Ci numai s-o îmbrăţişezi, care înseamnă un alt mod De-a o putea transforma, printr-o nouă re-creare.

Prin propriul experiment şi perfecta întâlnire.

Cum poţi vindeca ceva dacă nu e lângă tine?

Cum poţi să azvârli o piatră, de n-o ţii în mână bine?

Cum putem iubi ceva dacă nu acceptăm toate.

Indiferent de nuanţe şi a lor însemnătate?!

În acest mod vom cunoaşte Fericirea, prin trăire.

Nelegată de ceva, ci doar prin simpla fiinţare;

Cu Ea binecuvântarea se înscrie-n mod frecvent.

Fără alte explicaţii, manifeste în prezent.

Când devenim iubitori – în mod deplin – şi acceptăm pe deplin, în mod firesc devenim cei ce binecuvântează înşâşi propriul lor destin

Şi ne face pe noi toţi şi ceilalţi, totalmente fericiţi.

Totul se uneşte… leagă, când noi cu întregul uniţi suntem real contopiţi.

Să nu condamnăm nimic şi în nicio împrejurare;

Şi, la câte se întâmplă, simpla binecuvântare să ne fie însoţitoare!

Iar aceste atitudini pot fi la fel inversate.

Având aceeaşi valoare cu înscrisuri adecvate.

Indiferent ce experiment trăim, să-l iubim până dispare, Acceptând cu bucurie tot ce Viaţa ne oferă, până ce acesta moare.

Bucuria fiind chiar noi, Cine suntem şi am fost întotdeauna;

Să ne amintim mereu acest Sacru Adevăr şi a fi cu El întruna!

Să ne iubim unii pe alţii şi pe noi în mod frecvent.

Căci iubind-al nostru Sine, în mod cert şi evident, îl iubim pe Dumnezeu – în noi pururea prezent.

Asta s-avem în vedere – pe noi tot timpul atent!

Când, real, vă veţi cunoaşte Omul cel adevărat.

Moment ce poate veni, spontan, deci,

neaşteptat.

Vă veţi simţi ca şi Mine, deplin înţelegător.

Fericit şi iubitor şi care totul acceptă, veşnic recunoscător.

Aceste cinci atitudini, chiar de Divin revelate.

Pe care ni le-nsuşim, ca făpturi eliberate.

Să ne fie clar îndemn, prin trăire insistentă.

Totul devine posibil, prin fiinţarea consecventă.

La temelia întregii Existenţe, sub diferitele Ei aspecte, **văzute** şi nevăzute, se află o singură Energie Primordială, numită în **multe** feluri. Ea nu are început şi nu va avea nici sfârşit. Această Enerpt se află în permanentă mişcare de creare şi autocreare, vizân; forme din ce în ce mai subtile. Mobilitatea acestei Energii, cari înseamnă şi vibraţie cu sursa în Ea însăşi, se află într-un proces av evoluţie sau perfecţionare, de la formele cele mai rudimentare 1 cele mai fine. Ea cuprinde toate regnurile (mineral, vegetal şi an. mal) existente, atât pe planeta noastră, ca şi peste tot, în întrec. Univers.

Această Energie, care funcţionează la nivelul cel mai subtil fost numită de către pământeni Dumnezeu sau Adevăr Absolv. Ea se află şi în noi, toţi oamenii şi ne îndeamnă în permanenţă să descoperim şi să-i urmăm sfaturile intuitive, în propriul nostru interes, ca şi al colectivităţii. Iar, cea mai rapidă modalitate de a întâlni această Energie, prin trăire personală, este Starea de A Fi. Aşadar, este vorba de o simplă fiinţare, în care mintea se află în totală pasivitate sau smerenie. În acest context, fără voia noastră – corpul, mintea şi

Spiritul, aflate într-o totală Unime – se produce transcendenţa din lumea finită în Nemărginire. Practic, este o simplă absorbţie a Infinitului, când, noi, în ipostaza de Conştiinţă Pură, suntem conduşi intuitiv, de către Acela Ce suntem, adică Divinitatea din noi, în Comuniune nemijlocită cu Dumnezeu.

În clipa în care omul obişnuit şi-a descoperit adevărata lui natură de Fiu de Dumnezeu, toate atitudinile abordate în această temă le avem şi noi, drept comportări naturale sau obişnuinţe, asociate în permanenţă cu simplitatea Stării de A Fi.

Spiritul, prin însăşi natura Lui este fericit, manifestându-se ca bucurie, veselie, mulţumire şi acceptare a ceea ce este. Întrebarea firească ce ne-o punem este: De ce, oare, nu este şi insul respectiv precum este Spiritul? Neconcordanţa este determinată de către mintea ştiutoare. Acumulările memoriale, care o susţin, au pus stăpânire pe întreaga fiinţă şi o domină prin reacţii mecanice, la întâlnirea cu permanentele noutăţi ale Vieţii în eternă desfăşurare.

Conducerea fiinţei umane îi aparţine deci minţii şi nu Spiritului – autoritate intrinsecă, incontestabilă a propriei noastre făpturi. O scurtă incursiune în perioada de dinaintea încarnării în actuala existenţă ne va aduce o seamă de lămuriri privitoare la greşita funcţionare, descrisă puţin mai sus. Înainte de noua întrupare, Sufletul, aflat în asociere cu învelişurile Sale mai subtile (astral, mental, cauzal), era perfect conştient de reziduurile memoriale, care împiedicau evoluţia şi

întoarcerea în trupul Divin. El şi-a dorit revenirea pe Pământ, ca să elimine acele rămăşiţe acumulate tot în asociere cu multe alte trupuri, din şirul imens de reîncarnări anterioare. Acolo, fiind, El singur şi-a ales rasa, etnia, ţara şi familia, drept condiţii, apreciate de El ca favorabile eliberării. Însă odată cu naşterea şi legătura cu elementul trup, El suferă acel impact inevitabil, dintre starea de zburdălnicie din lumea astrală şi fixarea de materia brută.

În continuare, El este nevoit să se adapteze educaţiei oferită de către mediul respectiv (familie, şcoală, religie etc.). Şi ceea ce primeşte ca atare, îl ajută prea puţin, pentru că se pune preţ tot pe acumulări memoriale, voinţă, credinţă şi efort psihologic. Calea este anevoioasă şi de lungă durată, fiindcă se porneşte de la a face ceva, în scopul realizării fericirii şi a descoperi Iubirea – comoara cea mai de preţ a naturii noastre.

De-acuma, informaţi şi asupra acestui aspect, din lumea anterioară întrupării, ce anume avem de îndeplinit? Cum întâmpinăm scurgerea Vieţii, marcată de către veşnicele Ei surprize pe clipe în desfăşurare? Noutatea Vieţii, în întregul Ei funcţional, nu poate fi întâmpinată decât de fiinţa noastră Unitară sau Trinitatea-unime. Iar pentru aceasta ne vom folosi de Atenţia-Lumină, atotcuprinzătoare şi dezinteresată a clipelor, care ne aduc prospeţimea Viului, în eterna lor desfăşurare.

Viaţa este acelaşi lucru cu Dumnezeu – aflat în eternă creare şi recreare sau perfecţiune – care se autoperfecţionează fără încetare. Noi, ca

întreg, în Comuniune cu Dumnezeu, contribuim în mod vizibil la eliminarea trecutului mort, cu înscrisurile sale deficitare, prin încălcarea legilor Dragostei necondiţionate.

Să reţinem că Dumnezeu niciodată şi în nicio împrejurare nu ne părăseşte. El se află în permanenţă cu noi şi în noi şi ne îndeamnă şi sfătuieşte ceea ce este necesar să facem, pentru a depăşi orice împrejurare în care ne-am afla. El nu pretinde nimic în schimb, privindu-ne pe toţi la fel, fără niciun fel de preferinţe.

Dorinţa Lui cea mai arzătoare este aceea de a-şi conduce copiii săi înapoi Acasă, adică în Trupul Său Dumnezeiesc, de unde, câţiva, într-un trecut foarte îndepărtat, am acceptat să fim trimişi, pentru a trăi experienţa în asociere cu materia densă.

Acum, după ce am cunoscut adevăratul rost al existenţei noastre de Suflete întrupate, să revenim la punerea în practică a ceea ce cunoaştem, căci numai prin trăirea directă şi personală ne împlinim sfânta misiune de copii ai Tatălui Ceresc. Pentru a întâlni prin trăire directă Starea de A Fi, noi luăm contact cu ceea ce nu este Ea. Noi nu suntem nici corp şi nici minte. Conştientizând mişcarea acestor două fragmente, din interiorul nostru, exprimarea lor dispare. Iar, în „golul”, astfel creat, apare Starea de A Fi, în care fericirea necondiţionată de ceva din afara noastră îşi impune prezenţa. Şi numai pornind din această ipostază ştim ce să facem pentru clipa următoare.

A doua atitudine a lui Dumnezeu este

Iubirea, care apare de la sine în cursul acestui experiment inestimabil. Ea, Iubirea, este

Esenţa fiinţei noastre. De-acum, ca Iubire, acceptăm tot ceea ce ne scoate în cale desfăşurarea firească a Vieţii, chiar dacă mintea doreşte cu totul altceva, decât ceea ce există ca fapt în sine.

Un om fericit şi iubitor, care acceptă o stare existenţială, de la un moment dat, nu înseamnă şi a fi de acord cu acel fapt. El înţelege şi acceptă fenomenul în sine, căci cum ar putea el să-l transforme altfel, decât fiind aproape de el? Această atitudine se înfăptuieşte ca o binecuvântare a experienţei, prilejuită de mişcarea Vieţii, care ne-a dat posibilitatea să ne cunoaştem şi să ne vindecăm rănile sufleteşti – ce constituie piedici reale, pe calea propriei desăvârşiri.

Şi, în final, să binecuvântăm toate încercările Vieţii, ca fapte întâmplate şi categorisite ca greşeli, păcate, determinate de către egocentrismul sălbatic, manifest prin diversele lui aspecte, totdeauna înrobitoare.

Libertatea şi independenţa de toate tentaţiile lumeşti este scopul suprem şi realizabil de către toţi pământenii. O nouă omenire este pe cale să ia naştere printr-un salt spontan calitativ de natură spirituală, spre cea mai înaltă viziune, fondată pe o civilizaţie cu totul diferită de cea actuală. Noi toţi, fără niciun fel de excepţie, tânjim după aceeaşi unică Stare de Fericire. Mii şi mii de oameni au căutat-o în afara fiinţei proprii şi n-au găsit-o, fiindcă îndrumarea era greşită, ea fiind

legată de lucruri lumeşti, nesigure şi trecătoare.

Acum ştim că numai intrând în interiorul fiinţei noastre o putem afla şi oferi şi altora cu toată dragostea, căci noi nu putem fi fericiţi într-o lume nefericită. Transformarea lumii începe cu noi, prin cunoaşterea adevăratei noastre structuri nepieritoare, care ne îndeamnă să o popularizăm, neprecupeţind niciun efort.

Să nu uităm niciodată că adevărata înţelepciune înseamnă cunoaştere aplicată, în mod conştient şi dezinteresat. Tot ceea ce aflăm, în legătură cu această minunată cale, ne obligă să o punem, pe loc, în aplicare. Iar atunci când suntem confruntaţi cu diversele dificultăţi comportamentale, să ne întrebăm: Ce ar face Dragostea într-o asemenea situaţie? După ce punem întrebarea mintea trebuie să tacă în mod desăvârşit. În această ipostază, noi – aflaţi înăuntrul fiinţei noastre – vom primi prin intuiţie răspunsul respectiv.4. CERINŢE, NEVOI, PRETENŢII

Omul ca fiinţă completă – un întreg funcţional.

Nu se poate înţelege şi trăi în chip real.

Decât văzând ce nu este, ca parte şi-nchipuire.

Ce-i prilejuiesc structura – sacra lui alcătuire.

Iluzia, deci creată de ferma necesitate.

De-a trăi experienţe şi-adevăruri revelate.

Cerinţe, nevoi, pretenţii în acest sens le cuprindem.

Căci prin ele în chip firesc, la Infinit ne extindem.

Toate astea clar văzute şi-nţelese-n mod global.

Se destramă, risipesc prin cuprinsul integral;

Iar în pacea survenită – fiinţa noastră însumată. Se manifestă plenar, ca fiinţare sacrosanctă.

De-acum, Sacrul ne conduce, prin îndemn intuitiv, Sfetnic sigur, iubitor, încontinuu viu şi activ;

Fericita ipostază, drept Iubire consecventă.

Se impune de la Sine, ca natură evidentă.

După ani de rătăcire – când spre ieri şi când spre mâine, Iată-mă, spontan, oprit! Şi, ca-ntreg, cuprins în mine, îmi pun unele-ntrebări – vizând sensul absolut:

Faptele au importanţă sau cel care le-a făcut?

Cine am fost eu în momentul când am împlinit un fapt? Un om bun, corect, cinstit, milostiv, îndatorat Faţă de un nevoiaş, generos şi iubitor, în deplină libertate, sincer, binevoitor?

Faptele-au mică valoare, când suntem de trup legaţi, în această existenţă de inşi prin timp încarnaţi.

Toată importanţa dată celui înfăptuitor Din momentul respectiv – vajnic realizator. Nu impuneri din afară dau efecte sfinţitoare De măreţie, grandoare – eternă evoluare.

Ci, ca Divin împlinit, facem lucrul potrivit Fără efort, siluire – noi prin noi – un consfinţit.

Practic, e o răsturnare de valori greşit formate.

Ce-nscriu rătăcirea lumii, prin comportări eronate.

Mai întâi eşti fericit şi faci lucrul precum eşti.

Sacrul imprimând făcutul – după felul cum gândeşti!

Şi ca să fii fericit, nu faci absolut nimic!

Ci doar Eşti Acum şi Aici atât fizic, cât şi psihic.

Stare de Pură Conştiinţă – Una cu Cel Nenumit.

Totală Independenţă, ca Sine, Neţărmurit!

Întregul, ca Unitate, nu poate fi experimentat decât văzând **ceea** ce nu este El. Adică, văzând mai puţin decât este Acesta în totalitatea Sa, ca de pildă, un fragment sau o porţiune din întreg.

În acest context, aprecierea întregului prin fragment este o stare iluzorie. Un singur exemplu, uşor de înţeles de orice pământean, îl socotim bine venit. Un ins oarecare, de pildă – neiniţiat în tainele cunoaşterii – se consideră a fi corpul fizic sau mintea cu acumulările sale memoriale. În ambele cazuri este vorba de aprecieri iluzorii. Iar aceste aprecieri dăinuie cât timp ne aflăm în interiorul iluziei respective. Dacă ieşim cu adevărat în afara iluziei, viziunea pe care o aveam mai înainte dispare. Iar în locul „gol”, realizăm, în mod instantaneu, Unitatea fiinţei – de Om întreg Universal. De-acum, funcţionând ca Om întreg, orice aspecte superficiale ale existenţei proprii dispar, ca irelevante. Iar în pacea care survine în mod natural, fiinţa noastră se manifestă ca Un Tot funcţional.

Din acea clipă, Sacrul, aflat la temelia fiinţei noastre, ne conduce în mod plenar, prin impulsuri intuitive care nu greşesc niciodată în îndrumarea

lor. În această fericită ipostază, aflăm că fondul fiinţei noastre este Iubire consecventă, care. Se manifestă în chip firesc prin natura Ei divină. Suntem deci Iubire atotcuprinzătoare. Cuvântul, asociat cu trăirea a ceea ce el încearcă să exprime, dezleagă întregul mister al existenţei noastre de făpturi întrupate.

După ani în şir de rătăcire – cu mintea preocupată de ceea ce am făcut câţiva, un trecut mai mult sau mai puţin îndepărtat sau rătăcind, de asemenea, prin închipuiri înspre un viitor incert – iată-mă oprit spontan! Iar în tăcerea survenită devin Un întreg, având centrul în mine însumi şi îmi pun unele întrebări, privind sensul real al Vieţii şi al existenţei mele. Faptele au importanţă sau acela care le-a făcut? Cine am fost eu în momentul când am împlinit faptul respectiv? Am fost un om cinstit, milostiv faţă de nevoiaş? Am fost sincer, binevoitor şi în deplină libertate?

Faptele au o mică valoare când sunt determinate de ins, care funcţionează la nivel de trup şi minte, ce îi condiţionează existenţa. Importanţa trebuie acordată vajnicului realizator din acel moment. Impunerile, determinate de lumea exterioară, nu produc în nicio împrejurare efecte benefic-transformatoare. Numai ca Divinitate împlinită realizăm lucrul potrivit la timpul potrivit şi în condiţii efectiv folositoare.

Faptul se realizează deci fără efort sau siluire, căci din Starea de Fericire facem lucrurile precum suntem, marcate de Natura noastră Divină. Iar pentru a fi fericit nu trebuie să facem nimic, chiar nimic! Doar să fim Acum şi Aici, ca Un

întreg, perfect funcţional. Atât numai! Aşadar, doar să fim în stare de Pură Conştiinţă – laolaltă cu Cel Nenumit şi în totală independenţă, ca Sine Nemărginit.

5. CICLUL EXISTENŢEI

Lanţ sau grup de fenomene, periodic repetate Sau succesiuni de fapte, prin timp-spaţiu afirmate.

Este ciclul Existenţei – Viaţa în desfăşurare.

Fără început sau sfârşit – Veşnicie trăitoare.

Noi, de fapt. O întâlnim la fel ca ritmicitate.

Unime şi separare – experienţe-nsumate. Înainte şi-înapoi – tot aşa ca-nfăptuire.

Acesta e ritmul Vieţii, realizat prin trăire. Separarea nu-i reală, ci iluzie firească.

Un instrument ce permite omului să se cunoască în structura sa reală – permanent înnoitoare.

Una cu Eternitatea, în perfectă conjugare.

În a lui experienţă, insul, ca magician.

Operează prin imagini, ceva-nchipuit şi van.

Pentru a pătrunde sensul şi-absoluta împlinire De trăire laolaltă cu Sacra Dumnezeire.

E distracţie sau glumă astfel de manipulare?

Nicidecum! Nu-i un spectacol o asemenea-ntrupare!

Asocierea cu-întregul în a Lui Neţărmurire Nu poate fi înţeles, nici trăit prin contopire.

Dar văzându-ne mai mic, ca imaginar fragment.

Putem trăi Uniunea în acest Etern Moment.

Deci, iluzia-i utilă pentru sacrul înţeles Al integrităţii fiinţei, prin trăire-n mod expres.

Dar, atenţie copii! Când iluzia ne prinde în al ei interior suntem un prizonier, mediu-întreg înşelător:

Vedem totul deformat – tristeţe şi amărăciuni sunt efecte inerente şi-aberante-nşelăciuni.

Să păşim deci în afară şi privind în libertate Iluzia precum este: falsă, făr-de-nsemnătate;

Dar, să-i vedem şi folosul în a Vieţii derulare.

Ea fiind preţios prilej de a fiinţa prin integrare!

Ca instrument la-ntâinire e Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare, Care ne-aduce-n prezent, prin simpla-i străfulgerare.

Iar în Starea de A Fi, noi cu-întregul în Unime.

Ne manifestăm Iubire, prin înfăptuiri sublime!

Ciclul Existenţei este determinat de o succesiune de stări, fapte sau manifestări, periodic repetate, care însumează procesul Vieţii în permanentă evoluţie. Fenomenul este întâlnit şi ca ritmicitate: Un ime şi separare, înainte şi înapoi, sunt, nu sunt. Conştientizarea acestei înşiruiri de fapte se împlineşte numai prin trăirea incontestabilă a fiecărui ins în parte, pe clipe în permanentă desfăşurare.

În Necuprinsul Univers, fără început şi fără sfârşit şi de asemenea, nemărginit, nu există decât o Unică Energie, care se exprimă prin infinite forme diferenţiate. Ea, fiind Un întreg Existenţial, nu poate fi cuprinsă şi înţeleasă ca experiment individual. Cu alte cuvinte, mintea noastră totalmente limitată nu poate cuprinde această

Eternitate, din care şi noi facem parte. Datorită acestei incapacităţi mintale, omul a recurs la o stratagemă, imaginându-se ca fiind mai puţin decât Sursa Surselor. Şi a făcut-o nu ca magician, ci dintr-o legitimă necesitate.

Contopirea cu întregul nu poate fi realizată în nicio împrejurare. Şi din acest motiv, trăitorul, folosind imaginaţia, s-a socotit a fi un micuţ fragment din întreg. De-acum, văzând fragmentul – imaginat de către mintea ştiutoare – acesta dispare, împreimă cu mintea care i-a dat naştere. Iar în pacea sau „vidul psihologic” – survenit în mod instantaneu – noi ne contopim cu Divinitatea şi trăim fenomenul de Unime cu Eternul Moment Acum.

Prin urmare, iluzia, concepută de mintea noastră, a fost utilă pentru Sacrul interior, realizat prin fireasca şi normala contopire cu Adevărul Absolut.

Iată şi un avertisment, de care trebuie să ţinem seama. Dacă ne aflăm în interiorul iluziei suntem prizonierul ei şi apreciem iluzia ca realitate şi ne manifestăm ca „egou” neputincios. Vedem totul deformat. Amărăciunea, tristeţea şi disperarea ne însoţesc în mod efectiv, prin aberanta înşelăciune.

Aşadar, se impune ieşirea din interiorul iluziei şi să o privim din afara ei. Contactul cu ea o face să dispară şi, concomitent cu dispariţia, noi realizăm Unitatea fiinţei şi Unimea cu întregul Existenţial. Singurul instrument de care avem nevoie în trăirea experienţei respective, este Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Ea,

Atenţia, este aidoma unei puternice lumini a cărei străfulgerare face să dispară toate piedicile ivite în calea Unităţii fiinţei proprii.

Iar Starea de A Fi – noi cu întregul în Unime – ne manifestăm Iubire necondiţionată, cu înfăptuiri sacre şi benefic transformatoare pe potriva Ei.6. CONDAMNAREA, OSÂNDIREA

Judecarea, strict legată de-o anume condamnare;

Atât una cât şi alta sunt iluzii trecătoare.

Când sunt real înţelese se destramă şi dispar, Oferindu-ne prilejul să devenim Unitar.

Când iluzia ne prinde în interiorul său.

O vedem realitate în postura de „egou”.

Şi-nţelesurile Vieţii, practic, apar răsturnate.

Cu efecte negative, ne sunt clipele-ancorate.

Toată tragedia lumii şi conflictele lumeşti Aici îşi au rădăcina – drept evaluări prosteşti;

Fiecare ins în parte, fiind un factor poluant Al planetei în ansamblu, prin gânditul derutant.

Legende şi false mituri – prin credinţe moştenite.

Ne descriu un dumnezeu cu însuşiri măsluite:

Ca sever judecător, aspru şi neîndurător şi-n anume ipostaze, chiar un crud răzbunător.

Toate defecte umane, date prin închipuire Divinului Creator – în esenţa Lui – Iubire.

Ce nu pretinde nimic şi nu obligă pe nimeni

Să facă sau să nu facă ceva – faţă de El sau de semeni.

Libertatea acordată fără condiţionare.

Asta-înseamnă şi Iubire, Măreţie şi Grandoare, Calităţi ce sunt şi-n noi – fără vreo

deosebire.

Când realizăm întregul, prin reala devenire.

Iadul, raiul – tot la fel – imaginare.

Rezervate după moarte – în raport de comportare; Umil loc de ispăşire: chinuri şi dureri cumplite; Celălalt, climat feeric, fericire – ca răsplată oferite. Ambele sunt stări de A Fi, din această existenţă:

Iadul, creat de „egou” – când se socoate esenţă şi neagă pe Cel Ce Este în interiorul său;

Raiul, trăit de înţelept – Una fiind cu Dumnezeu.

În contextul lui A Fi nu există nici iertare!

Cine ar ierta pe cine? Şi ce fapt, anume, oare?

Căci, fiinţarea, prin ea însăşi, e Iubire fără margini.

Neforţată, nedorită – detaşată de imagini.

În postura Existenţei, iluzia osândirii este totuşi necesară.

Căci văzută precum este: ficţiune fragmentară Instantaneu ea dispare şi-n „golul” realizat Noi, prin el, suntem Un Tot – în Infinit integrat.

În acest moment cunoaştem Starea de Dumnezeire.

Existentă-n orice fiinţă – manifestă ca Iubire.

Acesta e fondul nostru, care iese la lumină.

Când „ego”-ul se destramă, cu structura lui deplină.

Condamnarea sau osândirea este obligaţia impusă unei persoane, prin judecată, de a face sau de a nu face ceva. În afară de acest sens juridic,

condamnarea este atât de legată de firea omenească, încât ea a devenit obişnuinţă cotidiană. O întâlnim sub o mulţime de expresii ca dezaprobare, învinuire, ponegrire, veştejire a unui fapt sau a unei persoane.

În principiu, această atitudine umană este, prin însăşi natura ei, iluzorie, care înregistrează efecte negative. În primul rând, ea degradează moral şi psihologic, pe cel care o rosteşte, cu repercusiuni şi asupra mediului, în general. Toată tragedia lumii, atât de evidentă la toate nivelurile sociale, aici îşi are rădăcina. Contradicţiile, stările conflictuale – unele dintre ele soldate cu efecte sângeroase şi chiar cu pierderi de vieţi omeneşti – sunt determinate de evaluări prosteşti ale unor minţi condiţionate egocentric. Şi fiecare ins în parte, astfel condiţional, reprezintă un factor poluant la nivel universal.

Această modalitate comportamentală, de a judeca şi condamna, îşi are obârşia într-o seamă de legende şi mituri, moştenite şi încurajate de către credinţele eronate. Astfel, ni se prezintă un anumit dumnezeu cu însuşiri măsluite. Acest dumnezeu este arătat ca fiind un neîndurător judecător. De asemenea, gelos şi chiar răzbunător. Asemenea aberaţii, în totalitatea lor, sunt de fapt atitudini omeneşti, atribuite Creatorului, care, în Esenţa Lui, este Iubire Absolută, necontaminată de niciun fel de condiţii sau pretenţii. El nu obligă pe nimeni să facă sau să nu facă ceva, faţă de El sau de semeni.

O asemenea Iubire înseamnă şi Libertate, Măreţie şi Grandoare, însuşiri care se află în toţi

oamenii, fără niciun fel de excepţie. Şi ele singure apar, în mod firesc şi natural, când realizăm integritatea propriei noastre fiinţe.

Pentru a întări şi mai mult erorile amintite, aceleaşi credinţe religioase, ne avertizează că, după trecerea în lumea cealaltă, ne aşteaptă iadul şi raiul, potrivit comportării noastre din actuala întrupare. Iadul, un mediu înfiorător: cazane cu smoală, chinuri, suferinţe, care depăşesc cu mult închipuirea umană. Raiul descris ca un climat feeric, oferit drept răsplată pentru bunii credincioşi. Unii credincioşi sunt sfătuiţi să-şi asigure un loc în rai, prin monedă sunătoare, oferită sfetnicilor duhovniceşti. Ambele ipostaze apar ca atitudini omeneşti din actuala existenţă. Iadul este creat de „egou", cum insul se autoapreciază ca fiind esenţa realităţii sale şi neagă pe Acela ce Este în interiorul său, adică Spiritul. Iar raiul este atitudinea înţeleaptă a omului care realizează, prin trăire, Unimea cu Dumnezeu.

În contextul lui A Fi, realizat pe momente trăitoare nu există ceea ce numim iertare. Cine ar ierta şi pe cine? Şi ce anume fapte să ierte? Fiindcă fenomenul însuşi al trăirii este, prin el însuşi, un proces al Iubirii în continuă transformare, detaşat de imagini.

În postura Existenţei de făptură încorporată, Iluzia osândirii este totuşi necesară, fiindcă numai întâlnindu-ne cu ceea ce nu suntem putem realiza pe Acela ce suntem cu adevărat, adică fii de Dumnezeu cu însuşiri corespunzătoare Naturii noastre Divine.

Acest principiu sau element fundamental numit Iubire, existent în orice fiinţă, singur ni. Se revelează când „ego”-ul – ficţiune deficitară – dispare prin simpla lui conştientizare.

7. CONDIŢIONAREA, DEPENDENŢA

Condiţionarea-n sine – o stare de dependenţă.

Noi depindem de ceva, în a noastră existenţă.

Care, practic, ne obligă la anume comportări.

Anticipat stabilite, cărora suntem datori.

În amănunt şi-n ansamblu, zisa-condiţionare Nu-i decât o ficţiune – stare cert-amăgitoare.

Care conştientizată cu Atenţia globală.

Deodată se destramă, fiind doar formulare goală.

Iar în pacea, ce survine, noi trăim experienţa unui Tot Universal în eterna Lui prezenţă.

Fără de condiţii, ca Iubire nestemată.

Unicitate în sine – tuturora acordată.

Aşadar, ca să-ntrunim: Noi, ca parte; Dumnezeu şi cu Viaţa.

Adică Starea de A Fi – prin Ea pură relevanţă.

Am creat două iluzii: lipsa cea de unitate şi iluzia nevoii – matrice prezentă-n toate.

În condiţia umană, i-am zis stare relativă.

Drept şubredă energie – în anumit fel activă.

Prin vibraţii personale – de indivizi diferiţi.

Fiecare susţinând c-ar fi prin ei împliniţi.

Viaţa şi tot ce există se remarcă prin schimbare.

La fel e şi Adevărul în perpetuă… mişcare.

Dumnezeu nu-i ceva fix, ci proces în

devenire.
Veşnic perfecţionare, prin El însuşi împlinire.
Tot aşa e şi Viaţa – făr-condiţii speciale.
Ea fiind „Aşa precum Este”, prin vibraţiile Sale;
Iar noi, ca să o-nţelegem în a Ei Realitate.
I-am imaginat condiţii – dându-le însemnătate.
Fără astfel de condiţii, de noi înşişi inventate.
N-am putea realiza o atare simplitate;
De-a fiinţa făr de condiţii: Independenţă totală.
Ele fiindu-ne suportul la-nfăptuirea sacrală.
Prin urmare, să reţinem, că iluziile-gloate
Sunt produsul minţii noastre, ca structuri imaginate.
Practic, simple instrumente în „Cunoaşterea de Sine”.
Realizată pe clipe – conştientă acţiune.
Şi-ncă-n plus, să mai reţinem – drept aducere aminte:
Că noi nu suntem nici corp, de asemenea, nici minte.
Avere, titluri, renume, un serviciu oarecare.
Drept urmare, necum victime, eşecuri în această conjugare.
Toate astea, fără dubii, realmente, trecătoare;
Noi, fiind total diferiţi – fiinţe veşnic trăitoare.
Una cu Divinitatea – drept copii de Dumnezeu.
Ipostază revelată, când dispare-ngustul „eu”.

În existenţa noastră cotidiană de făpturi egocentrice, ne manifestăm în permanenţă ca fiind dependenţi de ceva. În realitate este vorba de o proiecţie mintală, pe care o azvârlim în faţă şi în continuare, încercăm – conştient sau inconştient – să ne adaptăm acesteia prin propria noastră comportare.

Dependenţa sau condiţionarea este, aşadar, o ficţiune sau stare imaginativă, prin natura ei, goală de conţinut. Simpla conştientizare a acestei irealităţi, o face să dispară instantaneu. Iar în „vidul psihologic”, în acest fel realizat, noi trăim experienţa unui Tot Universal, pe momente în continuă desfăşurare. În acest context apare Iubirea atotcuprinzătoare şi necondiţionată de nicio motivaţie sau suport din lumea exterioară. Ea, fiind şi Unicitate, prin Ea însăşi, este existentă şi în fiecare fiinţă umană.

Prin urmare, ca să punem la un loc: noi, ca parte; Dumnezeu şi Viaţa, prin înfăptuirea Stării de A Fi, am creat două iluzii. Mai întâi, este iluzia separării sau lipsa de unitate – noi separaţi de Divin. Apoi, iluzia nevoii. În realitate, noi nu avem nevoie de nimeni şi de nimic, întrucât în interiorul fiinţei noastre se află matricea întregii Existenţe.

Ipostaza condiţionării umane a fost caracterizată ca stare relativă. Iar eficienţa energiei a fost apreciată ca fiind activă într-un anumit fel, prin vibraţii personale de joasă intensitate. În acest context, indivizii, ca simplii ştiutori, se autoapreciază ca realizaţi, la nivel spiritual.

Viaţa, şi tot ceea ce există în Imensul

Univers, se remarcă printr-o necontenită mobilitate, care înseamnă şi transformare în acelaşi timp. La fel este şi Adevărul Absolut. Iar Dumnezeu nu este ceva fix, ci un proces în continuă devenire. Cu alte cuvinte, El este Perfecţiune, care se perfecţionează în acelaşi timp, prin El însuşi. Tot aşa este înţeleasă şi Viaţa, care este Ceea Ce Este, printr-o gamă variată de vibraţii. Iar noi, ca să o putem înţelege prin trăire, i-am imaginat anumite condiţii, dându-le oarecare însemnătate. Fără aceste condiţii nu i-am putea înţelege inerenta Realitate. În final, să reţinem că nenumăratele iluzii sunt produsul minţii noastre, ca simple instrumente în „Cunoaşterea de Sine, / pe clipe în constantă acţiune de creare şi recreare. De asemenea, să avem mereu în vedere că noi nu suntem nici corp şi nici minte şi nici avere, titluri, renume, poziţie socială. Şi, ca atare, toate câte ni se întâmplă, în această conjunctură nu pot exista nici eşecuri şi nici victime, fiindcă toate sunt trecătoare. Iar, noi, omul real suntem completamente diferit de ele.

Ca fii ai aceluiaşi Tată Divin avem în Esenţa fiinţei noastre toate însuşirile Sale. Şi toţi avem în noi capacitatea de a le întâlni în clipa în care dispare „sinele personal” sau „ego”-ul – ficţiune trecătoare.

8. CONTROLUL EMOŢIILOR

Noi, ca trup bine-antrenat, fiind cu el în Uniune.

Ca să-ntâlnim Creatorul, din a noastră profunzime, Ni se cere ceva-n plus: emoţiile controlate;

Practic, să le stăpânim în a lor mobilitate.

Emoţia-i, pur şi simplu, energie în mişcare şi noi, în contact cu ea – în perfectă conjugare, îi putem mări valoarea sau să o denaturăm.

Prin greşita dirijare de „ego”-ul avorton.

Când o dirijăm în jos, îi dăm forţă negativă.

Iar în sus, fiind îndreptată, forţa sa e pozitivă.

Totul depinde de noi – modul cum funcţionăm la nivel de corp şi minte – cu care ne-asociem.

Noi alegem să trăim astfel de experimente şi nu ele ne domină, prin impulsuri desuete.

Tot ce se-ntâmplă-n afară – lumea cea exterioară.

N-are cum influenţa liniştea interioară.

Pacea, ordinea deplină – armonia minunată De valoare intrinsecă – de toţi, toate căutată.

Este chiar Esenţa fiinţei, evidentă-n profunzime.

A Ceea Ce este Ea – drept constanta Ei Unime.

Trupul şi tot ce vedem în lumea ce ne-nconjoară Nu este nimic real, ci iluzii trecătoare.

Care sunt de noi create, drept utile instrumente.

Pentru a decide-declara; exprima şi trăi; deveni şi împlini adevărurile sfinte.

De Acela care Este – Natura noastră Divină.

Viaţa însăşi, fiind un dar şi-n structura Ei deplină Este chiar Perfecţiune, iar ca perfect instrument.

Noi creăm în noi, prin noi şi, de asemenea, cu noi un perfect eveniment.

Când, practic, realizăm oportunităţi perfecte

Vom cunoaşte şi trăi stări de preţuiri concrete;

Emoţiile pregătite la întâmplări viitoare.

Iar iluziile toate – în deplin acord cu ele – folosite ca atare. Îngriindu-ne, deci, corpul, precum el însuşi ne cere şi, ca stăpâni pe emoţii – în perfect-a liniere.

Putem păşi mai departe, la o altă împlinire.

Creatorul dinăuntru – de-ntâlnit prin contopire.

Am coborât la reîncarnare pentru împlinirea propriului destin, de înfăptuit în asociere cu actualul corp carnal. Acest corp este un prieten de drum, pe care într-o zi îl vom părăsi. Cât timp însă vom fi împreună, suntem datori să-l antrenăm şi să-i oferim cele necesare unei bune funcţionări. În viziunea acestei bune colaborări o mare atenţie trebuie acordată stărilor emoţionale, Acestea, în funcţie de intensitatea lor, devin stres psihologic şi inevitabil prilej de degradare şi boală sau chiar moarte prematură, în final.

Aşadar, datoria noastră, a Spiritului, este aceea de a controla emoţiile. Căci numai în acest fel – ajutaţi şi de corp – ne putem dezvălui Creatorul, aflat în interiorul propriei fiinţe. Unimea Trinităţii – corp, minte şi Spirit – oferă Starea de A Fi, în care ne descoperim Natura noastră Divină şi realizăm Comuniunea cu Dumnezeu. Numai funcţionând ca Om întreg, noi rezolvăm prin noi înşine orice problemă legată de propria noastră existenţă. Să vedem, în continuare: Ce este emoţia? Emoţia este o energie în mişcare, ce ne solicită să fim în contact direct cu ea, dându-i toată atenţia. Noi, după propria

dorinţă, îi putem mări valoarea, făcând-o cât mai subtilă sau să o denaturăm, imprimându-i vibraţii de joasă intensitate. Atunci când o dirijăm în jos îi dăm forţă negativă. Dirijată în partea superioară a corpului, ea îmbracă forma pozitivă de manifestare. Totul depinde de Spiritul nostru care, aşa cum am arătat mai înainte, funcţionează ca Trinitate Unitară.

Prin urmare, noi alegem să trăim experimentul de Viaţă pe clipe de existenţă. Aşa fiind, lumea exterioară nu are cum să ne influenţeze liniştea din profunzimea fiinţei. Deci pacea, armonia minunată, ordinea deplină are, prin însăşi natura Ei o valoare intrinsecă. Această minunată postură este căutată cu perseverenţă de toate fiinţele a căror viaţa are caracter holistic-integrator. Ea este chiar Esenţa fiinţei din profunzime, adică Ceea Ce Este Ea – acea constantă Unime.

Atât trupul, cât şi ceea ce vedem în lumea exterioară, nu este nimic real, ci iluzii trecătoare. Adică, forme care au o anumită durată existenţială, ce dispar după o anumită vreme. Această infinită diversitate de forme – din Universul fizic – de noi create, sunt simple instrumente pe care Firea noastră Reală, pururea trăitoare, le foloseşte pentru a decide, declara, exprima, trăi, deveni şi împlini adevărurile sfinte incontestabile a Acelui Ce Este, adică Natura noastră Divină.

Viaţa este un dar în structura Sa deplină. Ea este Perfecţiune şi, ca perfect instrument, noi cream în noi, prin noi şi de asemenea, cu noi un

perfect eveniment. Atunci când realizăm, practic, oportunitatea prezentă vom cunoaşte şi trăi stări preţioase şi concrete. Emoţiile, ca şi toate iluziile, le vom folosi aşa cum se cuvine, noi fiind în afara lor, ca Spirit independent şi conducător înţelept. În acest fel progresăm pe calea de întoarcere Acasă, în Sânul Tatălui Ceresc.

9. CONTROLUL TRUPULUI

În completul fiinţei proprii – de făptură trinitate.

Corpul fizic se afirmă prin a lui identitate.

Care se vrea înţeles, cinstit şi apreciat.

Fiindcă de el ne servim cât timp suntem încarnat.

Dar, el e doar instrument, nicidecum a noastră fiinţă.

Astfel trebuie văzut cu-ntreaga noastră conştiinţă.

Când ne socotim corp fizic, al Vieţii experiment.

Practic, este socotit ca fiind al acestui trup – realizat în prezent.

Când ne-apreciem drept Suflet, întreaga experienţă A Vieţii-n derulare, Lui îi este oferită – ca amănunt şi esenţă; Iar când noi şi Dumnezeu suntem Un întreg – Unit Vom trăi experienţa ca expresie vădită a acelui Spirit Unic!

În acest ultim context, totul clar se revelează.

Drept măreţie, splendoare – fericitul integrează.

Devenind Una cu Tatăl – Divina Eternitate.

Care schimbă şi transformă prin a Ei Sacralitate.

Şi-acum, revenind la trup – acest firav component.

Cu care-mplinim destinul, prin Acum – în mod frecvent:

Sănătatea lui depinde de consensul stabilit între el, minte şi Spirit – pace-n sens desăvârşit.

Când sănătatea lipseşte, să vedem cine-i de vină.

Care dintre părţi anume strică ordinea deplină?

Poate trupu-i obosit şi odihna-i necesară şi mintea n-o poate da, prin mişcarea ei hoinară!?

Sau mintea e ancorată de griji, temeri sau furie.

Alergând spre ieri sau mâine – în paguba armoniei?

În această ipostază, realizarea-i himeră.

Stres şi-adâncă tulburare – astea mintea îi oferă.

Toate astea, trupul însuşi – când e calm va revela.

Păstrat într-o formă bună – prin însăşi natura sa.

Un trup complet sănătos, cu Viaţa-n concordanţă E unit cu Creatorul în perfectă rezonanţă.

În subtila lui structură e un sistem energetic.

Energia – care-i Viaţa – curge prin el în mod paşnic.

Fiind numită chi sau ki, ori energie vitală.

Care îmbibă întreg corpul – ca un Tot, funcţională.

Când veţi şti, real cunoaşte – minunata

Energie Veţi putea şi controla această minunăţie;

Şi, prin Ea, descoperi acea sublimă trăire A Ceea Ce sunteţi voi – o eternă înnoire.

Trupul se vrea antrenat, prin gimnastică, mişcare;

Realmente, de folos – pentru el, sunt meditare.

Şi regimul de hrănire, tot de el e stabilit.

Dacă stăm să-l ascultăm, când suntem cu el, Uniţi.

În structura trinitară a fiinţei umane, corpul fizic se afirmă ca având o anumită identitate, care solicită să fie înţeleasă, cinstită şi apreciată. Pretenţiile sale nu sunt deloc exagerate. El este un partener de drum al fiinţei noastre întrupate, care ne ajută să eliminăm reziduurile memoriale, acumulate din necunoaştere în existenţele anterioare. Pe de altă parte, el nu este decât un simplu instrument şi nu adevărata noastră fiinţă. Şi când, totuşi, ne socotim corp fizic, experienţa Vieţii, realizată în Eternul Moment Acum, este apreciată ca fiind numai a acestui fragment. Când ne apreciem a fi Spirit, întreaga experienţă a Vieţii, în eterna Ei desfăşurare, Lui îi este oferită drept esenţă în acel Moment.

Iar în contextul în care noi şi Dumnezeu ne socotim a fi Un întreg funcţional, atunci această experienţă, este o experienţă incontestabilă a acestui Spirit Unic. Numai în această fericită conjunctură, totul ni se revelează şi trăim măreţia şi grandoarea Acelui Ce suntem – Una cu Infinita Realitate.

Dar, să revenim la trup, acest firav

component al unităţii, cu ajutorul căruia ne împlinim destinul în asociere cu materia brută. Sănătatea lui depinde, în mod exclusiv, de consensul stabilit între el, minte şi Suflet, când întregul angrenaj cunoaşte pacea, armonia, la nivelul cel mai înalt posibil.

Apoi, să vedem ce anume se întâmplă când sănătatea îi lipseşte. Cine este de vină? Care dintre cele trei componente strică ordinea inerentă perfectei funcţionări? Poate că trupul este obosit şi are nevoie de odihnă, pentru revigorare! Mintea poate ea să-i ofere odihna atât de necesară? Nicidecum! Mişcarea minţii fiind în marea ei majoritate dominată de griji, temeri, ambiţii, invidie, ură, trufie, nu are cum să-i ofere altceva decât propria ei dezordine, care o caracterizează. Aşadar, tulburarea minţii determină şi întreţine stresul psihologic… cauză inerentă a degradării sănătăţii şi a bunei funcţionări a corpului fizic. Însă, când mintea tace smerită – rezultat al „Cunoaşterii de Sine” – trupul fizic îşi recapătă propria independenţă şi energia vitală, oferindu-i condiţii optime de refacere a sănătăţii şi a bunei funcţionări.

În momentul descoperirii Naturii noastre Divine, Spiritul nemuritor ne conduce cu înţelepciune, atât în această viaţă, legată de trup carnal, cât şi la trecerea dincolo, în lumea duhurilor, potrivit evoluţiei spirituale a fiecăruia dintre noi. Viaţa, şi aici şi dincolo de mormânt, se defineşte ca un permanent proces în continuă mişcare şi absolută înnoire de la o clipă la alta.

Şi, în sfârşit, să mai precizăm că trupul are

nevoie pentru buna sa funcţionare de o gimnastică adecvată, care pentru el aceasta este apreciată drept meditaţie.

Iar hrana atât de necesară pentru buna lui funcţionare, tot de el este stabilită. Or, numai atunci când funcţionăm ca Un întreg Unitar ne va fi foarte uşor să-l ascultăm şi să-i percepem nevoile stringente unei perfecte colaborări.

10. CULTIVAREA VOINŢEI

După ce-am pregătit calea spre finalul mult râvnit.

Nu-i altceva de făcut, decât vrerea de-mplinit!

De-a ne-ntâlni Creatorul, cel aflat în profunzime şi-a trăi experienţa cu Dumnezeu în Unime.

Poate fi realizată pe plan fizic şi mintal Sau pe ambele deodată, în Eternul actual.

Iar efectele apar ca extaz sau bucurie

Ori vibraţii pe măsură, drept divină armonie.

În acest sublim context, vom cunoaşte, prin trăire:

Iluzii – Realitate, propriul Sine şi pe Dumnezeu-Iubire;

La fel, ce e Uniunea, ca şi individualizarea.

Toate astea le percepem odată cu integrarea.

Astfel de experienţe pot veni şi pot rămâne permanent, Trăitorul complet treaz – în fiecare moment;

Şi, de asemeni, pot să plece, dacă vor ele s-o facă.

Nu ne simţim exaltaţi, nici descurajaţi când pleacă.

Vom rămâne totdeauna în stare de observare şi noi înşişi vom decide starea clipei următoare.

Divinul din noi S-arată drept Iubire şi iertare;

Mai întâi, faţă de noi, prin corecta aplicare;

Numai astfel ştim precis şi evalua purtarea.

Faţă de tot şi de toate din lumea exterioară.

Real, ce ne dorim nouă, tuturor a acordat.

Acest test, prin el, confirmă Omul cel adevărat.

Când ne-am însuşit iertarea, cu extindere globală.

La ceea ce noi nu suntem – plăsmuirea ideală.

O asemenea iertare nu e deloc necesară.

Cine pe cine şi ce să ierte? Căci cu toţii suntem Una – Existenţă Singulară!

Iertarea lărgeşte-nţelesul şi ea-i pace sufletească.

Ce ne trezeşte din vise – deşertăciunea lumească.

Acest moment de Trezire poate sosi-n orice clipă.

Deci, să le cinstim pe toate, precum ele se-nfiripă.

Momentul Eliberării de iluzii asamblate, în prezenţa lor se-ntâmplă, când noi ne aflăm de-o parte.

Nu-n interiorul lor – ca sclav şi prizonier;

Asta trebuie-nţeles de insul nemuritor.

Astfel de clipe trăite de noi, prin noi, întâlnite:

Limpezime, înţelepciune, dragosteneţărmurită, înţelegere, îndrumare şi, de

asemeni, viziune

Ne vor schimba-ntreaga viaţă – drept sublimă prospeţime.

Toate astea ne-au adus la-ntâlnit cu Creatorul.

Prin noi şi v oinţa noastră – noi fiind iniţiatorul.

Ca Iubire şi iertare, faţă de noi şi de alţii, ca şi Iubirea de Viaţă, Precum şi-aceeaşi Iubire cu Dumnezeu faţă-n faţă.

Dragostea de Dumnezeu – de voia noastră creată.

Spontan, la noi îl aduce şi, de fiecare dată.

El singur ne dovedeşte că e o parte din noi.

Creator şi Creatură – Una suntem – necum doi!

Iubitorul şi Iubitul nu sunt deloc separaţi.

Uniţi au fost totdeauna, de la-nceput însumaţi.

Acum, dup-atâta vreme, cu El în Comuniune.

Trăim clar experienţa unei astfel de minune.

Şi-acum, veniţi să vedem şi-mpreună a-nţelege Ce efecte întâlnim şi ce roade vom culege cu acest experiment de Sublimă Contopire.

Noi şi Nenumitul – Una – prin gândire şi simţire! Trăind mai mult timp cu El, ne pierdem identitatea, însă fără de regret – noi fiind chiar Realitatea.

Adică, noi ne-am aflat identitatea reală.

Noi fiind ce-am descoperit – făptura noastră sacrală.

De-acum, ca real Treziţi şi-n Dragoste contopiţi.

Iubitori a Tot şi Toate, niciodată mulţumiţi cu jumătăţi de măsură din lumea cea relativă.

Trăim la nivel înalt – fiinţa-ntreagă clar-activă.

Acest mod de contopire, cu transformări sfinţitoare.

Poate dura: ore, zile, luni în şir înnoitoare.

Ani de-a rândul sau chiar viaţa-n întregime.

Când Atenţia-i lucidă – vădită prin agerime.

După ce ne-am informat în legătură cu calea care ne conduce înspre adâncurile fiinţei, pentru a ne întâlni Natura noastră Divină, numită şi perioadă de iniţiere, nu avem altceva de făcut decât să trecem la punerea ei în aplicare. În acest sens ne folosim voinţa, pentru a trăi experienţa Comuniunii cu Dumnezeu.

Această experienţă poate fi realizată atât pe plan fizic, cât şi mintal sau pe ambele deodată în Eternul Moment Acum şi Aici. Efectele pozitive apar imediat dacă, bineînţeles, începutul experimentului a fost corect. Adică, am privit în mod simplu din Starea de A Fi: imaginea, gândul, sentimentul existent în acea clipă pe ecranul propriei conştiinţe. În acest mod vom cunoaşte: iluzii, realităţi, propriul Sine, ca şi pe Dumnezeu-Iubire. Totul realizat prin inerenta stare de integritate, Unimea, ca şi individualizarea.

Acest fericit fenomen, numit şi Trezire la Realitate, poate veni şi pleca sau să rămână permanent. Nu suntem exaltaţi la apariţia lui şi nici descurajaţi, atunci când pleacă. Vom fi un simplu observator şi noi înşine vom decide starea clipei următoare. În realizarea Unimii, ca

Divinitate existentă, ne vom cunoaşte, prin trăire directă, atât Iubirea cât şi iertarea. Mai întâi faţă de noi, apoi faţă de restul lumii. Căci cum am putea cunoaşte cu adevărat cele două atitudini, dacă nu le-am încercat, în primul rând, faţă de noi înşine?!

O dată ce-am realizat iertarea cu extensie globală, la ceea ce noi nu suntem, plăsmuire sau formă ideală, ne dăm seama că această iertare, faţă de alţii, nu este deloc necesară. Întrucât noi cu toţii suntem Una, adică Existenţă globală. Cine şi pe cine iartă? Şi ce anume să ierte?

Totuşi, iertarea are darul de a lărgi înţelesul şi a fundamenta pacea sufletească şi ea ne trezeşte din starea de somnolenţă la Starea de Realitate din acea clipă.

Momentul eliberării din cătuşele „ego”-ului – al cărui prizonier suntem din vremuri foarte îndepărtate – soseşte când ieşim din interiorul iluziilor şi le privim din afara lor. Acest fenomen, pe care şi-l doreşte – conştient sau inconştient – orice fiinţă umană, soseşte pe neaşteptate, fără a fi programat, urmărit ca scop sau ideal. Simplitatea întâlnirii cu noi, pe clipe dezinteresaţi, constituie adevărate bombardări la temelia „egoe, – ului, care, într-o zi, îşi va pierde energia şi autoritatea de decizie, iar vasul cunoaşterii în acest fel structurat, se fisurează.

Din acel moment – noi devenit un Om Universal – transcendenţa din plan fizic şi mintal în dimensiunea Absolutului se realizează instantaneu. Concomitent cu această oportunitate întâlnim: limpezimea, dragostea neţărmurită,

înţelegerea, îndrumarea şi o nouă viziune care ne va schimba întreaga viaţă, ca sublimă prospeţime. Toate aceste însuşiri le trăim în mod frecvent la întâlnirea cu Creatorul existent în noi. Şi am ajuns aici prin noi, cu vrerea noastră, noi fiind iniţiatorul, prin aplicarea Iubirii şi iertării faţă de noi şi alţii. De asemenea, prin aplicarea aceleiaşi Iubiri – ca fiind Una cu Dumnezeu şi Viaţa.

Dragostea de Dumnezeu, realizată prin voinţa noastră, ne aduce la cunoaşterea directă cu El, care este parte din noi. Şi El, Creatorul şi Creatura suntem Unul, nu doi, ca separare. Tot la fel, Iubitorul şi Iubitul nu sunt deloc separaţi. Asta a fost de la bun început şi va fi în veşnicie, tot la fel. Iată că, după multe mii de ani şi un şir imens de reîncarnări am ajuns să trăim experienţa acestui minunat moment – Eliberarea.

În continuare, să vedem care sunt urmările acestui experiment de Uniune a fiinţei noastre cu Divinitatea – realizat la nivel de gândire şi simţire. Trăirea o vreme mai îndelungată a acestui fenomen se va pierde identitatea de ins cu particularităţi distincte de întregul Existenţial. Pierderea se produce fără a crea disconfort sau vreun regret oarecare. Dimpotrivă! Copleşiţi de un sentiment de mare bucurie, întrucât ne-am descoperit adevărata noastră identitate de fiinţă nemuritoare. Treziţi la Realitate, trăim în mod permanent sentimentul de dragoste a Tot şi Toate în chip necondiţionat. Întreaga viziune a Vieţii capătă astfel valenţe nemaiîntâlnite până aici. Nu mai suntem mulţumiţi cu jumătăţile de măsură şi compromisurile acceptate odinioară, în contextul

existenţei din lumea relativă.

De data asta, funcţionând ca Un întreg, la cel mai înalt nivel, prospeţimea Vieţii este întâmpinată în mod corespunzător de către întreaga noastră fiinţă şi acceptată în totalitatea desfăşurării Ei.

Această Contopire, cu efecte sfinţitoare, poate dura clipe, ore, zile, luni, ani şi chiar întregul rest al vieţii, în funcţie de calitatea şi frecvenţa Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate cu care ne identificăm.

11. CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU

Rostul întrupării noastre în carcasa pământească Este aceea de a afla Sursa cea Dumnezeiască.

Din care toate purced, Ea fiind peste Tot şi-n Toate, Fără-nceput, nici sfârşit – Unica Realitate.

Prin urmare, e şi-n noi – în mod cert în fiecare şi ne-ndeamnă s-o aflăm, numai prin investigare;

Simplitatea fiind formula, prin care. Se revelează.

Efortul şi siluirea, nicidecum, n-o promovează.

Cu mintea noastră bătrână, în niciun fel întâlnită.

Fiindcă ea-i structură veche – în prezent închipuită.

Dar, când tace, se opreşte fiinţa noastră se extinde şi-n Absolut se topeşte şi Divinul ne cuprinde.

În această ipostază de perfectă Uniune Cunoaştem Natura noastră – noi cu Ea-n

Comuniune; întâlnirea deci cu noi e prim pas spre Dumnezeu.

Li care fictivul „ego” a pierit, cu-avutul său.

Acel „nimic psihologic” a fost rampa de lansare Spre adâncurile fiinţei – prilejuind revelarea Adevărului Sublim, din Imensul Necuprins.

Ce fiinţează pretutindeni – fără limită extins.

Frica şi vinovăţia, care ne-au terorizat.

Nu-şi mai găsesc niciun sprijin în omul realizat.

„Cunoaşterea” ne arată că noi şi cu Dumnezeu – Una suntem laolaltă.

Noi în El şi El în noi – o structură sacrosanctă.

Fiecare ins în parte are astfel de-nsuşire.

De-aş descoperi Esenţa, manifestă prin Iubire.

Care curăţă, transformă omul vechi, prin timp format.

Egocentrismul nevolnic – care-l ţine-neătuşat.

Scopul esenţial al coborârii noastre pe Pământ şi legarea de un trup carnal este, desigur, evoluţia spirituală. Dar, acest fenomen natural nu poate fi desăvârşit decât în asociere cu Natura noastră Divină.

Aşadar, cunoaşterea propriului Sine, înseamnă totodată cunoaşterea lui Dumnezeu sau a Energiei Comune, existentă peste Tot şi în Toate din Imensul Univers. Descoperirea acestei Energii, fiind şi în noi, în fiecare făptură umană, ne solicită să o aflăm prin investigare personală. Şi, ca fiinţe inteligente, vom recurge la cea mai simplă

modalitate de întâlnire cu Ea.

Să pornim deci, această investigare împreună, eu şi dumneavoastră, cititorul, dar fiecare împlinindu-şi propria experienţă, căci altă cale nu există. Cu mintea noastră veche, bătrână şi perimată nu o putem face în niciun fel. Mintea veche, bazată pe acumulări memoriale, trebuie să tacă, prin smerenie. Fiindcă ea este incapabilă să întâlnească Imensa Energie, aflată în perpetuă desfăşurare ca nouă, proaspătă de la o clipă la alta. În momentul când mintea veche tace, îşi opreşte acţiunea, fiinţa noastră se întregeşte şi se deschide înspre Imensa Energie sau Adevărul Absolut, cu care în mod spontan ne contopim. De-acum, fiind cu Ea în Comuniune, ne cunoaştem fondul fiinţei proprii, care este chiar Divinitatea din noi. Această Divinitate a fost, este şi va fi în permanentă asociere cu întreaga noastră fiinţă.

„Sinele personal" sau omul vechi, structurat pe imagini conservate memorial, numit şi „egou", dispare cu desăvârşire. De fapt, acel moment de tăcere a psihicului nostru a constituit **o** fereastră larg deschisă înspre Nemărginire, ca şi rampă de lansare spre adâncurile propriei fiinţe. Iar, Divinitatea, existentă permanent în noi, singură s-a revelat, ocupându-ne fiinţa şi ne conduce în mod înţelept, prin impulsuri intuitive, pe clipe în continuă mişcare.

Frica şi autoînvinuirea, care ne-au terorizat tot timpul, cât am funcţionat la nivel de minte ştiutoare, nu-şi mai găsesc niciun sprijin sau raţiune în noi ca om complet realizat.

Trăind la nivel de permanentă Trezire sau

Iluminare, în care noi şi Dumnezeu Una suntem, devenim un adevărat pionier al construirii unei alte lumi, cu totul diferită decât cea actuală. Pentru că ne conduce Iubirea necontaminată de niciun fel de condiţii, sprijinite de către fondul memorial.

Fiecare locuitor al planetei – indiferent de gradul său de evoluţie – dispune de această structură fundamentală, la care are acces tot timpul. De noi şi numai de noi depinde descoperirea acestei inestimabile Comori, singura în măsură să ne ofere adevărata fericire, la care aspiră – conştient sau inconştient – fiecare vieţuitoare întrupată.

Îndată ce am aflat despre asemenea oportunităţi, simpla cunoaştere ne obligă să acţionăm, prin trăire directă individuală, la aplicarea respectivă.

În concluzie, nu avem nimic de făcut! Simpla conştientizare – cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate – a omului vechi, egocentric, posedat şi posedant, determină instantaneu dispariţia acestuia. Iar în „golul psihic”, astfel realizat – aidoma unei ferestre deschisă înspre Infinitate – se produce Comuniunea cu Dumnezeu, care ne oferă un alt gen de viaţă, de Om Iubire sau Om Divin.

12. CUNOAŞTE-TE

O apreciaţi îndemn sau poruncă aberantă.

Dată de un ştiutor, drept formulă adecvată.

Prin care el se socoate ca vestit îndrumător.

Cerând, în schimb, şi un preţ – ca virtual salvator?

Aveţi, cumva, vreo-ndoială la asemenea-ntrebare? Lumea-ntreagă-i confruntată cu astfel de-nsămânţare. Teologi şi filosofi, metodişti, predicatori la tot pasul întâlneşti cu specifice-ndrumări!

Ei vă cer să-i preţuiţi şi chiar să-i divinizaţi, Socotindu-se cu har – de divin favorizaţi, în acest fel vă reduc propria voastră valoare De făpturi dumnezeieşti, prin falsa diminuare.

Egoismul, vanitatea şi trufia îi orbeşte; îşi preţuiesc interesul care, real, defineşte Atât pe cel ignorant, de iluzii copleşit.

Cât şi pe cel fariseu – conştient şi învrăjbit.

* * *

Titlul temei privit altfel – cu dragoste revelat:

Un firesc avertisment – vrednic, demn de căutat înăuntrul fiinţei proprii – Comoara nepreţuită.

Ce procură fericirea de Dumnezeu oferită.

Singuri noi, în mod cinstit, cu mintea noastră smerită, Să-ncercăm investigarea insistentă şi-ndrăgită De-a ne cunoaşte Esenţa Naturii noastre Divine.

Ca scop al acestei vieţi, de-mplinit prin acţiune.

Aşadar, spontan atenţi – mintea lăsată de-o parte Intrăm grabnic înăuntru – focul inimii constante, Fiind mereu loc de-acces al Purităţii Conştiinţei, Care-ntâmpină ce vine – tot procesul Existenţei.

În acest sublim context fiinţa-ntreagă se extinde şi Iubirea, ca Lumină orişice complet cuprinde.

Ea destramă tot ce-apare – efemerul întreg dispare, Purificarea făpturii – devenind realizare.

„Cunoaşterea” deci, oferă unica modalitate De-a ne-ntâlni cu Ce Este: Divina Realitate.

Ca Iubire sfinţitoare, cu-nscrisuri de-nnobilare.

Care ne atrag spre Casă – Sursa Veşnic Creatoare.

Când mintea veche, ştiutoare se află în faţa unui asemenea titlul, ea – potrivit propriei condiţionări – poate lansa în mod automat două aprecieri. Pe de o parte, socoteşte tema ca pe o poruncă, dată de către un ştiutor al „Cunoaşterii de Sine”; iar pe de alta, ca pe un îndemn autoritar, făcut în acelaşi scop, cerând, în schimb, inevitabilul preţ al acţiunilor salvatoare. Apreciaţi cumva, altfel decât încearcă autorul să explice titlul temei?

Dacă privim lumea aflată în imediata noastră apropiere, apoi ne extindem câmpul observării şi mai departe, la întreaga suprafaţă a planetei, ce anume constatăm?

Peste tot în lume întâlnim un imens număr de teologi, filosofi, metodişti şi predicatori care vă solicită să-i preţuiţi şi chiar să-i divinizaţi, ca fiind posesori de har dumnezeiesc, deci, într-un fel, favorizaţi faţă de restul pământenilor. Buna părere de sine, vanitatea, orgoliul şi trufia îi orbeşte în aşa măsură, încât ei refuză să-şi vadă meschinăria şi interesul egoist, care-i caracterizează. În general, aceşti oameni se autoevaluează, socotindu-se mai presus de restul lumii, apreciată ca masă ignorantă de credincioşi sau ucenici.

Titlul temei să-l privim altfel şi, totalmente, reconsiderat. Ceea ce mă îndeamnă să scriu asemenea teme, provine ca un impuls irezistibil, venit din interiorul fiinţei mele, alimentat de revelaţia dragostei faţă de toţi semenii. Noi, cu toţii, fără nicio excepţie, posedăm în interiorul fiinţei proprii Una şi aceeaşi Comoară, pe care suntem datori să o descoperim. Ea ne oferă cu generozitate fericirea atât de mult dorită de orice făptură vie. În clipa când întâlnim această fericită ipostază, ne identificăm cu Divinul Creator – noi fiind El şi El fiind noi.

În Imensul Univers nu există decât O Singură Energie Primordială din care toate îşi trag originea. Această Unică Energie este în Toate şi Toate există şi funcţionează numai prin Ea. Dar simpla afirmaţie nu are nicio valoare. Noi trebuie să mergem până la capătul drumului. Datoria noastră este aceea de a o descoperi prin experienţă personală, singura în măsură să ofere convingeri şi certitudini de necontestat.

Înainte de a iniţia investigarea respectivă se impune o simplă şi evidentă constatare. Şi anume: Mintea noastră, zilnic folosită, fiind neputincioasă în a cuprinde Imensitatea, în mod firesc, trebuie să tacă, smerindu-se prin ea însăşi. În momentul când mintea tace, apare, în mod natural, „vidul” sau „golul psihic” ori pacea sufletului, în care fiinţa noastră se întregeşte. Corp, minte şi Suflet – se unesc sub directa conducere a Spiritului. Această Trinitate Unitară este absorbită în Marele Tot sau Dumnezeu, cu care ne contopim. În acest context, noi cu Tatăl Divin laolaltă, funcţionăm la

un alt nivel şi acţionăm diferit decât o făceam la nivel de corp şi minte.

Prin urmare, perfect atenţi – mintea lăsată de-o parte – intrăm grabnic înăuntrul fiinţei proprii, unde întâlnim Flacăra Veşnică a Luminii, care ne caracterizează Puritatea Conştiinţei. Cu ajutorul acestei Stări de A Fi – Lumină prin Ea însăşi – întâmpinăm tot ceea ce Viaţa ne scoate în cale, în eternul proces al creaţiei, noutate absolută de la o clipă la alta. În această simplă ipostază, apare Iubirea atotcuprinzătoare, care curăţă, destramă tot ceea ce este trecător, imaginativ şi desuet. Numai prin eliminarea acestor reziduuri ne descoperim pe Acela care suntem, adică Natura noastră Reală, de Dumnezeu întrupat, care aspiră în mod constant să revină în Trupul Tatălui Ceresc. Să mai precizăm, că noi toţi oamenii – fără nicio excepţie – dispunem atât de capacitatea realizării corecte a acestui experiment şi că, mai devreme sau mai târziu, ne vom împlini acest destin, comun tuturor a. Râvna, pasiunea şi insistenţa constituie factorii esenţiali care vor grăbi sau întârzia desăvârşirea acestei oportunităţi.

13. DESTINAŢIA

Destinaţia a Toate e prin ea Unicitate.

Galaxii, stele, planete, cu-ntreaga realitate

Au ca loc de revenire Sacrul de unde-am pornit.

Sânul Tatălui Ceresc – punct final, drept poposit.

Graba sau întârzierea de întoarcere Acasă

Depinde de fiecare. Şi, cărarea cea aleasă.

„Cunoaşterea cea directă” – cu A Fi în contopire.

E un zbor fulgerător, dincolo de gând, simţire.

Sc-mplineşte într-o clipă, fără efort, siluire.

Cu Atenţia-Lumină şi-a Ei sacră strălucire. Sublimul, care S-afirmă, destramă ce-i trecător: Gânduri, imagini, iluzii – deci, „egou” tulburător.

În firescul lui A Fi întâlnim Sacra Iubire şi-n Uniune cu Ea – drept divină-nlănţuire, Suntem veşnică-nnoire şi, la fel, transformatoare; Pagini de-mpliniri măreţe, sfinte, ca şi sfinţitoare.

* * *

Iată şi a doua cale, socotită indirectă:

Ea-i cu „sinele” nevolnic şi-a lui minte încâlcită.

Ce se mişc-anevoios pe cărări întortocheate.

Cu crezuri, idei, concepte – strict de el imaginate.

Rugi fierbinţi, rostiri de mantre şi-o viaţă chinuită, Posturi şi privaţiuni îi sunt soarta împletită;

Şir de vieţi nenumărate cu suişuri, coborâşuri şi îndemnuri nesfârşite spre văditele eresuri.

Speranţa şi deznădejdea sunt adesea folosite De mintea deficitară, cu-ale ei păreri greşite.

Şi, revenind la ce-a fost, de la-nceput eronat, îşi cere de-acum iertare, de cumulu-înregistrat.

Văzând clar nătânga minte – lenta ei eficienţă.

De îndat-o părăsim din a noastră existenţă şi-n contact, spontan, cu Viaţa, prin trăire unitară,

Alegem Calea directă, fără scop sau motivare.

Sunteţi sau nu de acord – eu dator să semnalez Eficienţa sporită, desprinsă de orice crez.

Stând în faţă cu „ce este” – simplă conştientizare, Care faptic, ne uneşte cu vădita integrare. Prin această Cale dreaptă – grabnic dizolvăm ce-a fost: Acumulări ancestrale – reziduuri fără de rost.

Obstacole pe cărare, ce reclamă ocolişuri.

Eforturi şi-ntârziere de urcuşuri – coborâşuri.

Toate câte există în întregul Necuprins – care îşi exprimă prezenţa printr-o infinită diversitate de forme – văzute şi nevăzute de simţurile noastre de percepţie, au o unică destinaţie, de a reveni la Sursa Surselor, de unde câţiva, întru-un trecut foarte îndepărtat, au luat fiinţă ca punct de pornire şi existenţiali tate.

Aşadar, graba sau întârzierea de întoarcere Acasă, în Sânul tatălui Ceresc, depinde de fiecare, potrivit drumului pe care singur şi l-a ales. Iar „Cunoaşterea directă” este apreciată ca un zbor fulgerător, cu A Fi în contopire, pe clipe în veşnică desfăşurare. În acest context, Sublimul pe care îl întâlnim, prin reală contopire, spulberă tot ceea ce întâlneşte în cale: gânduri, imagini, dorinţe, sentimente. Toate astea nefiind altceva decât simple iluzii, prin natura lor înşelătoare, drept creaţii ale „ego”-ului deficitar.

În clipa în care ne întâlnim – în perfectă contopire cu A Fi – în acel Sublim Moment ni se revelează şi Iubirea, adică Natura noastră Divină. Şi, în Uniune cu Viaţa – care înseamnă şi

Dumnezeu – trăim clipe înnoitoare, prin ele însele transformatoare, cu efecte sfinte şi sfinţitoare, faţă de propria fiinţă, cu reverberaţii asemănătoare şi asupra mediului înconjurător.

* * *

Pe lângă această cale directă există, desigur, şi calea anevoioasă, numită indirectă, în care suntem însoţiţi de către „sinele personal”, neputincios, prin natura lui fiind conexat la mintea veche, pururea încâlcită, care se mişcă anevoios pe cărări întortocheate, bazându-se pe crezuri, idei, concepte imaginate de el însuşi.

În asemenea alternativă se rostesc rugăciuni şi diverse mantre, cu posturi şi privaţiuni de tot felul ori chinuirea corpului şi a minţii totodată. Rezultatul acestor practici, evaluat în mod subiectiv de către o pleiadă de profitori, conduce în mod firesc la un şir imens de reîncarnări, însoţite de inerente suişuri şi coborâşuri pe traiectoria care marchează drumul evoluţiei umane. Alegând această cărare, ne vom întâlni adesea cu o mulţinu* de eresuri şi eretici, care încearcă să demonstreze că drumul lor este cel mai bun de adoptat. Speranţa şi deznădejdea sunt, în mod firesc, adeseori întâlnite, fiindcă mintea şi creaţiile ei nu au cum să întâlnească ceea ce se află dincolo de capacitatea ei de înţelegere şi care se schimbă pe momente trăitoare.

Dacă vedem această minte lentă şi nesigură de sine, o părăsim de-ndată din viaţa noastră de zi cu zi. Şi încercăm să realizăm integritatea fiinţei, prin unirea celor trei fragmente care o caracterizează: corp, minte şi Suflet – Una.

Funcţionând la nivel de Unime a Trinităţii şi Uniţi cu Viaţa, ca trăire unitară, alegem Calea directă, fără scop sau motivare.

Fie că sunteţi sau nu sunteţi de acord cu ceea ce vă recomand, datoria mea este să vă demonstrez eficienţa spontană, desprinsă de orice crez, atunci când stăm faţă în faţă cu ceea ce Viaţa ne scoate în cale. Simpla Stare de A Fi ne uneşte cu Viaţa şi realizăm Unimea, cu efecte benefic transformatoare. Totul se împlineşte fără eforturi sau siluire.

Pentru a vă obişnui cu această minunată modalitate de întâmpinare a Vieţii, întrebaţi-vă cât mai des posibil: Sunt eu Om întreg Acum şi Aici? Simpla întrebare vă atrage în interiorul propriei fiinţe, devenind astfel simplă Stare de A Fi sau Pură Conştiinţă. În clipa respectivă vă veţi întâlni cu Viaţa în stare de negândire. Eficienţa unei asemenea practici îşi atestă valoarea şi rapiditatea încă de la bun început.

14. DUMNEZEUL CEL REAL

Energie Infinită, existentă-n Tot şi Toate.

N-are început, nici sfârşit, prin Ea însăşi revelată;

Ea vine din Veşnicie, prin mişcări neîncetate, în continuă creare, doar pe Sine rezemată.

Omul i-a pus multe nume cu-nţelesuri diferite:

Numit zeu, la fel, zeiţă cu puteri ne ţărmurile.

Iahve, Ichova, Tată Ceresc sau Sublimul Adevăr, însă, cel mai potrivit, Neclintitul Mişcător. Dar cuvântul nu e fapt, ci simbol de exprimare.

Ce solicită, obligă sacra Lui întâmpinare.

Prin trăire laolaltă în perpetuă Uniune.

El fiind noi şi noi fiind El – clipe veşnic prospeţime.

Asta Viaţa ne pretinde, prin oricare întrupare.

Să-i înţelegem Esenţa cu fireasca abordare.

Comuniunea fiind calea de fiinţare înţeleaptă.

Cu efecte pe potrivă, pentru ins şi lumea toată.

Iată, cum se împlineşte minunata întâlnire.

Ce sfinţeşte ins şi gloate doar prin simpla contopire:

Nici efort, nici siluire – nu-s formule adecvate De-ntâlnit cum se cuvine Unica Realitate.

Mintea condiţionată: oarbă-ngustă şi credulă în niciun fel folosită în superba aventură.

Căci fiind mereu mărginită şi fondată pe mândrie.

N-are cum să înţeleagă minunata armonie.

Bunătatea neîngrădită, Frumuseţea Măreţiei Infinite.

Iubire fără condiţii – toate în Divin trăite.

Drept însuşiri naturale, ce-i definesc strălucirea Doar prin sfânta lor prezenţă, ce-i conferă nemurirea.

Tacă deci, meschina minte – fiind total nepotrivită.

N-are altceva de-ales, decât postura smerită!

Astfel se deschide calea din lumesc spre Infinit.

Prin destin oricărui om – la momentul potrivit.

Împlinirea-i personală – instrumentul folosit fiind Atenţia globală, Fără vreo anticipare, drept proiecţie mintală; în tăcerea, ce survine, trăim clipe nestemate De Uniune cu întregul – în deplină libertate.

Prin asemenea momente pier poverile-ancestrale.

Ce definesc omul vechi cu înscrisurile sale:

De egocentrism sălbatic şi comportări nefireşti.

Care degradează fiinţa – drept reziduuri omeneşti.

Şi-ntr-o zi Iluminarea – oricărui om destinată.

Se afirmă de la sine, ca taină neprogramată.

Drept surpriză fericită şi-înţelegere deplină.

Omul Nou – constant Iubire şi comportare divină.

Acesta e Dumnezeu, prezent în orice făptură.

Ce. Se vrea descoperit şi trăit pe-a Lui măsură; îl putem numi şi Viaţă – simboluri ce-L definesc.

Oferind mai multe şanse, pentru cei ce-L întâlnesc.

Întrebarea privitoare la existenţa sau non-existenţa acestei Energii Primordiale, numită şi Dumnezeu, şi-au pus-o oamenii încă de la începutul apariţiei lor ca făpturi raţionale. Aceeaşi întrebare este pusă şi astăzi, cu aceeaşi acuitate şi se găsesc destui rătăciţi şi somnambuli care o neagă, uneori cu vehemenţă, aducând în susţinerea lor o seamă de şubrede argumente.

Dumnezeu este o Energie Infinită, care nu are început şi nici sfârşit. Nu a fost creată de

nimeni. Ea fiinţează prin Ea însăşi şi singură. Se revelează prin mişcări necontenite şi în continuă creare şi recreare. Cu alte cuvinte, Ea se autoperfecţionează prin însăşi forţa Ei interioară.

În decursul vremurilor care au trecut, omul i-a dat multe nume cu înţelesuri diferite. A fost numită Zeu şi Zeiţă cu puteri neţărmurite. Apoi, numit Iahve, Iehova, Adevăr Absolut, Tată Ceresc, Neclintitul Mişcător. Însă, cuvintele nu sunt prin ele însele Realitatea, ci doar simple simboluri de exprimare.

Or, aceste idei, concepte, pentru a putea fi cu adevărat înţelese, ne solicită – şi oarecum obligă chiar – să realizăm sacra lor întâmpinare, prin trăire laolaltă. Adică, să înfăptuim acea perfectă Uniune cu Dumnezeu – noi fiind El şi El fiind noi, pe momente veşnic înnoitoare. Asta ne obligă chiar Viaţa trăită ca făpturi întrupate. Căci numai aşa îi vom percepe, înţelege şi conforma propriei Sale Esenţe, ca prezenţe incontestabile cu înregistrări de efecte, atât asupra individului, cât şi asupra lumii în a ei totalitate.

În continuare, iată cum putem realiza, fiecare în parte, minunata şi sigura întâlnire, care, prin ea însăşi, are puteri sfinţitoare atât asupra trăitorului respectiv, cât şi asupra întregii societăţi – doar prin simpla contopire. Efortul, siluirea, imaginaţia sau rostiri de formule nu sunt deloc indicate în experienţa Unimii cu această Sfântă Realitate. Fiindcă mintea condiţionată tempo-spaţial este, prin însăşi substanţa ei, oarbă şi credulă, deci, incapabilă să întâlnească minunata armonie.

Dumnezeu este Bunătate nemărginită,

Frumuseţe. Măreţie, Bucurie fără margini şi Iubire necondiţionată de nicio motivaţie. Toate acestea ne sunt descoperite în mod direct, când realizăm contopirea noastră cu această Unică Energie. Aşadar, să tacă meschina minte, care conturează şi defineşte omul obişnuit, drept rezultat al unei greşite educaţii moştenite prin ereditate de la o generaţie la alta, pe parcursul a mii de ani de rătăciri pe meandrele unei existenţe greşit înţelese. Odată cu tăcerea ei, neforţată, nedorită sau cumva închipuită, ci – doar ca stare de simplă smerenie – ni se deschide calea dinspre lumea finită către Nemărginire. O asemenea perspectivă aşteaptă – ca destin prestabilit, la momentul potrivit – pe fiecare pământean.

Pentru realizarea individuală a fiecărui ins, este nevoie doar de un singur instrument şi anume: Atenţia globală – în care nu există niciun fel de anticipare, drept proiecţie mintală, ca ideal de împlinit. De fapt, Atenţia este ca o lumină, alimentată prin ea însăşi, Cr.re prin iluminare, destramă, dizolvă, spulberă tot ceea ce întâlneşte ca proiecţie mintală pe ecranul conştiinţei. Iar în „vidul”, astfel obţinut, sau pacea sufletului, noi ne Unim cu întregul în deplină libertate. Trăind cât mai multe asemenea clipe, se destramă, pier, dispar fără să lase urme moştenirile ancestrale, înregistrate din necunoaştere, care ne împovărează şi deturnează înţelesul real al fiinţei noastre. Ele, de fapt, definesc omul vechi prin al său egocentrism sălbatic şi comportări nefireşti.

Câţiva, nu ştim când anume, Iluminarea apare neprogramată, nedorită, ci ca destin înscris

prin origine, drept surpriză fericită şi înţelegere deplină. Din acel inefabil moment, Omul Nou, numit Iubire şi comportare divină, va funcţiona ca Trinitate Unitară în Unime şi cu Creatorul, cu determinări sfinte şi sfinţitoare.

Acesta este, realmente, Dumnezeu prezent în orice făptură vie, care se vrea descoperit şi trăit pe a Lui măsură. Îl putem numi şi Viaţă, simbol care-L defineşte, oferind o şansă în plus acelora care îl îmbrăţişează pe clipe înnoitoare într-o eternă mişcare revoluţionară.

15. DUMNEZEUL – FICŢIUNE

Mintea omului hoinară a creat un dumnezeu După chip şi-asemănare, în consens cu-ngustul „eu”.

Iată câteva-nsuşiri, date prin închipuire.

Unicului Creator, existent din veşnicie şi extins la Infinit – practic, fără mărginire.

Separat de creatură – privit ca judecător:

Gelos, dur şi-nerâncenat Necum blând, îndurător.

Prin străbunii-ancestrali, noi cu toţii condamnaţi Drept păcat originar.

Deci, prin naştere-nfieraţi.

Aspru şi ciudat din fire – în niciun caz mulţumit, A confiscat nemurirea, dăruită la-nceput Perechii primordiale – prin severul osândit.

Iar noi toţi, ai lor urmaşi, împărtăşim cruda soartă.

Prin blestem dumnezeiesc, realmente, nevoiaşi!

Un alt gen de condamnare:

Flăcări, cazane cu smoală – climat înfiorător

Dat pe veci ca osândire.

Acest fictiv dumnezeu are şi un adversar.

Un înger exclus din cer.

Zis-satan potenţial.

Câmpul lor de confruntare:

Terra şi neamul lumesc.

Cu atrageri de adepţi, drept ţel şi glorificare. De o parte, Dumnezeu cu cetele îngereşti;

De-alta, marele satan cu puzderie de draci.

Rezultatul îndoielnic – prin aprecieri prosteşti.

Totu-i fals, nimic real – doar vădită plăsmuire!

Teologi preocupaţi de interese meschine.

Au creat mituri, legende în a lor îndreptăţire;

Drept revers: nefericirea, contradicţii şi conflicte Structurează-ntreg climatul.

Stres şi confruntări smintite.

Oamenii se osândesc, se urăsc şi chinuiesc Pe crezuri, idei, concepte;

Pricini din prisos găsesc.

Când tace mintea precară – omul devine sublim.

Fiindcă fiinţa se-ntregeşte

Una fiind cu Creatorul – ca realizat deplin.

Bunătate infinită, Frumuseţe şi Iubire Unit cu Realitatea – fericit în chip plenar.

Un astfel de trăitor schimbă ins şi omenire.

În acest fel Dumnezeu singur ni. Se revelează.

Prin însuşiri sacrosancte.

Când oricine şi orice permanent evoluează

Mintea omului, condiţionat tempo-spaţial,

care hoinăreşte fără încetare, fie într-un trecut mai mult sau mai puţin îndepărtat, fie într-un viitor, prin natura lui, incert, nesigur, a creat un dumnezeu după cum îi este propria structură de „egou” sau „sine persona!”. Această minte are teamă de prezent, fiindcă a fi în Unime cu Eternul Moment Acum îi diluează, pur şi simplu, importanţa sa imaginară.

Despre Dumnezeu – Unica Realitate existentă din veşnicie – nu are decât păreri oferite, potrivit condiţionării insului respectiv, de către mediul familial şi social, în care s-a născut şi dezvoltat. Iată câteva însuşiri, atribuite prin închipuire Divinului Creator. Mai întâi de toate, Dumnezeu este apreciat ca fiind ceva cu totul separat de făptura umană. În acest context El este privit ca un aspru judecător, crud, gelos şi nicidecum îndurător.

Aceste însuşiri sunt confirmate de mitul creat în legătură cu strămbunii noştri Adam şi Eva. Despre această pereche ni se spune că Dumnezeu le-a oferit o grădină a Edenului, unde trăiau fericiţi, însă le-a pus o singură condiţie: de a nu consuma fructe din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Dar Eva, fiind ispitită de satan, călcă porunca şi gustă din fructul oprit, îndemnându-l şi pe Adam să facă acelaşi păcat, devenit părtaş la fapta incriminată. În final, legenda ne spune că Dumnezeu s-a înfuriat pe cei doi neascultători ai poruncii sale. Îi alungă din grădina paradisului şi îi osândeşte, atât pe ei, cât şi urmaşii acestora de a-şi câştiga existenţa prin munca şi sudoarea frunţii proprii.

Aşadar, noi urmaşii acestei prime perechi de oameni, am fost blestemaţi să le urmăm cruda soartă, ca veritabili nevoiaşi în faţa unei Vieţi neînţelese.

Un alt gen de condamnare este iadul, unde întâlnim ca formă de ispăşire: cazane cu smoală, flăcări, jar şi un climat înfiorător. Şi acest gen de osândire este dat nu numai pe o anumită perioadă de timp, ci ca suferinţă veşnică. Mai aflăm din vechile biblii că acest fictiv dumnezeu, are şi un adversar, care dispune de un potenţial energetic la fel cu al creatorului. Este vorba de un înger răzvrătit, care a fost azvârlit din cer, numit satan. Iar câmpul lor de confruntare este planeta pământ şi neamul omenesc, cu atrageri de adepţi pentru o parte sau alta. De o parte se află dumnezeu cu ceata lui de îngeri, iar de alta, marele satan cu puzderia sa de draci. Rezultatul confruntării este pus sub semnul îndoielii. Cine oare va învinge, dumnezeu sau satan? Aprecierea nu este decât o supoziţie prostească, al cărui creator este desigur mintea omenească.

Toate astea sunt şi rămân, fără îndoială, plăsmuiri create de către teologi, drept mituri şi legende, născocite pe fondul unor interese meschine, lumeşti. Rezultatele înregistrate de către aceste ficţiuni sunt evidente, grăitoare prin ele însele, în lumea în care trăim. Oamenii, aflaţi aproape tot timpul în confruntări absurde, seurăsc şi se chinuiesc pe crezuri imaginare, ca şi idei, concepte, creând pricini de contradicţii, dispute şi chiar conflicte sângeroase, cu ucideri de vieţi omeneşti şi distrugeri de bunuri materiale.

În momentul fericit, în care mintea fictivă tace în chip desăvârşit, fiindcă şi-a înţeles întreaga precaritate, în acea clipă, omul devine fiinţă integrală – corp, minte şi Spirit, Una – Unit cu Creatorul într-o perfectă Comuniune. De-acum, ca eliberat din cătuşele „ego-ului, cunoaştem prin trăire directă: Frumuseţea, Bunătatea şi Iubirea cu caracter general. Un asemenea trăitor, prin simpla sa existenţă, transformă benefic, prin reala îndumnezeire, atât individul cât şi întreaga omenire.

În această fericită ipostază, Dumnezeu, prin El însuşi, ni. Se revelează cu înscrisuri sau determinări sfinţitoare, în care oricine şi orice se află în permanent proces de evoluţie sfinţitoare.

16. EREZIE ŞI ERETIC

Când intelectul domină – ca ştiut prin timp format.

Seci concepte, vagi credinţe, insul e încorsetat, închis într-un perimetru. Totul vede şi socoate Dup-îngusta lui gândire, c-ar fi chiar realitate.

Un canar în colivie, care mereu ciripeşte

C-ar fi propriul lui stăpân în ce spune şi gândeşte.

Erezie şi eretic îi sunt termeni preferaţi.

Pentru semeni ca şi el, de-alte crezuri posedaţi.

Tristeţe şi amărăciuni, contradicţii şi conflicte.

Frica, violenţa, ura nasc structurile smintite şi lumea prin confruntări în adânc se prăbuşeşte.

Fiindcă stăpânul planetei incontinu

rătăceşte.

Priviţi lumea dimprejur şi apoi, lumea, în general:

Se rostesc numai cuvinte despre pace, armonie, ca şi înţeles global

Fără cert-acoperire de-mplinire adevărată.

Alter „ego” fiind structura prin ea condiţionată. În trecut, ca şi acum, grija Bunului Părinte A existat permanent, prin aducere aminte.

Că rostul Vieţii noastre stă-n sacra descoperire De-a ne cunoaşte pe noi – Scântei din Marea Iubire.

Şi ca fii de Dumnezeu, avem certe însuşiri De-a crea un climat nou, prin a noastre contopiri.

Drept Iubire, Bunătate tuturor a revelate, în oricare-mprejurare, dup-a lor necesitate.

Asta-ndeamnă mesagerii trimişi de Divinitate, în trecut, ca şi-n prezent, ei, ca fiinţe consacrate.

Drept exemplu de urmat, prin trăire, exprimare.

Ca făpturi independente, permanent înnoitoare

Viaţa-n eternă mişcare – noutate permanentă Ne solicită pe clipe, o fiinţare inerentă, în Uniune cu Tatăl, ca firească înţelepciune.

Evoluţie constantă spre Sacra Perfecţiune.

Astăzi, ca şi în trecut fiinţele eliberate De poverile ancestrale – crezuri condiţionate.

Sunt socotite eretici de credinţele precare.

Incapabile să vadă propria lor limitare.

Prin ce-am scris, ca şi discuţii, asta-ncerc să demonstrez:

Că-n fiecare făptură, mai presus de orice crez.

Omul e fiinţă completă – pururea independentă.

Funcţionând ca Un Tot, drept Iubire consecventă.

El şi Dumnezeu fiind Una – drept Conştiinţă Infinită.

Creator de lume nouă, prin natura îndreptăţită să cunoască Fericirea cea lipsită de imagini.

De nimic contaminată, fără graniţe sau margini.

Omul ca fiinţă trinitară formată din corp, minte şi Suflet este cea mai evoluată fiinţă de pe suprafaţa planetei Pământ. Şi, ca să-şi merite calitatea de stăpân al acestei planete, ar trebui ca să funcţioneze ca Un întreg, sub directa conducere a Spiritului. Numai funcţionând în acest context, el este apreciat ca bun gospodar şi înţelept conducător al societăţii şi al întregii naturi – în care îşi duce existenţa – în general.

Lucrurile, în ansamblul manifestărilor lor, nu se produc din păcate la nivelul natural al întregului, solicitat în mod firesc de întâmpinarea şi înţelegerea corectă a Existenţei. De cele mai multe ori, el funcţionează condus fie de către un fragment al fiinţei, fie de altul. Iar rezultatul activităţii sale fragmentare nu poate fi decât incomplet, deficitar sau de-a dreptul ireal. În cazul când funcţionează la nivel de intelect – bazat pe acumulări memoriale – insul respectiv este pur şi simplu limitat de gândurile propriului „sine”, care-

i mărginesc viziunea şi înţelegerea, la ceea ce ştie şi cunoaşte ca idee sau concept. El se comportă ca o pasăre închisă în colivie, care tot timpul ciripeşte afirmând că este liber, independent şi că trăieşte realitatea lucrurilor. Această comparaţie nu este deloc exagerată. Ea se potriveşte întocmai cu atitudinea omului obişnuit, care interpretează Viaţa folosindu-se de mintea sa veche, bazată pe imagini perimate, drept urme ale trecutului său condiţionat.

Aşadar, funcţionând ca simplu „egou” – umbră a trecutului – individul respectiv, în confruntare cu noutatea permanentă a Vieţii, apare ca un posedat de trecut şi de asemenea, eretic, interpretând eronat tot ceea ce întâlneşte. Întâmpinarea noului cu mintea fondată pe imagini vechi, dă naştere la tristeţe şi amărăciuni, contradicţii şi stări conflictuale. Frica, violenţa şi ura proliferează structuri smintite, care conduc inevitabil la confruntări sângeroase, crime şi războaie, ce pun în pericol însăşi existenţa Vieţii pe această planetă.

Ştiinţa şi tehnica s-au dezvoltat în aşa măsură, încât, prin armele sofisticate, pe care le-au descoperit pot să distrugă, chiar de mai multe ori, întreaga viaţă de pe Terra. Dacă privim şi ascultăm lumea în ansamblul comportării sale, observăm cum se rostesc cuvinte mari despre pace, armonie şi interes global. Dar contrar acestor afirmaţii atât de generoase şi liniştitoare, faptele nu acoperă nici măcar parţial cele propagate de către minţile condiţionate tempo-spaţial.

Pe parcursul trecutului istoric al actualei omeniri, Dumnezeu a trimis pe pământ diferiţi mesageri, pentru a ajuta oamenii să-şi cunoască adevărata menire de fiinţe întrupate Toţi aceştia, prin exemplul vieţii lor, au demonstrat că Viaţa pentru a fi înţeleasă, cere fiecărui pământean să-i iese în întâmpinare ca fiinţă Unitară în perfectă Comuniune cu Ea. Căci numai cu o minte nouă putem înţelege şi trăi cu adevărat Realitatea Vieţii. Unii dintre aceşti mesageri au fost desconsideraţi sau greşit înţeleşi, iar alţii au fost chiar ucişi, fiind socotiţi eretici de către credinţele religioase, fixate în tipare rigide conformiste, cu totul nepotrivite Vieţii, aflată în perpetuă mişcare şi simplă perfecţionare.

Ceea ce au făcut înaintaşii noştri, condiţionaţi de către diferitele crezuri, care, prin specificul credinţei respective îi separau – învrăjbindu-i pe unii împotriva celorlalţi – se întâmplă şi în epoca pe care o străbatem. Fiecare credinţă religioasă se apreciază că numai ea deţine adevărul absolut şi califică *pe* toate celelalte ca erezii, iar reprezentanţii acestora drept eretici. Oricare observator imparţial, cinstit cu el însuşi, asta vede peste tot, în această lume haotică, în care ne ducem existenţa.

Prin tot ce-am scris, ca şi prin diversele discuţii, purtate cu semenii interesaţi de fenomenul relaţie om şi Viaţă în complexitatea Ei, acest lucru încerc să-l demonstrez.

Fiecare fiinţă umană dispune de **capacitatea** de a funcţiona ca Un Tot independent, ca Iubire necondiţionată de nicio motivaţie, a vreunei

religii, concept filosofic sau metodă oarecare.

Acesta este Omul Universal care, în Unime perfectă cu Creatorul, dispune de o Conştiinţă Infinită, în măsură să creeze o altă lume şi o nouă civilizaţie cu totul diferită de cea actuală.

17. ETERNUL MOMENT ACUM

Punct fantastic, crucial în a Vieţii derulare.

Aici ne-ntâlnim cu noi, ca structură sfinţitoare;

Trinitate Unitară cu Dumnezeu laolaltă;

Astfel ne-mplinim menirea – ca trăire-adevărată.

Să nu rămânem la vorbe – doar ca simplu ştiutor;

Grabnic puse-n aplicare de cinstitul trăitor.

Nu se urmăreşte scop – drept proiecţie mintală.

Rezemată pe trecut – ficţiune ideală. Viaţa în desfăşurare: noutate permanentă De la o clipă la alta – Puritate inerentă.

Ne solicită, obligă să-i ieşim la-ntâmpinare cu o minte clar-lucidă, tot la fel de-nnoitoare.

Mintea veche susţinută de celule degradate Prin fireasca folosire de-alte clipe-nsămânţate.

Practic, nu este-n măsură să perceapă noutatea.

Absolută prospeţime – Una cu Realitatea.

Aşadar, lucid, atent, în „Acum şi Aici” prezent.

Lăsând de o parte mintea – în acest Sublim Moment.

Să fim Una cu ce vine, purtat de-a Vieţii mişcare;

Nu opunem rezistenţă, nu e nicio judecare.

Noi şi Viaţa – Uniţi suntem – în perfectă contopire;

Astfel piere falsul „sine”, când noi devenim Iubire.

Asta fiindu-ne Natura – specific Divinitate Existentă peste Tot şi, de asemenea, în Toate.

Nu-i ceva de programat, dinainte stabilit.

Totul apare spontan, la Momentul potrivit.

Prin iluminarea minţii în a ei totalitate.

Demascându-i bătrâneţea – falsa irealitate.

Orice om are-nsuşirea de-ntâlnire cu Ce Este.

Când pe sine se cunoaşte, în mod cert, înţelepţeşte Ca făptură cert Divină, prin Ea însăşi creatoare.

Frumuseţe, Bunătate, Veşnicie-înălţătoare.

În Imensul Univers, în al cărui interior se află infinite forme de exprimare – cuprinse între cele trei regnuri: mineral, vegetal şi animal – nimic nu este static, încremenit. Totul se află în permanentă mişcare şi evoluţie totodată, de la formele cele mai rudimentare, înspre altele, succesiv tot mai subtile.

Iar Momentul Etern Acum reprezintă un punct crucial al Vieţii în constanta şi nemijlocita Ei activitate. Aici se află, aşadar, şi

Momentul în care noi ne întâlnim cu Trinitatea Unitară şi cu Dumnezeu Creatorul. Numai în această conjunctură, putem afirma că ne împlinim menirea prin trăire adevărată.

Să nu ne mulţumim niciodată şi în nicio împrejurare doar cu simplul ştiut. Informaţia de care am luat cunoştinţă trebuie pusă imediat în

aplicare, ca un cinstit şi veritabil trăitor. În acest experiment nu se urmăreşte scop, acesta fiind o proiecţie mintală, azvârlită înainte şi rezemată pe trecut, adică „sinele” fals, egocentric, mărginit.

Viaţa, aşa cum arătam mai înainte, fiind în continuă mişcare şi inerentă noutate, ca şi puritate, ne solicită să-i ieşim în întâmpinare cu o minte clară, lucidă şi la fel de înnoitoare. În decursul unei vieţi noi folosim doar zece procente din capacitatea noastră neuronală, restul de nouăzeci procente din zestrea noastră genetică, rămâne neutilizată. Avem deci capacităţi cerebrale aproape inepuizabile de a răspunde exigenţelor Viului în neîncetată devenire.

Mintea veche este aşadar totdeauna susţinută şi conservată de celule vechi, degradate, prin simpla lor folosire. Prin urmare, ea în mod real, nu are cum să întâlnească noutatea, ca prospeţime constantă de la o clipă la alta.

După ce am luat cunoştinţă de acest adevăr ineluctabil, iată cum procedăm în continuare. Ca instrument la întâlnirea cu Viaţa, folosim Atenţia globală, lucidă şi dezinteresată, care prin simplul Său contact cu mintea cea veche o determină să tacă. Prin tăcerea ei, noi celule cerebrale intră în funcţiune şi, cu ajutorul lor, întâmpinăm tot ce ne aduce Viaţa în acel sublim Moment. La întâlnire nu opunem rezistenţă şi nu apare niciun fel de apreciere sau judecare a ceea ce întâmpinăm.

În acest fericit Moment, noi şi Viaţa suntem Uniţi într-o perfectă Comuniune. În acea clipă piere falsul „sine” şi noi ne întâlnim cu fondul structurii fiinţei noastre, adică Iubirea sau

Dumnezeu, ca manifestare absolută. Această modalitate de întâmpinare a Vieţii nu este ceva prestabilit. Totul se petrece spontan, la Momentul potrivit, odată cu iluminarea minţii în a ei totalitate, când, practic, i se demască bătrâneţea – în prezent ea fiind irealitate.

Să nu spunem în nicio împrejurare: Nu pot! Fiindcă în acea clipă noi înşine ne-am creat neputinţa. Când există râvna, pasiunea de a cunoaşte adevărata noastră Natură, am creat deja premizeleunei spontane şi inevitabile înfăptuiri, cu efecte binefăcătoare şi uşor sesizabile de la o clipă la alta.

18. EVANGHELIA CEA NOUĂ

Dumnezeu, Cauza Primordială a Toate câte se află peste tot în Infinit.

Iubire neţărmurită, tuturor a oferită – pururea desăvârşit, Văzând ce e pe Pământ, Se afirmă-n mod vădit, cum n-a făcut niciodată;

Ca instrument, El alege un semen obişnuit – fire condiţionată.

Meritul acestui frate, stă-n faptul că se-ndoieşte chiar de fapte-adevărate.

Prin curaj şi hotărâre, el descoase, cere, insistă s-afle lucruri demonstrate.

La care Divinul Tată dă răspunsuri clare, certe, printr-o nouă viziune.

Evanghelia cea Nouă, fiind cu totul diferită, de ce ştiam mai-nainte.

Toate bibliile lumii conţin păreri omeneşti.

Necum adevăruri sfinte – prin ele dumnezeieşti!

Dumnezeu – în Esenţa Lui, Iubire – nu prin

porunci. Se afirmă, Ci prin îndemnuri fireşti, de existenţă sublimă!

Omul, liber să aleagă viaţa precum şi-o doreşte, însă fapta şi răsplata încontinuu se-ntâlnesc;

Legea Cauzalităţii, fiind prin ea universală.

Ne stă prezentă în faţă, prin îndrumări sacre, reală.

Raiul-iadul noi singuri îl structurăm.

Dup-a noastră comportare, pe care o adoptăm.

La-ntâlnirea cu Viaţa, în a Ei desfăşurare.

Noutate permanentă şi de-asemeni, schimbătoare.

Pedeapsa şi consecinţa sunt aspecte diferite:

Prima, e dată de alţii – înscrisă-n legi anumite; Iar a doua, ne-aparţine, noi fiind al ei creator şi-nţeles al ei impact, vom fi mai prevăzători.

Fericirea, mult râvnită de fiece ins în parte.

Numai nouă ne-aparţine, prin gânduri, vorbe şi fapte;

Starea de A Fi atestă prin Ea însăşi Fericirea.

În această ipostază, noi şi Bunul Dumnezeu, în perfectă contopire.

Asta-i altă revelare, privind noua îndrumare.

Drept salt cert evolutiv, de om forţă creatoare.

Din Starea de Fericire vom şti ce-avem de făcut Pe calea de-ntors Acasă – Trupul Divin Absolut.

Dicotomia divină e o altă precizare, de-asemenea, revelată: Noi şi Tatăl – Una suntem!

Totodată şi-aparenţă separată!

La fel, noi şi-ai noştri semeni, separaţi ca-nfăţişare.

Dar, în Esenţă – Unime şi firească integrare!

Apoi, în continuare, noi, cu toate câte sunt în Imensul Univers şi Dumnezeu laolaltă realizăm O Unime, deci uniţi în mod expres.

În întregul Necuprins, fiind numai O Energie, ce-i atotcuprinzătoare.

Prin Ea însăşi demonstrează autentica fiinţare.

Pe plan fizic, relativ – în lumea cea trecătoare.

Experienţa trăită, prin opus-nşelătoare:

Mare-mic, frumos-urât, bine-rău – s-afirmă dualitate.

Deşi toate sunt aspecte în aceeaşi Unitate.

În Absolut pierdem mintea, Suntem doar Unicitate, Consfinţită, prin fiinţare, în perfectă simplitate.

Tuturor a destinată, căci, în noi Stă Universul – debordantă plinătate.

Când e destrămat „ego”-ul – structurare relativă – deci, o irealitate.

Noul mesaj ne mai spune, că Dumnezeu şi Viaţa – acelaşi lucru exprimă şi că Totul e-n mişcare şi prospeţime deplină.

Aşadar, Cel Nenumit nu-i perfecţiune stabilă.

Ci Veşnică – îndumnezeire – creatoare progresivă!

Despre diavol ni se spune că-i vădită ficţiune.

El nu e distinct de om – în postura de mic „sine”.

Care gândeşte, afirmă şi face lucruri, total lipsit de iubire, Egoismu în el infernul cu-ntreaga-i nesăbuire.

Neputinţa omenească – de ins nerecunoscută.

A creat ispititorul, dându-i forţă înnăscută la fel ca lui Dumnezeu! Nefireşti aprecieri.

Nicidecum îndreptăţite, nici aici şi nicăieri.

Evanghelia cea Nouă descrie clar, precis şi-amănunţit Cum Divinul Nemişcat şi Mişcător, real poate fi-ntâlnit.

Prin anumiţi şapte paşi, realizaţi prin trăire.

Clipele iluminate cu aceeaşi strălucire.

În acest context descrie cum anume e-ntâlnit Adevărul Absolut, Ca să-L putem retrăi ne dă acest amănunt: în lipsa a Ce nu este, Ceea Ce Este, nu este!

Pare un joc de cuvinte dintr-o carte de poveste!?

Nicidecum! Din întreg, luăm un fragment sau ceva imaginar, Ca un simplu instrument, luat, ca intermediar;

Toate astea pier – dispar, iar în „golul psihologic7’

Apare, ca de la sine, Divina Esenţă Pură – care-i Omul autentic.

În acest scop, zece iluzii luate în considerare De experienţa Vieţii, spre Sublima revelare.

Subiectul respectiv în amănunt explicat şi tratat cum se cuvine – drept Adevăr confirmat.

Din multiplele nuanţe ale Sfintei Evanghelii.

Să vedem unde greşim, prin a noastre imperfecţii;

Noi, desigur, prin noi înşişi, creăm Viaţa pe momente succesive şi-n acest sens, trei alegeri, Sunt prin ele decisive:

Putem permite gândirii – care nu e controlată – momentul să ni-l creeze.

Suntem ca un somnambul – mintea începe să viseze.

Folosind proprii imagini şi-alergând fără-ncetare când spre ieri şi când spre mâine – strictă mecanicizare.

Conştientul Creator – în a doua ipostază – luat în autocreare. Noi, Acela care suntem cu Sacru-n colaborare.

Pe drumul evolutiv, fiinţând ca Un Tot plenar, împlinim în mod corect, ceea ce e necesar.

Şi-n final, putem permit ştiutului Colectiv – pe moment să ne creeze.

Când, de fapt, noi devenim un simplu imitator, menit ca să ne formeze

Un „egou” şi mai puternic, prin ştiutul însumat.

Făr-a trăi efectiv, ceea ce-i adevărat.

Aici, lumea-n general, practic, ne influenţează.

Cu sau fără vrerea noastră, zilnic condiţionează;

Dar, în viaţa „de după”, revenim la a noastră afirmare Retrăind tot filmul vieţii, din ultima întrupare.

Demonstrând întârzierea pe drumul spiritual.

Dumnezeu ne sfătuieşte – prin îndemn vădit, real.

Să folosim Calea dreaptă – numită „Pe

Scurtătură”.

Fulgerător împlinită, prin trăirea noastră pură.

N-avem nimic de făcut – ca gând sau ca exprimare.

Doar să fim – Acum şi Aici – fără nicio aşteptare.

Imagine proiectată cumva către viitor!

Să Fim doar! Nimic în plus, deci, iubite cititor!

În A Fi Pură Conştiinţă, Suntem chiar Divinitate.

Căci apare chiar Iubirea în Sacra-i Realitate.

Care curăţă, transformă tot ce-i şubred omenesc, în ins, ca şi-n lumea toată – comportament nefiresc.

Dă-ţi de-o parte alte practici, cu-mpliniri întârziate.

Care ne-aduc pe Pământ şir de vieţi nenumărate!

Tot trecutul omenirii ne stă-n faţă, demonstrează

Ce înseamnă ocolirea, care condiţionează.

Prin a face, urmări – scop final, Sacra împlinire

De eliberarea fiinţei – în fapt, devenind Iubire!

Să schimbăm deci, pe a face cu A Fi – Om Integral.

Consfinţit printr-o sclipire, în mod simplu, natural!

Dumnezeu – Energie primordială şi Creator a toate câte există în Imensul Univers, văzând ceea

ce se întâmplă pe planeta noastră, ni. Se adresează direct, folosind – de data asta, drept instrument – un om obişnuit, fire condiţionată educaţional de către familia sa romano-catolică.

Din întregul mesaj – cuprins în cele cinci volume – am extras o seamă de adevăruri, legate de tema noastră, apreciate ca suficient de edificatoare.

În legătură cu stadiul de evoluţiei al planetei, Dumnezeu ne spune că ştiinţa şi tehnica au atins un anumit grad de dezvoltare, pe când spiritualitatea a rămas mult în urmă, ea fiind în stadiul de primitivism.

Să reţinem că Neale Donald Walsch, omul ales prin care se transmite mesajul, dispune de o vastă cultură religioasă, care-i fundamentează şi susţine structura „sinelui personar. Astfel că, discuţiile purtate cu Dumnezeu sunt adesea contradictorii, îndoiala lui merge până acolo, încât acuză vocea pe care o aude, ca fiind a diavolului şi afirmaţiile drept diavolisme. Comportarea şi atitudinea lui sunt cu atât mai valoroase, cu cât îi oferă Creatorului posibilitatea să explice din nou, şi cât mai amănunţit, ceea ce omul religios nu acceptă.

În acest fel autenticitatea mesajului nu poate fi nici contrazisă şi nici pusă la îndoială de către toţi aceia care au îndemnul sau curiozitatea să studieze cărţile respective.

Noua Evanghelie demască toate interpretările greşite ale unor mesaje divine anterioare. Unele dintre acestea n-au putut fi înţelese din neputinţa umană, altele, deformate în

mod conştient datorită unor interese meschine lumeşti. Toate bibliile, existente astăzi în lumea noastră, conţin o mulţime de păreri omeneşti, nicidecum adevăruri sfinte.

Dumnezeu fiind, în Esenţa Lui Iubire, nu. Se afirmă prin porunci, ci doar prin îndemnuri fireşti înspre Existenţa Sublimă. Singur omul, total independent, este liber să-şi aleagă viaţa, aşa cum şi-o doreşte el. Dar, concomitent, el este avertizat că, fapta – drept cauză – şi răsplata sau efectul sunt totdeauna nedespărţite Aşadar, de luat aminte, că în întregul Univers fizic funcţionează Legea Cauzalităţii cu caracter general şi aplicabilitate pretutindenea. Făptaşul stă deci, faţă în faţă cu fapta şi răsplata, învăţând pe loc să evite orice atitudine, care încalcă minunata Iubire Divină – uşor de înţeles de către fiecare fiinţă umană, indiferent de gradul său de pregătire intelectuală.

O altă demascare este aceea privitoare la existenţa raiului şi a iadului, ca loc de răsplată şi respectiv, de pedeapsă, care aşteaptă pe fiecare la trecerea în lumea de dincolo. Atât raiul, cât şi iadul singuri ni-l pregătim după modul cum ne comportăm în această existenţă ca fiinţe întrupare. Ori de câte ori săvârşim fapte în contradicţie cu Iubirea, singuri noi ne creăm iadul şi ispăşim consecinţele negative ale propriei noastre comportări.

Pedeapsa şi consecinţa sunt două aspecte cu totul diferite, care nu pot fi asimilate. Pedeapsa este dată de către o altă persoană, potrivit unei legi impuse de către societate. Un judecător, de

pildă, dă o sentinţă împotriva unui infractor, care se face vinovat de încălcarea unei anumite legi. Consecinţa ne aparţine în totalitate. Noi suntem creatorul ei, prin fapta reprobabilă pe care am săvârşit-o.

Despre Fericirea – atât de mult căutată şi dorită de către orice fiinţă, Noua Evanghelie ne precizează că Ea este produsul firii noastre, la nivel de gândire, vorbă şi faptă. Iar Starea de A Fi este prin Ea însăşi acest minunat sentiment, în care noi şi Dumnezeu suntem într-o perfectă Unime.

Tot din această ipostază de A Fi mai aflăm ceea ce este nevoie să facem în procesul cel mai rapid de evoluţie şi de întoarcere Acasă, în Sânul Bunului Părinte Ceresc, de unde, câţiva, am coborât pentru a face experienţa în asociere cu materia densă.

Dicotomia divină este o altă precizare revelată, din care reiese că noi şi Tatăl – Una suntem! Dar ca aparenţă, noi mai suntem **şi** separaţi. Tot la fel, noi şi toţi semenii suntem separaţi, ca înfăţişare, însă Uniţi ca Esenţă şi firească Integrare. Apoi, mergând cu explicaţia şi mai departe, noi şi toate câte există şi cu Dumnezeulaolaltă suntem O Singură Energie atotcuprinzătoare Pentru că în Imensitatea Existenţială nu se află decât O Singură Energie, care demonstrează prin Ea însăşi, Unicitatea, ca şi autentica Ei fiinţare.

Pe plan fizic, relativ, în lumea cea perisabilă, fiecare experienţă este trăită prin opuse fictive: mare – mic, frumos – urât, bine – rău, în care se

afirmă dualitatea. Însă toate aceste aspecte se află cuprinse în aceeaşi Unitate.

Atunci când ne aflăm în Absolut ne pierdem mintea. Căci acolo noi trăim Unicitatea într-o perfectă simplitate, cu efectele de rigoare, care singure ne atestă autenticitatea fenomenului. Aici dispare „ego”-ul cu întreaga lui structură care-l caracterizează.

Noul mesaj ne mai confirmă că Dumnezeu şi Viaţa sunt două simboluri diferite care exprimă aceeaşi Unică Realitate, aflată în perpetuă mişcare şi evoluţie constantă, prin eternă re-creare.

Despre diavol ni se spune că este o ficţiune. Diavol, ca realitate, aşa cum o vedem pe zidurile bisericilor nu există. De fapt, omul este diavol în postura falsului „sine”, ori de câte ori vorbeşte şi face lucruri lipsite de Iubire. Iar egoismul, aflat în om, este adevăratul infern, care îi însoţeşte viaţa atât aici, ca fiinţă întrupată, cât şi în existenţa de după aceasta.

Neputinţa omenească, pe care omul obişnuit nu vrea să şi-o recunoască, a creat un fictiv ispititor învinuit că el ar fi vinovat de faptele sale incriminate, ca fiind săvârşite prin amăgirea diavolului. Aprecierea şi justificarea nu-şi găsesc nicicând şi nicăieri niciun fel de îndreptăţire. De asemenea, minunata Evanghelie ne descrie în mod amănunţit că Dumnezeul Nemişcat şi Mişcător poate fi întâlnit, prin trăire, urmărind un număr de şapte paşi.

La fel, ne mai oferă şi această sintagmă: în absenţa a Ceea ce nu este, Ceea Ce Este, nu este!

La prima vedere, această locuţiune pare a fi un joc de cuvinte. Nu este deloc aşa! Pentru a putea întâlni în mod real, întregul şi trăi experienţa acestuia, alegem din **El** doar un fragment – ceva mai mic – folosindu-l, momentan, ca simplu instrument sau intermediar. Toate acestea dispar instantaneu la simpla lor conştientizare. Iar în „vidul psihologic”, a apărut de la sine, Natura noastră Divină, adică Omul autentic. În trăirea acestei experienţe ni s-au indicat un număr de zece iluzii, pentru a fi folosite ca instrumente.

Tot din Evanghelie mai aflăm că, fiecare om îşi creează Viaţa pe momente succesive, folosind în acest scop trei modalităţi, astfel:

1. Putem permite gândirii – care nu e controlată – să ne creeze momentul Vieţii. În acest caz, noi suntem ca un somnambul, în care mintea se află într-o stare de vis. Mintea îşi alege imaginile şi aleargă fără încetare, în mod haotic, fie în trecut, fie în viitor.

2. Putem permite Conştientului Creator să ne creeze momentul Vieţii. În această postură, noi, Acela care suntem, funcţionăm ca Un întreg cu Sacrul în colaborare, ca Un Tot plenar, împlinind în mod corect ceea ce este necesar, pe calea evoluţiei noastre spirituale.

3. Putem permite societăţii colective să ne creeze momentele Vieţii. În acest caz, noi suntem un simplu imitator, menit să ne structureze un „egou” şi mai puternic, prin simpla însumare de cunoştinţe sau informaţii, fără să trăim cu adevărat ceea ce ele încearcă să demonstreze. Aşadar, lumea ne condiţionează întregul

comportament. Tar, în Viaţa de după aceasta, noi nu vom face altceva. Decât să retrăim întregul film al ultimei existenţe de întrupat.

În final, Dumnezeu ne îndeamnă să folosim în avantajul propriu şi al grăbirii evoluţiei, Calea dreaptă – numită „Pe Scurtătură”. Efectul este fulgerător, fiind atestat de către Puritatea Conştiinţei.

Nu avem nimic de făcut, nici gândit sau imaginat, ci doar să fim, Acum şi Aici, fără să aşteptăm vreun anume rezultat – drept imagine proiectată într-un viitor previzibil. Doar să fim! Nimic în plus!

În această Stare de A Fi, adică Pură Conştiinţă, noi suntem chiar Divinitate – în care apare Iubirea necondiţionată. În acest climat prin esenţa lui benefic-transformatoare, se curăţă şi dizolvă reziduurile ancestrale care, de fapt, ne-au adus la reîncarnare – imprimându-ne un comportament nefiresc.

În concluzie, să lăsăm de-o parte practicile indirecte sau pe acelea folosite de către omenire de mii de ani şi să trecem la noua modalitate de întâmpinare a Vieţii, pe cât de rapidă, pe atât de eficientă în grăbirea evoluţiei noastre spirituale. Pentru reuşita experienţei de zi cu zi, în tot ce iniţiem, să schimbăm folosirea verbului a face cu A Fi, în care noi funcţionăm ca Un întreg, în care Iubirea ne conduce în mod înţelept. Numai aşa vom şti ce să facem în continuare, fără să mai greşim, pe calea fără de sfârşit a propriei evoluţii.19. EVOLUŢIA PLANETEI

Nicăieri în Univers nu există fixitate.

Neclintire absolută ca certă realitate.

Dimpotrivă! în Imensul Necuprins e o veşnică mişcare, Văzute şi nevăzute de simţuri ajutătoare.

Iar mişcarea-i schimbătoare, înnoire permanentă.

De la o clipă la alta – evoluţie frecventă;

Tot ce-a fost rămâne-n urmă, deci, deşeu, prin folosit;

Din acest material e clădit „eul, / smintit.

Ce-şi arogă importanţă pe gândire, raţiune.

Funcţii intelectuale – încărunţite, bătrâne.

Care nu pot să cuprindă Frumuseţea-nnoitoare.

Ce-nsoţeşte cursul Vieţii, ca o binecuvântare.

Precum noi, cândva-ntrupat, drept făptură omenească.

Am înregistrat, prin timp, evoluţie firească.

La fel planeta Pământ îşi urmeaz-al ei destin, în şir miliarde ani, însumând un drum deplin:

De la firave-nceputuri, către starea actuală.

Care-n prezent ne oferă, prin natura sa reală.

Toate cele necesare pentru buna vieţuire:

Lumină, aer şi apă, ca şi bunuri spre hrănire.

Azi – aşa precum s-afirmă – este tânără, prosperă.

Câte-i cerem spre folos, ea, din prisos, ne oferă! în schimb, noi cum ne purtăm – ecologic respectăm?

Ea fiind ca o fiinţă vie – grija ei să ne-asumăm!

Din meschine interese sau din greşit înţeles.

Suntem duşmanii planetei – zi de zi în mod divers:

Industria chimică, pesticide erbicide – azvârlite la-ntâmplare; Gazele de la furnale, cele de eşapament – la maşini, număr mai mare; încă să mai semnalăm şi-alte greşeli omeneşti.

Care degradează mediul, prin acţiuni nefireşti:

Defrişări fără măsură de păduri şi vegetaţii.

Ce-ntreţin climatul Terrei, creând grave perturbaţii;

Aerul mai degradat şi deşertul ia amploare.

Singur omul fiind măsura răului prin comportare.

Tot aşa, dispune astăzi, de arme sofisticate.

Care pot distruge viaţa în a ei totalitate.

Evoluţia planetei şi-a Vieţii-n general.

Depinde de-al ei stăpân – om deplin funcţional;

Iubirea şi-înţelepciunea, însuşiri esenţiale, în măsură să-l îndrume spre mpliniri spirituale.

În întregul Univers, caracterizat prin imensitatea formelor care-i structurează conţinutul, nu există fixitate sau ceva încremenit. Eterna mişcare este totdeauna asociată cu schimbarea sau evoluţia de la o stare mai brută spre ipostaze tot mai subtile.

Referindu-ne la fiinţa noastră umană, fiecare mişcare realizată pe clipe în desfăşurare, este mereu nouă şi înnoitoare în procesui veşnic al evoluţiei. Şi tot ceea ce apare în oglinda conştiinţei constituie deşeu, care trebuie lăsat în urmă – e! fiind materia, rezidual, care ne-a format şi menţine falsul „sine”. Pe fondul acestui material, mintea sau intelectul îşi arogă

importanţă psihologică şi o face incapabilă să sesizeze Frumuseţea Vieţii, aflată într-o necontenită prospeţime. Acest permanent flux al Viului în desfăşu rare este cu adevărat o binecuvântare, oferită de către Dumnezeu tuturor fiinţelor, drept ajutor în desăvârşirea propriei lor evoluţii, spre forme de existenţă mereu mai subtile.

Şi, aşa cum noi am ajuns la gradul de evoluţie de fiinţe umane, tot aşa se împlineşte şi evoluţia planetei Pământ. De la începuturile sale embrionare – în urmă cu miliarde de ani – a atins forma de astăzi care, în mod generos, oferă condiţii optime de existenţă şi dezvoltare a unui număr infinit de forme vii, aflate în stadiul lor de evoluţie. Planeta ne oferă absolut tot ceea ce avem nevoie: **aer** apă, lumină, ca şi bunuri alimentare. Această planetă este tânără după cum afirmă oamenii de ştiinţă – şi ea ne satisface cu prisosinţă, cele necesare unei perfecte dezvoltări.

Întrebarea, pe care ar trebui să şi-o pună fiecare ins în parte, este: Cum ne comportăm noi faţă de ea? O respectăm oare din punct de vedere ecologic? Planeta este, după cum am amintit deja mai înainte, o fiinţă vie. Cu miliarde de ani în urmă a avut un început embrionar, care s-a dezvoltat, la fel ca omul, iar într-o zi va pieri. Sănătatea ei depinde însă, în bună măsură, de comportarea şi grija ce i-o acordăm. Dar, în schimb, ce observăm? Prin defrişarea sălbatică a pădurilor – adevăraţii plămâni ai planetei – care ne oferă oxigenul indispensabil vieţii, în general, a dat naştere la deşerturi cu nisipuri zburătoare, a

căror extensie ar trebui să ne îngrijoreze. Industria chimică cu erbicide, pesticide, azvârlite la întâmplare; gazele de la furnale ca şi cele de eşapament, în număr tot mai mare, degradează în mod corespunzător aerul, atât de necesar sănătăţii noastre. De asemenea, să mai amintim, marele pericol care ameninţă sănătatea planetei şi a omului, în general, cum sunt experienţele nucleare, ca şi armele în număr tot mai mare, capabile să distrugă viaţa de pe planetă, chiar de mai multe ori.

Sănătatea şi evoluţia morală a planetei, ca şi a noastră a cetăţenilor ei, depinde de fiecare ins în parte. Despre această responsabilitate luăm cunoştinţă şi ne-o însuşim în totalitate numai când funcţionăm ca Un întreg, în perfectă Unime cu Unica Realitate sau Dumnezeu. Iar „Cunoaşterea de Sine" reprezintă Calea directă, cu efecte benefice, uşor detectabile, chiar din clipa corectei sale aplicări.

20. FOLOSIREA LUI DUMNEZEU

Relaţiile cu oricare din a Vieţii elemente – sacre prin a lor aspecte, Sunt cu totul necesare şi, de asemenea, corecte.

Pentru bunul înţeles a Acelui Ce suntem.

Parte din Dumnezeire – cel creat prin ce percepem.

Mai întâi, să amintim punctele fireşti, de bază Ale firii omeneşti – drept experiment de vază:

Banii, dragostea şi sexul şi de-asemeni, Dumnezeu, în tot timpul căutate – pe întreg parcurs al său. Pomi, plante şi animale; păsări, vânt, aer şi mare;

Relaţia cu Natura şi Sublimul ca atare.

Căci, în lipsă de relaţii a Ceea ce tu nu eşti.

Ceea Ce Eşti – nu există, necum nu te defineşti!

Să oferim un exemplu, imaginativ creat.

Pentru ca să ne cunoaştem – după cum am afirmat:

Ne aflăm într-o-ncăpere albă în totalitate.

Pereţi, podea şi tavan – fără colţuri încastrate.

Suspendaţi complet în aer, noi nu auzim nimic şi nimica nu atingem – ce vedem e albul unic;

Practic, ne-am părăsit mintea, căci ea nu are ce face, Neprimind, în schimb, ceva, se opreşte – complet tace.

De-acuma, ieşiţi din minte – încetăm de-a exista:

Nu ştim cine-anume suntem şi-n ce fel a arăta;

Suntem mare, suntem mic, bun sau rău, frumos – urât.

Mai gândim oare ceva ori surprins înmărmurit?!

Nimic despre noi nu ştim în acest experiment.

Putem crea doar concepte – nu trăi eveniment.

Dar, iată şi-o surpriză: nu ştim în ce-mprejurare Pe perete un punct negru se iveşte – ce ne pune în mişcare.

Suntem noi şi acel punct; el acolo, noi aici.

Punctul mai mic decât noi – prin relaţie

replici.

Relaţia noastră cu punctul, de-acuma sacră devine.

Fiindcă ne prilejuieşte de a fi trăitor – în fine.

În cameră se ivesc încă multe alte lucruri.

Iar noi, în contact cu ele, construim diverse sensuri şi-n raport cu altceva ne cunoaştem propriul Sine.

Fiindcă lucrul diferit, necum noi, ca viziune.

Larg deschisă-ntreaga fiinţă, la tot ce apare-n cale.

Căci, aceste apariţii ne dau ocazii reale De-a ne defini, cunoaşte Cine suntem ca atare.

Respectiv, toate privite ca o binecuvântare. Pe timp lung, însingurarea de-ncearcerat izolat.

E cea mai cruntă pedeapsă – foarte greu de suportat.

Căci gânditul creator intră-n inactivitate.

Fiindcă mintea-n întuneric n-are niciun fel de date.

Creaţiile minţii noastre, de fapt, le numim concluzii.

Dacă-s perfect conturate – deci golite de confuzii.

Iar în lipsă de-mplinire, totul este părăsit.

Ieşim în afara minţii – în „gol” de orice gândit.

Nu-i deloc un lucru rău, dacă-i de scurtă durată, în acea clipă ne-aflăm faţă-n faţă cu problema abordată, Când instantaneu apare cea mai mare viziune.

Soluţia de la sine – deodată revelată – practic, prin inacţiune.

Gândul, cuvântul şi fapta sunt niveluri de creare;

Dar, gânditul cere timp – toate-s încetinitoare.

Or, în Starea de A Fi, soluţia-i revelată şi noi nu facem nimic, căci ea e deja creată.

Tot ce folosim ca date, prin gândirea creatoare.

Sunt iluzii, fără seamăn, ce le punem în valoare;

Geniile ies din minte, ei nu creează soluţii – ei găsesc, recuperează:

Ceea ce a fost pierdut – în această ipostază.

În Veşnicul Moment Acum totul este clar, vizibil, evident: Soluţii răspunsuri, experienţe înţelese-n chip concret.

Doar în Starea de A Fi – noi, real, fiinţă umană Nicidecum, minte umană – care liniştea destramă.

În această ipostază – Stare de Pură Conştiinţă.

Noi putem ca să alegem după proprie voinţă Orice stare de A Fi – de înţelept sau minunat.

Milos şi-nţelegător, răbdător, prin acceptat.

Tot aşa, putem alege să fim real fericit:

Fericirea nu se face – Ea ţâşneşte din Ce suntem negreşit, Starea lui Acel Ce suntem dă naştere la ce facemCrcând deci experienţa şi efectul îl concepem.

A fi treaz – fără gândire – e o stare de trăire.

Cându-l dă starea de vis – negreşită amăgire.

Din când în când să tăcem – să fim absolut tăcut.

Nu să gândim la tăcere – fapt cu totul diferit!

Iată şi un exerciţiu de-ne însuşi tăcerea:

Ne concentrăm pe respir – urmărind desfăşurarea;

Contopirea cu respirarea, făr-a folosi gândirea.

Căpătăm îndemânarea de-a fi Una cu fiinţarea.

Concentrat şi între ochi – în adânc, în profunzime şi nu aşteptăm ceva – mulţumit în întregime.

Cu „vidul” cel creator, bucurându-ne de el – fără vreo evaluare; Nu dorim nimic în plus – Una fiind cu-această stare.

De vin gânduri, sentimente… le lăsăm, simplu, să treacă.

Fără să intervenim, în vreun fel, dorind să tacă;

Conversaţia cu ele le dă forţă şi amploare, întărind fictivul „ego” şi a lui infatuare.

Cunoscând al nostru Sine, cel real şi sacrosanct.

Una fiind cu Tot Ce Este – cu întregul însumat.

Implicit cu Dumnezeu, El în noi şi noi în El. În mod cinstit vom dori şi alţii să fie la fel.

Le vom dărui cu drag, fără preget, ajutor Celor care vor să afle al lor Sine Creator;

Şi cu toţii laolaltă, vom crea un alt climat şi o lume diferită De cea care-i în prezent, mult mai bună, mai cinstită.

Ştim, cunoaştem şi trăim al Vieţii-ntreg mister.

Ne-am aflat şi Sacrul Sine – considerat giuvaer;

De-acum, fiind real prieten şi cu Unicul Părinte în perfect contact cu El, calea veşnic înainte!

În acest suprem context, sunt Creator şi Creat!

Asta suntem, dragi prieteni – totul ni s-a revelat!

În final, de noi depinde graba de întors Acasă.

Corpul Cel Dumnezeiesc, pe cărarea luminoasă!

Noi, ca fiinţe întrupate, nu ne putem cunoaşte pe Acela Ce suntem – adică parte din Dumnezeu – decât în contextul relaţiilor noastre cotidiene cu elementele de bază ale Vieţii. Aşadar să amintim câteva dintre aceste elemente, cu care ne întâlnim în experienţele noastre de zi cu zi cu Viaţa în mişcare. Banii, dragostea, sexul şi de asemenea Dumnezeu sunt tot timpul căutate de fiecare trăitor, ca făptură întrupată. Apoi, sunt căutate: pomii, păsările, animalele, vântul, aerul, marea, muntele, relaţia cu natura, în general.

În lipsa acestor relaţii, noi nu ne putem descoperi pe Acela care suntem, adică Natura noastră Divină. Pentru a uşura înţelegerea relaţiei, noua Evanghelie ne oferă următorul exemplu: **Ne** aflăm, imaginativ desigur, într-o cameră complet albă. Podea, pereţi, tavan – totul alb imaculat. Noi, suspendaţi în aer. Nu auzim nimic şi nimic nu atingem. Totul este acest unic alb. Ne-am părăsit mintea, fiindcă nu are ce face, întrucât privitul a

ceva din exterior **se** opreşte., tace cu desăvârşire, adică încetează de a exista. În această ipostază nu ştim cine anume suntem şi în ce fel arătăm. Suntem mare, mic, bun sau rău, frumos, urât?! în această experienţă despre noi nimic nu ştim. Putem crea doar concepte, dar nu putem trăi vreun eveniment oarecare. Dar, iată că, în această neclintire apare o surpriză şi anume: Se iveşte pe perete un punct negru. Nu ştim nimic despre acest punct. Apariţia lui însă, ne pune în mişcare. Suntem noi şi acel punct. El acolo, noi aici. Punctul mai mic decât mine. Aşadar, relaţia cu punctul determină nenumărate replici. Şi de-acum, trăirea reală a experimentului. În cameră, încep să apară în continuare mai multe lucruri – toate apariţii surpriză. Iar, noi în raport de ele, ca fiind altceva decât noi, **care** ne determină să cunoaştem propriul Sine. Nu avem altceva de făcut decât să binecuvântăm toate aceste apariţii, care, realmente, ne ajută să ne cunoaştem cu adevărat propria noastră Natură.

Trăind o vreme mai îndelungată în izolare, gânditul creator, neavând ce face, intră în inactivitate. Adică, mintea aflată în întuneric, nu are practic ce să facă, dacă nu are niciun fel de date la care să se refere. Creaţiile minţii sunt numite concluzii, la care ajungem prin analiză, discernământ, comparaţii etc.

Când mintea nu are ce face, iese în afara ei şi, implicit, ne aflăm în „vidul psihologic, e. Acest „gol psihic” – survenit prin negândire – nu este deloc rău, dacă este de scurtă durată. În această clipă ne aflăm faţă în faţă cu oricare dintre

problemele, pe care le întâlnim în decursul vieţii. Tăcerea minţii ne oferă, în **mod** spontan, cea mai extinsă viziune, în care apare, prin revelaţie, soluţia la problema de care aminteam mai înainte. Prin urmare, soluţia a apărut fulgerător, odată cu inactivitatea minţii. Altfel explicat: într-o simplă Stare de A Fi, în care intelectul nu a avut niciun fel de participare sau contribuţie oarecare.

Procesul evoluţiei şi al creaţiei omului nou, pe această cale directă este rapid şi uşor sesizabil, cu efecte benefice evidente.

În continuare, să amintim şi cealaltă cale, numită indirectă, realizată cu ajutorul gândirii, vorbirii şi înfăptuirii. Aceasta însă, cere timp îndelungat şi inerentele rătăciri cu suişuri şi coborâşuri pe traiectoria evoluţiei spirituale. În aplicarea acestei metode folosim o gamă infinită de iluzii, pe care le punem în valoare, într-un anumit fel, ca instrumente ajutătoare.

Geniile sau acei semeni, deveniţi vestiţi prin descoperirile lor – necunoscute de restul lumii – nu creează soluţii, ci doar găsesc şi recuperează ceea ce a fost, câţiva, pierdut, în ipostaza omului încarnat. Şi o fac numai în Starea de A Fi, în Eternul Moment Acum, în care totul este clar, vizibil şi perfect evident. Numai în acest context ne manifestăm Ceea ce suntem cu adevărat, Fiinţă Umană şi nicidecum, minte umană – pe care liniştea şi armonia au destrămat-o în totalitate.

În această Stare de A Fi sau Pură Conştiinţă putem alege, după propria voinţă, starea de înţelept, iubitor, înţelegător şi răbdător, prin acceptare. Tot la fel, putem alege Starea de

Fericire, care ţâşneşte, de fapt, din Ceea Ce suntem noi cu adevărat.

A *Fi întreg, fără gândire, este adevărata stare de trăire. Prezenţii gândurilor dă starea de vis, adică o existenţă amăgitoare.* E bine, aşadar, să tăcem din când în când! Să tăcem, pur şi simplu! Asta nu înseamnă să ne gândim la tăcere sau să facem efort pentru a **o** realiza – fapt cu totul diferit.

Iată cum putem realiza această simplă tăcere. Ne concentrăm pe respiraţie, urmărind desfăşurarea ei prin contopire. În acest fel căpătăm îndemânarea de A Fi una cu simpla ei mişcare. De asemenea, ne putem concentra între ochi – în profunzime – fără a aştepta ceva, mulţumindu-ne în întregime cu „vidul creator”, bucurându-ne de el, fără să-l evaluăm. Nu dorim nimic în plus, ci complet mulţumiţi cu această Stare Pură de A Fi. În eventualitatea când apar gânduri, sentimente, le lăsăm să treacă, fără să intervenim în vreo formă oarecare. Conversaţia cu ele le dă forţă şi continuitate. Rezistenţa faţă de ele le adânceşte, dându-le o şi mai mare amploare, întărind, totodată, fictivul „sine”, caracterizat prin infatuare.

Aşadar, împlinind toate acestea ne cunoaştem Şinele impersonal, real, autentic – Una fiind cu Tot Ce Este, implicit cu Dumnezeu, noi fiind El şi El fiind noi. Atingând această fericită ipostază vom dori, în mod cinstit, ca şi alţii să fie la fel ca noi. Mai mult chiar decât simpla dorinţă, le vom dărui cu drag şi ajutorul respectiv, tuturor acelora care doresc să-şi cunoască propriul Sine

Creator. Numai funcţionând în acest fel, noi, cu toţii, vom putea crea o altă lume, cu totul diferită decât aceasta. Adică; mai bună, mai cinstită şi mult mai îngăduitoare, faţă de restul semenilor mai puţin evoluaţi.

În final, ţinând seamă de aspectele demonstrate, să reţinem esenţialul. Ştim şi cunoaştem, prin trăire directă, întregul mister al Vieţii, revelat în Eternul Moment Acum. Ne-am descoperit Sacrul nostru Sine, cu ajutorul căruia, am realizat prietenia cu Unicul Părinte Ceresc şi, fiind în perfectă contopire cu El, drumul este veşnic înainte, având ca ţel suprem întoarcerea noastră Acasă în Corpul Cel Dumnezeiesc.

De-acum, totul depinde de noi. Calea este veşnic luminoasă. Iar noi, Creator şi Creat, precum ni s-a revelat, avem totul la îndemână de a ne împlini, fără nicio întârziere Sacra misiune, prin propria îndumnezeire.

21. IEŞIŢI DIN TIPARUL MINŢII!

Omule, prin timp format – straşnic condiţionat.

Rareori eşti mulţumit, mai tot timpul încruntat;

Tristeţea şi amărăciunea, permanent însoţitoare

Zi şi noapte, fără preget, absorbit de-ngrijorare

Eu am fost la tel ca tine – un **posedat de gândire.**

Totul priveam, judecam prin tipare cu-ndârjire, Socotindu-mă pe mine om abil, în acţiune.

Însă, practic, rezultatul: veşnică amărăciune.

Lăcomia de-a cunoaşte cât mai multe pe drumul spiritual M-a făcut s-adun mereu, vizând propriul ideal.

Punând preţ pe-al meu ştiut – pe cumulul însumat, Socotindu-mă tot timpul omul cel adevărat.

În profund – fără de vrere – bazat pe acumulare.

Ea se afirma concret, pe fictiva sa valoare;

Trecutul, ca amintire, în prezent e amăgire în contrast direct cu faptul – real, prin a lui trăire.

Cu cât creşte-acumularea – fără proprie trăire.

Tiparele se-nmulţesc, ca şi seaca-nchipuire;

Când „ego”-ul prinde aripi, ia amploare.

Fiinţa mai încătuşată de fictiva lui grandoare.

Asta-i preţul ignoranţei, al prostiei omeneşti.

Ce se sprijine pe sine, cu îndemnuri nefireşti.

De ce ştie, ce cunoaşte, fapte bune împlinite.

Vanitatea şi orgoliul – prin fals – socotite sfinte.

Când citim aceste versuri şi-ncercăm ca să trăim Toate câte ne arată, noi cu noi ne întâlnim şi, ca fiinţă Unitară – cu Sacru-n Comuniune.

Desfiinţăm fictivul „ego”, prin reala acţiune.

Simpla conştientizare a tiparelor mintale Fără să urmărim scop – drept aspiraţii duale.

Acestea, spontan, dispar, iar în „golul”, ce survine.

Noi, ca fiinţă Unitară, creăm prin inacţiune.

Căci Iubirea ce S-afirmă, practic, ne-ndumnezeieşte.

Asta fiind Natura noastră, care, tot ce întâlneşte Curăţă, real transformă ins şi-ntreaga omenire.

Astfel, ne-mplinim destinul – adevărata menire. Titlul temei, ca şi desfăşurarea experienţei în ansamblul ei, reprezintă nu numai un îndemn de trăire a fenomenului respectiv, dar şi un imperativ impus chiar de către Viaţă, în manifestarea Ei, ca prospeţime şi noutate de la o clipă la alta.

Aşadar, o minte veche, perimată nu este în măsură să întâlnească şi să înţeleagă în mod corespunzător Viul Vieţii în eterna Lui mişcare. Iar, atunci când totuşi o face ca denaturează adevărul revelat de către Viaţă în momentul respectiv. Când funcţionăm, practic, dominaţi de o asemenea minte – creaţie a timpului care s-a scurs – rareori vom trăi clipe de mulţumire cu noi înşine. În marea majoritate a timpului suntem mereu încruntaţi. Grija, teama, tristeţea şi amărăciunea ne sunt constant însoţitoare, atât în timpul zilei, cât şi noaptea.

La fel am fost şi eu, un veritabil posedat de propria activitate cerebrală. Priveam totul şi judecam cu vădită îndârjire prin tiparele minţii mele condiţionate. Şi, pe baza acestor tipare, mă autoapreciam ca înzestrat cu o incontestabilă abilitate comportamentală. Însă, practic, în final se înregistra aceeaşi veşnică amărăciune sufletească.

Lăcomia de a aduna cât mai multe informaţii pe drumul zis-spiritual, a pus preţ pe acumulări mintale, făcând din simplul ştiut propriul ideal, iar

ştiutorul considerat omul cel adevărat, însă, nepotrivirea dintre vechiul, înregistrat memorial şi noul, adus de Viaţă determină în mod logic şi firesc, neînţelesuri şi stări amăgitoare. În acest context, Viaţa rămâne şi pe mai departe un mister, imposibil de descifrat. De asemenea, cu cât creştea masa acumulărilor de informaţii – fără verificarea prin trăire a acestora – tiparele mintale se înmulţeau şi progresiv îşi amplificau autoritatea, prin închipuire. Astfel, falsul „sine" a luat amploare, concomitent cu vanitatea, orgoliul, ca să atingă, în final, trufia, apreciată drept cancer al sufletului omenesc.

Acesta este rezultatul prostiei omeneşti, în care omul obişnuit, ce se sprijine pe sine, prin ce ştie, ce cunoaşte, fapte bune împlinite, cu acelaşi interes egocentric de mântuire sau sfinţenie.

Pe măsura în care parcurgem această tematică, în cele două variante de exprimare – vers şi proză – să încercăm că trăim, prin experienţă directă, personală, ceea ce încearcă să demonstreze autorul. Adică, noi, fiecare cititor în parte, să ne întâlnim cu fiinţa noastră Unitară. Această perfectă întâlnire – Trinitate Unitară, Una fiind şi cu Adevărul Absolut – destramă fictivul „egou" doar prin simpla şi reala acţiune trăitoare. Fiindcă simpla conştientizare a tiparelor mintale – fără să urmărim scop, ca aspiraţie dual – acestea dispar în mod spontan în „vidul psihologic, / realizat prin inacţiune.

În acest „gol psihologic" apare Iubirea atotcuprinzătoare, care ne îndumnezeieşte doar prin simpla Ei prezenţă. Căci aceasta este

adevărata noastră Natură – fondul fiecărui om în parte. Ea curăţă şi transformă tot ceea ce întâlneşte ca umbre oglindite pe suprafaţa minţii proprii. Numai în această modalitate ne îndeplinim destinul şi menirea de Divinităţi întrupate.

22. IGNORANŢA, NECUNOAŞTEREA

Ignoranţa socotită drept puţina-înţelepciune
la întâmpinarea Vieţii cu-a Ei veşnic prospeţime.

Care-i totdeauna nouă, pe clipe-n desfăşurare.

Insul ştiutor fiind vechiul cu-a lui condiţionare.

Ea-i iluzie vădită, care tulbură, stresează Pe oricare trăitor, prins în a ei ipostază.

Totu-i relativ, nesigur când fiinţăm prin nefiinţare, în postura de „egou”, cu-ndemnuri denigratoare.

Dar, când este înţeleasă, ea devine instrument De valoare intrinsecă, fiindcă ne-aduce-n prezent.

Una cu Realitatea. Paradisul mult râvnit, în această conjunctură de la sine-i oferit.

Să ne dăruim neştiinţa Vieţii-n sacra Ei mişcare.

Drept smerenie cinstită – în întreaga comportare.

Asta ne-ajută să ştim, să cunoaştem înc-o dată şi, la fel, să învăţăm ce-i Viaţa-adevărată.

Căutarea-i declanşată de setea de-a şti mai multe;

Asta ne dinamizează spre adevărurile sfinte.

Ce se schimbă permanent – veşnic –

perfecţionare.

Dumnezeu, fiind peste tot, e şi-n noi, în fiecare.

El e Adevăr, Iubire, Frumuseţe, Bunătate, însuşiri şi-n noi prezente, de-aceeaşi intensitate.

Datori deci, să le aflăm în propriul interior.

Iar „Cunoaşterea directă” – sprijin sigur şi-ajutor.

Starea de Pură Conştiinţă Acum şi Aici împlinită E contextul ce oferă Unitatea mult dorită.

Noi, ca Tot Unit cu Toate, suntem chiar Divinitate.

Contopiţi cu Absolutul – Sacra Lui Eternitate.

Astfel de clipe transformă „sinele” încătuşat.

Prin a lui închipuire şi mediul ce l-a format.

Eliberarea de „ego”, în acest mod se-ntâlneşte.

Ca surpriză fericită – care, spontan, ne trezeşte.

Câţiva, fiecare-n parte, va trăi acest moment.

Graba sau întârzierea sacrului eveniment Depinde de trăitor: râvna, setea insistentă Garantează devenirea, prin frecventa lor prezenţă.

Ignoranţa defineşte pe acel „sine” fals, care se întemeiază pe acumulări memoriale şi pretinde că ştie, cunoaşte ceea ce este Adevărul Absolut sau Viaţa în eterna Ei desfăşurare. Ştiutorul este deci, un ignorant, care se supraestimează pe fondul acestor acumulări memoriale, a căror natură este incapabilă să cuprindă şi să înţeleagă Eternitatea în necontenita Ei mobilitate.

Aşadar, ignoranţa se califică prin ea însăşi, ca

iluzie, însoţită de efecte derutante, care tulbură, stresează pe individul aflat în interiorul ei. În acest context ia fiinţă şi se dezvoltă „ego”-ul, pe fondul unei permanente imaginaţii. În momentul în care ne dăm seama că ea este o simplă iluzie – noi, ca observator fiind în afara ei – o folosim ca simplu instrument pentru a realiza integritatea fiinţei proprii. Adică Unimea celor trei fragmente: corp, minte şi Suflet, sub conducerea directă a Spiritului.

În urma acestei fericite Uniuni, venind în contact direct cu clipa prezentă, întâlnim acea stare de Paradis, atât de mult râvnită de către fiecare vieţuitoare. Prin urmare, să ne dăruim Vieţii, printr-o atitudine smerită, căci numai aşa învăţăm pe clipe succesive ceea ce este trăirea adevărată în Unime cu Energia Primordială, existentă pretutindenea. Căutarea permanentă a acestui măreţ ideal, este întotdeauna declanşată de dorinţa aprigă de a cunoaşte mai multe. Ea ne dinamizează pe calea fără de întoarcere, vizând ade\ a rurile sfinte, care se schimbă permanent, urmărind perfecţionau a sau îndumne/cirea a toate câte există.

Dumnezeu fiind peste tot şi în toate câte există în Imensul Necuprins, se află, de asemenea, şi în noi, în fiecare făptura umană. Şi această incontestabilă Existenţă. Se afirmă ca Adevăr Absolut, Iubire, Frumuseţe şi Bunătate, însuşiri care se găsesc **şi în** noi, la acelaşi nivel şi intensitate. Datoria fiecărei făpturi uman* întrupate constă în a descoperi această inestimabilă Comoară sufli tească, aflată în

profunzimea fiinţei proprii. Iar „Cunoaşterea J* Sine” constituie cea mai rapidă şi sigură cale de împlinire.

În starea de Conştiinţă Pură sau stare simplă de A Fi, se concretizează realmente contopirea noastră cu Sublimul Adevăr’s. a Sacrei Eternităţi. Întâlnirea deci, ai noi înşine pe moment* succesive, conduce în mod firesc şi natural la slăbirea şi demolarea, în final, a „ego”-ului posedant şi posesiv.

Eliberarea sau Iluminarea apare întotdeauna ca inerent* surpriză, ea nefiind programată, urmărită sau anticipată în vito formă oarecare. Câţiva, nimeni nu poate să precizeze când anume, toate fiinţele vor cunoaşte acest fenomen, concretizat prin dizolvarea falsului „sine”. Graba sau întârzierea acestui eveniment depinde de fiecare trăitor în parte. Dorinţa, râvna, setea şi insistenţa cu care sunt întâmpinate reacţiile minţii, ce survin automat la întâlnirea cu noutatea Vieţii, constituie factorii decisivi în această operaţie psiho-somatică.

23. ILUZIA ŞI A EI REALITATE

Iluzia se afirmă prin ea însăşi ca-nşclare.

Drept percepere greşită! Luată în considerare Că ar fi un fapt concret – exprimat printr-un cuvânt.

Se impune ca atare – drept un fals deznodământ.

Este sau nu necesară asemenea plăsmuire?

Desigur că e utilă ca vădită-nchipuire, Căci întregul – Absolutul necum poate fi-ntâlnit Decât văzut Ce nu este – magicul închipuit.

Iată cum experienţa de trăire-adevărată
Cere, obligă, impune iluzia fabricată.

Deci, Ce suntem noi, de fapt – Reală
Divinitate Ne solicită contactul cu-acea irealitate.

Şi, aceasta fiind văzută, piere-ndată, se topeşte.

Iar, în pacea survenită, Sacrul din noi. Se vădeşte;

Noi şi Creatorul – Una, în perfectă contopire.

Ne mişcăm şi-acţionăm încontinuu, ca Iubire.

Dar, iluzia-i utilă doar ca simplu instrument.

Drept unealtă la-ndemână, noi, de ea, independent. Fiind văzută precum este: seacă, pururea precară.

De ea, spontan, ne desprindem şi o vedem din afară.

Când suntem în centrul ei – totalmente-nconjuraţi.

O vedem realitate şi de ea înfăşuraţi.

Toată existenţa noastră: tristeţe şi-amărăciuni.

Haosul ne copleşeşte, prin a lui întunecimi.

În această ipostază, sensul Vieţii e complet denaturat. Ins şi colectivitate privesc totul deformat:

Egoism şi lăcomie, teamă, ură, nedreptate Ne copleşesc existenţa, prin trufaşa-nsemnătate.

Toată a lumii nebunie în acest chip se formează.

Omul, ca prizonier, permanent se degradează.

Dacă vedem ce produce o astfel de abordare
Singuri noi, prin noi, accedem la-nţeleapta

comportare.

Şi-n Uniune cu noi: Creatură – Creator cu Dumnezeu laolaltă.

Trăim Viaţa precum este – Existenţă Sacrosanctă. În toţi oamenii există această capacitate.

Depinde de fiecare, de a-i da sfânta-nsemnătate. Iluzia se afirmă prin ea însăşi ca aparenţă sau ficţiune ori irealitate. Asta îi este natura ei de bază, fondul existenţei sale care o caracterizează ca atare. De altfel întregul Univers fizic, în care ne ducem existenţa, ca fiinţe umane întrupate, este şi se manifestă prin diversitatea formelor ce îl caracterizează, ca o lume a aparenţelor. Aici totul are un început şi un sfârşit inevitabil.

După această privire de ansamblu, se impune ca o vădită necesitate, întrebarea: Este sau nu necesară iluzia în existenţa noastră de zi cu zi? Desigur că este nevoie de ea, ca simplu instrument. Căci cum altfel am putea să ne întâlnim cu propria Realitate, decât văzând ceea ce nu este Ea, adică perfecta conştientizare a iluziei, ca iluzie?

Iar, noi, ca observator nu o putem vedea aşa cum este ea, decât fiind în afara ei. Când ne aflăm în mijlocul ei o apreciem ca realitate şi din acel moment întreaga noastră existenţă se identifică inevitabil cu iadul. Această viaţă haotică o vedem peste tot: în noi, în jurul nostru, ca şi pe întreaga suprafaţă a planetei. Noi creăm şi recreăm această lume, când funcţionăm ca fiinţă fragmentară, apreciindu-ne în mod greşit doar

corp sau minte ori Suflet.

Îndată ce sesizăm, cu ajutorul Atenţiei lucide, funcţionarea noastră deficitară, realizăm pacea sufletului. Şi, odată cu ea, cele trei fragmente se unesc sub stăpânirea Spiritului. Iar de acum, ca Un întreg, suntem absorbiţi în Marele Tot şi cunoaştem Fericirea necontaminată de nicio motivaţie din lumea exterioară.

Pentru a înţelege şi mai amănunţit această temă, să venim cu câteva exemple privitoare la fragmentarea fiinţei. Când socotim că trupul fizic este realitatea fiinţei, acesta devine idolul răsfăţat. Îi satisfacem toate poftele, unele dintre ele ca mâncarea, băutura, drogurile, devin chiar patimi, care cu vremea dăunează sănătăţii şi aduc prematur moartea. Când punem preţ exagerat pe acumulările mintale, „ego”-ul ia proporţii fantastice, începând cu simpla apreciere, apoi vanitatea, mândria şi orgoliul şi, în final, trufia – apreciată cancer al sufletului. Şi, în sfârşit, când sufletul, în mod singular, se socoteşte a fi realitatea fiinţei, insul respectiv părăseşte lumea şi ca interesat de starea de sfinţenie, adoptă viaţa de sihastru sau însingurarea de monah şi neglijează nevoile stringente ale corpului şi luptă înverşunat cu pletora de gânduri, ce-i invadează mintea. În toate aceste ipostaze, ne întâlnim cu activitatea „eului” fals, care degradează moral şi fizic insul respectiv, cu influente asemănătoare şi asupra colectivităţii umane, în general.

Dacă suntem perfect cinstiţi cu noi înşine şi conştientizăm greşita funcţionare, în care ne aflăm, intrăm grabnic în interiorul propriei fiinţe.

Simpla interiorizare este însoţită de realizarea spontană a Unimii celor trei fragmente – sub directa conducere a Spiritului.

În acest context, noi, Creator şi Creatură în Uniune cu Dumnezeu, întâmpinăm Viaţa aşa cum este Ea, bucurându-ne de fiecare clipă înnoitoare cu toate câte ne sunt scoase în cale. Trăind la acest nivel, ne manifestăm Ceea ce suntem cu adevărat, adică Iubire sfântă şi sfinţitoare, cu efecte benefic transformatoare şi asupra lumii înconjurătoare. Asta ne este, de fapt, Natura noastră şi fiecare om dispune şi de capacitatea de a o face, practic, trăitoare.

24. ILUZIA ŞI REALITATEA

Două cuvinte rostite în eternă confruntare.

Deseori neînţelese în reala lor valoare;

Nicidecum asociate, pentru clarul înţeles Al existenţei umane, de fiinţare-n mod expres.

Iluzia-i aparenţă cu valoare absolută când e bine-ntâmpinată şi precis evaluată; însă când ea ne-nconjoară, o vedem realitate şi, cumva, orbiţi de ea, îi dăm sensuri răsturnate.

În această conjunctură – chin, tristeţe, amărăciune Frică, zbucium, neputinţe. Ca firească-nşelăciune Ne sufocă-ntreaga fiinţă, devenind prizonieri, întru totul manechine, prin nefireşti comportări.

Oare-i ceva de făcut pentru propria salvare?

Ce zici, frate cititor, la asemeni provocare?

Totul depinde de tine! Nu căuta în afară Un presupus salvator, din lumea exterioară! Problema tu ai creat-o, cauza îţi aparţine.

Ca ignorant creator cu-ale lui păreri

meschine!

Prin această semnalare, vezi soluţia problemei?

Poţi cuprinde în ansamblu, toată-nsemnătatea temei?

Invitaţia e simplă şi uşor de-ndeplinit:

Atent, lucid, conştient, veritabil hotărât Ieşi din propria-nchisoare şi din afară priveşte Nefireasca panoramă ce, practic, te stăpâneşte!

* * *

În acea clipă sublimă, tu, ca întreg, îţi vezi greşeala şi ficţiunea dispare, prin sclipirea înţeleaptă;

Aşa-ţi vezi Realitatea ca structură fără margini.

Drept Lumină din Lumină, văduvită de imagini.

Deci, iluzia creată de mintea noastră lumească.

Ne-a prilejuit climatul: de vederea cea prostească şi de-ntâlnirea reală, cu Natura cea Divină.

Care-n fapt, ne defineşte înfăptuirea deplină.

Demn de reţinut în viaţă, de oricare trăitor.

Că iluzia-i utilă – ca „egou” rătăcitor.

Bun prilej de-a ne cunoaşte ca Un Tot cuprins în Toate.

Când fictivul „eu” dispare, cu-a lui falsă-nsemnătate.

Iluzia şi Realitatea, prin natura şi înţelesul lor semantic, se afirmă ca două lucruri totalmente opuse. Aşadar iluzia se defined ca vădită ficţiune, fapt imaginativ, născut din închipuire, ir schimb,

Realitatea îşi impune existenţa obiectivă şi permanent1 prin Ea însăşi. Recunoaşterea Ei ca atare are deci un caracter universal valabil, însuşit şi acceptat de toată lumea.

Dar să revenim la iluzie, care prilejuieşte o dublă apreciere funcţie de poziţia observatorului. Când acest observator se atdesprins de iluzie, adică total independent de ea şi o priveşte **ir** ansamblul ei, dintr-o parte, adică de la o anumită distanţă, în să e caz ea este văzută şi apreciată ceea ce este cu adevărat, adivirealitate sau fantasmă. Când însă observatorul se află în mijlocul ei, adică aidoma unui prizonier înconjurat din toate părţile, iluzia este văzută şi apreciată ca realitate. În această conjunctură, observatorul – om real, handicapat – vede şi apreciază, determinat de sensuri şi valori răsturnate. Iar consecinţele asupra propriei existenţe vor fi în mod firesc negative, cu traume pe ambele planuri: fizic şi psihic.

Întrebarea pe care ar trebui să şi-o pună fiecare fiinţă umană este următoarea: Ce anume trebuie să facem pentru a ne desprinde imediat de capcanele iluziei? Mai întâi, să conştientizăm faptul că noi nu funcţionăm ca om întreg – corp, minte şi Spirit – Trinitate Unitară, prezentă la prezent, în Eternul Moment Acum.

Invitaţia este simplă şi nu întâmplător aţi ajuns să luaţi cunoştinţă de ea, ca şi de întreaga temă, împreună cu lucrarea în ansamblul desfăşurării sale. Simpla informare, privind propria noastră existenţă ca fiinţă încarnată, ne obligă în mod logic şi firesc, să o punem în

aplicare. În mod sigur avem şi capacitatea respectivă să o ducem la bun sfârşit, altfel, nu ne apărea în cale.

În continuare, iată cum decurge experienţa Unităţii fiinţei, despre care aminteam ceva mai sus. Cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate ne întrebăm în mod simplu: Suntem noi un Om întreg Acum şi Aici? Simpla conştientizare ne desprinde de falsul „sine, / care funcţionează pe acumulări memoriale sau intelect şi, în pacea survenită în mod spontan, cele trei fragmente ale fiinţei devin Unul. În aceeaşi clipă are loc şi transcendenţa individualităţii din lumea finită în Infinitate, cu care ne contopim, prin trăire conştientă.

Aşadar, am realizat desprinderea de „egou”, aflarea Naturii noastre de Divinitate încarnată şi Unimea cu Sublimul Creator. În Această fericită ipostază, orice problemă adusă de mişcarea Vieţii este rezolvată instantaneu în modul cel mai fericit posibil.

În încheierea temei, să mai reţinem că numai asemenea trăitori vor crea o lume cu o cultură şi civilizaţie nouă, deosebită de cea actuală. Vă urez să fiţi unul dintre aceşti vajnici pionieri.

25. INDEPENDENŢA

Independenţa-ntâlnită de oricare trăitor.

La nivel de fiinţă-ntreagă, drept legitim creator; Suntem mai presus de minte şi-ale ei acumulări.

Un întreg cu Noul Vieţii – veşnic, noi realizări.

Clipele ne sunt momentul de trăire-n actual.

O eternă derulare cu Viul esenţial.
Nou în fiecare clipă – prospeţime absolută.
Noi ieşind la-ntâmpinare în aceeaşi conduită.
Minte nouă, creier proaspăt – noi celule cerebrale, Spontan, intră-n acţiune, spre nţeles fapte reale, Aduse de fluxul Vieţii, în drum către veşnicie, în acest context percepem minunata Bucurie.
Ea-i un dar al Libertăţii şi-al Iubirii creatoare, Realizată prin Sine, nimănui nefiind datoare.
Căci Independenţa firii se contopeşte-n Iubire, Marele mister al Vieţii reflectat în negândire.
Simplitatea întâlnirii cu tot ce ne scoate-n cale Existenţa-n derulare – sunt certe-nsuşiri reale.
Care deschid orizonturi către ce-i măreţ, divin, Evoluţia fiind ţelul, împlinirii, drept destin.
Independenţa în sine, desprinsă de Tot şi Toate.
De lumesc, de relativ, de înscrisuri adunate Din ignoranţă şi teamă, este, în fond, Sacralitate, Care singură S-afirmă, consecventă Puritate.
Adevărul Absolut singur în noi. Se iveşte.
Când tace făloasa minte, când, real, ea se smereşte. Tăcerea deschide calea spre Imens, spre Necuprins, Noi cu ea în Uniune, suntem infinit extins.
Astfel de clipe trăite destramă ce-i trecător, „Ego”-ul deficitar, fictiv şi înrobitor.
Şi-ntr-o zi, Eliberarea tuturor a destinată.
Se iveşte ca surpriză drept Viaţă-consacrată. Independenţa, în contextul temei noastre, este

acea situaţie a unei persoane care judecă lucrurile şi acţionează potrivit propriei hotărâri, fără să fie influenţată de alţii. În această postură insul respectiv realizează Unimea Trinităţii şi devine Conştiinţă Creatoare.

Trăitorul unei asemenea ipostaze este, de fapt, mai presus de minte şi ale ei acumulări. Fiind Un întreg funcţional el se află în stare de Conştiinţă Pură, în care Intuiţia îi dirijează activitatea, pe clipe înnoitoare, potrivit prospeţimii Vieţii în eternă evoluţie sau perfecţionare.

Pentru înţelegerea noului Vieţii, trăitorul adevărat îşi foloseşte acea capacitate memorială nedegradată de către experienţele sale anterioare. Aşadar, filmul Vieţii în necontenita lui derulare dinspre Veşnicie înspre aceeaşi Veşnicie, este întâmpinată de către trăitorul independent, cu o minte înnoitoare pe clipe în desfăşurare, care-i oferă fireasca Bucurie. În această simplitate totală, de a întâmpina cu bucurie, tot ceea ce ne aduce scurgerea Viului, ne deschide noi şi noi orizonturi de o inegalabilă măreţie spre împlinirea propriului destin.

Să mai precizăm, de asemenea, că Independenţa este desprinsă de toate poverile trecutului şi adunate ca memorie, din ignoranţă şi teamă. Natura ei este consecventă Puritate. Iar în prezenţa acesteia – când mintea tace smerită – trăitorului respectiv i se deschide calea spre măreţiile necuprinse ale Absolutului, cu care se contopeşte. Asemenea clipe de trăire destramă tot ceea ce este trecut, vechi şi perimat, adică

structura e/ego”-ului deficitar, fictiv şi înrobitor.

Frecvenţa unor asemenea clipe, vor determina, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, Eliberarea de poverile trecutului. Grăbirea sau întârzierea acestui fericit eveniment depinde de râvna, truda şi pasiunea fiecărui ins în parte, devenit conştient de adevăratul rost al existenţei sale de fiinţă încarnată.

26. IUBIREA LUI DUMNEZEU

După ce L-am cunoscut ca Lumină din Lumină.

Pe Cel fără de-nceput – Perfecţiune Sublimă.

El fiind peste Tot şi Toate – văzute şi nevăzute.

Realmente, e şi-n noi, prin facultăţi înnăscute.

În acest firesc Părinte – Dumnezeu Adevărat încrederea s-a impus, prin cunoscut adecvat; Cunoscându-ne pe noi, ca fiind fiu de Creator şi Iubirea se confirmă, ca ceva-nda tori tor.

Datoria intrinsecă ne îndeamnă să-L iubim.

Căci e-n noi şi noi în El, încontinuu contopim;

La fel şi prietenia, în tot timpul lucrativă.

Pe intenţiile noastre, ne dă forţa respectivă.

Să-mplinim desăvârşirea – tuturor a destinată, Ca-nsuşire înnăscută, prin fiinţare-adevărată.

Noi alegem ce să fim şi Dumnezeu ne ajută cu blândeţe, bunătate şi răbdare absolută.

Munca, truda insistentă, e a noastră opţiune De-nţeles şi aplicat – aşa precum se cuvine;

Doar aşa evoluăm pe cărarea minunată.

De întoarcere Acasă, ca fiinţă iluminată.

Cât mai des pătruns în noi, în a noastră profunzime, Unde-ntâlnim Necuprinsul – permanentă prospeţime. Creier nou şi minte nouă pot cuprinde şi-nţelege Veşnica Dumnezeire – având Iubirea drept lege.

Când funcţionăm ca „ego” – prin el, ins închipuit.

Nu ştim ce e rău şi bine – om năuc şi nărăvit.

Prinşi în cumpăna Vieţii, ca tristeţe, amărăciune.

Cum ar rezolva aceasta, dragostea prin acţiune?!

* * *

Mintea tacă negreşit! Noi, complet independent.

Vom primi precis răspunsul, în mod clar şi evident, Oferit de Dumnezeu, prin impuls intuitiv.

Ce nu dă greş niciodată – prin răspunsul respectiv.

„Ego”-ul, banii, averea, dezlănţuiri sexuale Nu-s ceva de condamnat – drept păcate ancestrale; Sunt daruri dumnezeieşti, oferite omenirii.

Lucruri fireşti necesare, pentrundestularea firii.

Folosirea neînţeleaptă le conferă răutatea.

Asta trebuie-nţeles cu toată exactitatea.

Un „egou” ferm stăpânit, ne împinge înainte.

De-asta ne-a fost dăruit – sprijin către cele sfinte.

Atât el, cât celelalte, Dumnezeu le-a dăruit; însă, proasta folosire le dă sens de-nvinuit.

Noi prin Starea de A Fi, ne-ntâlnim cu Cel Ce

suntem şi soluţia cea bună o aflăm, căci ne cunoaştem.

Prin „Cunoaştere” percepem că Iubirea n-are margini.

Niciun fel de preferinţă – anticipări prin imagini.

Neamuri, popoare sau rase – toate la fel socotite.

Necum vreuna din ele – superioare privite.

Dragostea lui Dumnezeu e prin ea nelimitată.

Liberă, independentă – nicicând condiţionată.

Libertatea fiind esenţa a ce-nseamnă Dumnezeu.

Iar Iubirea este El – în întreg cuprins al Său.

Curiozitatea, îndemnul, râvna şi pasiunea sunt însuşiri omeneşti, existente într-o măsură mai mare sau mai mică în fiecare fiinţă umană. Toate acestea conduc, în final, la cunoaşterea acelui lucru sau fenomen învăluit la început în mantia misterului.

Despre existenţa sau non-existenţa lui Dumnezeu, omul şi-a pus întrebarea încă de la începutul existenţei sale ca fiinţă raţională. Calea a fost anevoioasă dar, în sfârşit, el a ajuns la certitudinea că această Energie Infinită există cu adevărat. Aflată pretutindeni, deci şi în om, Ea fiind la îndemâna fiecăruia, de a o întâlni în fiecare moment.

Concomitent cu elucidarea acestei grandioase probleme, încrederea în Unicul Creator s-a impus de la sine, în mod cu totul firesc. După ce am ajuns la convingerea fermă că El ne este Tată, noi, ca fii ai Lui – Scântei Div ine

nepieritoare – Iubirea faţă de El se manifestă ca ceva natural. Noi în El şi El în noi prezent cu autentica Sa contopire, ne îndeamnă ce să facem ca făpturi întrupate. Şi, potrivit intenţiei noastre, ne dă forţa respectivă, să ducem treaba la bun sfârşit.

Desăvârşirea comportamentală este tuturor a destinată şi ea are loc numai şi numai prin cunoaştere şi trăire a fenomenului Iubirii necondiţionate şi atotcuprinzătoare. Noi alegem acest lucru şi Dumnezeu ne ajută cu blândeţe, bunătate şi răbdare – fără margini. Aşadar, opţiunea ne aparţine, ca şi insistenţa depusă prin muncă asiduă, potrivit îndelungatului proces al evoluţiei spirituale, pe calea de întoarcere Acasă, adică în Sânul Tatălui Ceresc, de unde cu toţii am pornit cu milioane de ani în urmă, pentru a face experienţa Vieţii, în asociere cu materia brută.

Practic, ce anume ar fi de făcut? Nimeni şi nimic din afara noastră nu ne este de vreun folos oarecare. Orice activitate, realizată pe plan fizic în scop spiritual, conduce în mod inerent la împliniri amăgitoare.

Prin urmare, încă de la bun început să intrăm în interiorul fiinţei proprii, pentru a realiza Unitatea – corp, minte şi Spirit, Un întreg funcţional. În acest context, vom depăşi finitul şi condiţia umană, contopindu-ne cu Necuprinsul, aflat într-o permanentă mişcare pe clipe înnoitoare. De-acum, creier nou şi minte nouă intră în funcţiune, capabile să cuprindă şi să înţeleagă procesul îndumnezeirii pe fondul Iubirii subtile.

Când funcţionăm ca „ego”-uri – ficţiune creată de mintea deficitară – nu ştim ceea ce este bine sau rău, de folos sau dăunător. Şi nici ceea ce este Dragostea adevărată, singura în măsură să rezolve problemele Vieţii, prin acţiunea Sa binefăcătoare. Aflaţi în acest impas, mintea trebuie neapărat să tacă. Dar nu oricum, ci prin smerenie, fiindcă ea singură şi-a dat seama de neputinţele care o caracterizează, în confruntarea cu scurgerea permanentă a Vieţii.

Odată cu tăcerea minţii noi, de-acum independenţi, vom primi răspunsul la orice problemă de viaţă prin impuls intuitiv – care nu greşeşte niciodată – oferit cu dărnicie şi bunătate de către Dumnezeu. În acest sens, iată câteva aprecieri ale Divinului Părinte:

„Ego”-ul, banii, averea, dezlănţuiri sexuale nu sunt ceva de condamnat, drept păcate ancestrale. Ele toate sunt daruri dumnezeieşti, oferite omenirii, ca lucruri fireşti, necesare pentru îndestularea firii umane. În schimb, folosirea lor neînţeleaptă le oferă răutatea. Un „egou”, bine stăpânit, ne îndeamnă să mergem mereuânainte, pentru a ne desăvârşi procesul propriei evoluţii. De asemenea, banii, averea şi impulsurile sexuale, bine folosite, sunt suport şi sprijin în acelaşi scop benefic. Iar învinuirea adusă simplei lor prezenţe este absolut dăunătoare.

Cea mai rapidă şi sigură modalitate de a ne întâlni cu Dumnezeu este Starea de A Fi în care nu facem nimic. Şi nu anticipăm vreun anume interes sau rezultat. De fapt, prin această stare suntem şi Pură Conştiinţă şi ne întâlnim cu Acela care

suntem, adică ne cunoaştem Natura noastră Divină şi cu ajutorul Ei ne descoperim Iubirea, care nu are margini, nici preferinţe pentru rase, popoare, neamuri. Toate sunt privite la fel. Nimeni şi nimic nu apare ca superior sau inferior celorlalte elemente ale Existenţei.

Dragostea de Dumnezeu este, prin Ea însăşi, nelimitată, liberă, independentă şi necondiţionată. Iar Iubirea este chiar El în întregul Său cuprins, care-L caracterizează în totalitate.

27. ÎMBRĂŢIŞARERA LUI DUMNEZEU

Pentru pasul următor, scurtă recapitulare.

Despre Bunul Creator şi-a Lui sacră-mbrăţişare:

Cunoaşterea s-a impus ca prin pas spre Dumnezeu.

Iar încrederea s-a-nscris în întreg cuprins al său.

Iubirea urma să fie un fapt cert şi evident, însă lumea o afirmă doar prin vorbe – consecvent.

Alta e realitatea – drept valoare răsturnată.

Când nevoia, interesul îi impun hidoasa soartă.

Iubirea-i precupeţită – practic, condiţionată.

O întâlnim la orice pas, ca purtare plăsmuită;

Oamenii, ascunşi sub măşti – încontinuu străduiesc să-şi ascundă goliciunea, prin ce spun şi ce gândesc.

Am fost educaţi greşit, privind un divin gelos.

Cu nevoi şi aşteptări, ce i-ar fi lui de folos.

El fiind Tot cuprins în Toate, n-are de ceva nevoie.

Căci Unicitatea-n sine, îşi plineşte a Ei voie.

Nevoia se defineşte ca stare imaginară.
Ce ne-ar face fericiţi, prin sursă exterioară.
Şi luptăm ca s-o obţinem cu vădită-nerâncenare.
Real, greşit definită drept Iubire-înălţătoare.
Raiul, iadul – drept răsplată şi pedeapsă.
Date chiar de Dumnezeu – doar un mit, idee falsă.
Născocire omenească, fără noimă, ireală.
Rezemată pe imagini – ca formulă ideală.
Dumnezeu ce Mişcă Totul şi Rămâne Nemişcat.
Sursa Surselor a Toate e, prin Sine, integrat.
Şi la fel suntem şi noi – dup-a Lui asemănare.
Ca Scânteie din Lumină ne e firea-nsoţitoare.
Fericirea cea perfectă o-mplinim în profunzime.
Când pătrundem înăuntru – Trinitate şi-ntregime.
Aici aflăm Cine suntem – Natura noastră Divină Manifestă ca Iubire – prin Ea însăşi fiind deplină.
Să intrăm deci înăuntru, cât mai des, cu insistenţă.
Ca să aflăm ce-i acolo, prin simpla experienţă.
Căci rămânând în afară, vom fi mereu bombardaţi De reacţiile firii – drept „ego”-uri posedaţi.
Să ne oprim ferm gândirea – „sinele” în nemişcare!
Făcând asta cât mai des – noi prin noi creăm schimbare.

A Fi cu Şinele propriu, în final, A Fi doar El.
Este, practic, meditare – făr-a urmări model.
Acest lucru perceput şi-nţeles, realmente, prin trăire împreună fiind cu alţii – facem experienţa lui Unu – cu-al lor Sine-n contopire.
În această conjunctură, gelozia şi pierde sensul.
Ca şi orice aşteptare, legată cu interesul.
Iată şi unele semne de-mpliniri spirituale.
Evoluţia înscrisă prin manifestări reale:
Pacea, liniştea profundă, niciodată tulburată De ce-aduce cursul Vieţii – surpriză neaşteptată.
Toate câte ies în cale, plăcute sau dureroase.
Cu răbdare-ntâmpinate şi cu dragoste-nţelese.
Ca fiind simple consecinţe, de noi câţiva cauzate.
Din neştiinţă sau ca „ego”, de egoism declanşate.
În acest mod ne creăm şi recreăm în fiecare moment.
Vechiul ins, frecvent, destramă – noul tot mai evident.
Şi-ntr-o zi Iluminarea – ca surpriză absolută.
Se declanşează spontan – fiinţa nouă renăscută.
De-acum Iubirea tronează, ca un fenomen firesc.
Frumuseţea, Bunătatea, Fericirea o-nsoţesc.
Un om cu „ego”-ul spart e un om adevărat.
Liber şi independent şi cinstit neapărat.
De fapt, e un pionier – prin el altă lume-apare Totalmente diferită, doar prin simpla-i

comportare;

Treaz în fiece moment, cu toţi semenii-n Unime.

La fel şi cu Dumnezeu – o eternă prospeţime.

Tot ce-i vechi, treptat, dispare – fără efort, siluire Doar prin prezenta fiinţare – reală-ndumnezeire;

Noi fiind numai Un întreg, cu Viaţa în mişcare o acceptăm precum vine, în a Ei desfăşurare.

Îmbrăţişarea lui Dumnezeu reprezintă al patrulea pas – dintr-un număr de şapte – pe care-l facem, ca să realizăm în final prietenia cu Tatăl Ceresc. Şi aceşti paşi îi putem folosi faţă de oricine dintre semenii noştri cu care dorim să ne împrietenim.

Dar să revenim la temă cu o simplă recapitulare, pentru a o face mai accesibilă, adică mai uşor de înţeles şi de pus în aplicare prin trăirea corectă a fenomenului respectiv.

Aşadar, Cunoaşterea lui Dumnezeu s-a impus ca prim pas în vederea realizării prieteniei cu El, iar încrederea a survenit de la sine, pe fondul adevăratei cunoaşteri.

Iubirea, al treilea pas, urma să fie un pas cert şi evident, justificat de consolidarea înregistrată prin cei doi paşi anteriori. Însă, aici, realitatea este, din păcate, cu totul diferită. Iubirea a rămas doar la nivel de vorbe – cuvinte des repetate de către mintea oamenilor care, adesea atinge nivelul de obsesie. Mai mult decât atât, aşa-zisa iubire este totdeauna conexată de împlinirea unei nevoi, interes sau ideal conturat subiectiv. În genere

vorbind, oamenii stau ascunşi sub măşti cât mai favorabil măsluite, pentru a-şi camufla goliciunea şi egocentrismul care-i caracterizează de fapt. Una gândesc, altceva spun, cu totul diferit acţionează. Acesta este insul dominat de o credinţă – prin natura ei şubredă – care încercând să înşele lumea dimprejur, se înşală pe el însuşi.

Educaţia greşită, transmisă de la o generaţie la alta, ne-a prezentat un Dumnezeu aspru, neîndurător şi chiar gelos şi că numai împlinindu-i propriile lui pretenţii, ne vom bucura de bunăvoinţa cerească, atât în această viaţă, cât şi la trecerea în lumea de după moarte. Raiul şi iadul fiind apreciate ca locuri de răsplată, pentru cei care i-au împlinit dorinţa, ca şi loc de ispăşire pentru aceia care i-au nesocotit poruncile. Toate acestea nu sunt decât mituri omeneşti, potrivit unor interese meschine ale acelor pretinşi învăţători spirituali. Totul este o amăgire condusă, conştient sau inconştient, de către o seamă de oameni ierarhic organizaţi, care-şi urmăresc propriile interese pe seama ignoranţei maselor populare. Fariseismul, ipocrizia ancestrală, pe parcurs de mii de ani, a căpătat forme tot mai subtile, menite să ţină în întuneric şi ignoranţă marea majoritate a acelor credincioşi – ataşaţi unui cult sau altul, la fel de înşelător.

Or, Dumnezeu – Energie Primordială, Unicitate în întregul Necuprins, Nemişcat şi Mişcător – care. Se împlineşte prin El însuşi, a cărui Esenţă este Iubire necondiţionată, cum ar putea să aibă nevoie de ceva din partea noastră a oamenilor, creaţii ale Sale?! El se află în noi, în

fiecare, ca Scântei din Imensa Lui Lumină, existentă peste tot şi în toate – văzute şi nevăzute. Iar noi, când ne descoperim această Scânteie, aflată în profunzimea fiinţei proprii, suntem prin Ea adevărata Stare de Fericire, în care nu este nimic de făcut sau posedat ceva anume. Odată cu descoperirea acestei minunate Scântei, aflăm pe Acela Ce suntem, adică Natura noastră Divină – copii ai aceluiaşi Părinte Divin.

Prin urmare, să intrăm cât mai des în împărăţia Cerurilor, aflată în interiorul fiinţei proprii, pentru a întâlni şi trăi în mod efectiv ceea ce numim Fericirea nemotivată de nimic din afara Ei. A rămâne în afară riscul este deosebit de mare. Şi iată de ce: Trăind în exterior, copleşiţi de lumea exterioară, vom fi mereu bombardaţi de către reacţiile firii noastre lumeşti, care definesc natura noastră fictivă, adică „ego”-ul posedant şi posesiv până la obsesie.

Practic, ce ar fi de înfăptuit? Nimic în mod deosebit! Doar să fim! Adică să realizăm Starea de A Fi. Atât numai! în această postură gândirea tace, se opreşte. Aceasta este şi stare de meditaţie, în care adevăratul Sine impersonal, singur ni. Se revelează. Simpla Sa apariţie ne uneşte trinitatea şi ca Unul – realizăm în mod obiectiv Unimea cu restul lumii şi de asemenea, cu Dumnezeu. În această îmbrăţişare şi relevantă contopire piere orice interes sau aşteptare, fondată pe ideal de atins.

Înfăptuirea corectă a acestui sublim experiment ne oferă unele efecte drept împliniri spirituale. Pacea, liniştea profundă nicidecum nu-i

tulburată de ceea ce ne scoate în cale scurgerea normală a Vieţii – drept surprize pe clipe înregistrate. Adică, toate câte ne ies în cale: plăcute sau neplăcute, sunt întâmpinate cu răbdare şi dragoste şi, totodată, înţelese, drept consecinţe, determinate cauzal de noi, câţiva, în trecut ca „egou” neputincios. Funcţionând în această modalitate, noi, prin noi înşine, ne creăm şi recreăm pe momente trăitoare. Rezultatul final al unei asemenea întâmpinări a Vieţii va fi concretizat într-o bună zi – nimeni nu o poate preciza sau prevedea – prin ceea ce numim Eliberare sau Iluminare. În zidurile cetăţii „ego”-ului – care ţine omenirea prizonieră din vremuri imemoriale – se produce, realmente, o spărtură, prin care se scurg şi pier toate energiile deficitare, care îi susţineau fictiva activitate.

După acest fericit fenomen, Iubirea ne va conduce drept fiinţare sacrosanctă, în care Frumuseţea, Bunătatea şi Fericirea ne însoţesc în mod constant. Un individ cu „ego”-ul spart se afirmă ca Om adevărat, liber, independent şi perfect cinstit cu el însuşi, ca şi faţă de restul lumii. Un asemenea trăitor este un veritabil pionier, care va contribui la crearea unei alte culturi şi civilizaţii, prin simpla sa comportare. Treaz în fiece moment, aflat în comuniune cu semenii şi la fel cu Creatorul.

Ridicându-ne cât mai des la acest nivel de trăire, tot ce-i vechi – ca reziduuri memoriale – dispare fără efort de voinţă sau siluire, doar prin simpla fiinţare, care se califică prin ea însăşi îndumnezeire. Noi, fiind Una cu întregul şi cu

Viaţa în mişcare, acceptăm tot ceea ce a ne scoate în cale, ca firească binecuvântare.28. ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

Încrederea-n Dumnezeu, după ce L-am cunoscut.

Un fapt logic şi firesc, pururea neabătut.

Noi cu El în Uniune, primim Toate precum vin.

Aduse de cursul Vieţii şi-acceptate-n chip deplin.

Marea-ncredere în El – că ne dă ce-i necesar.

Vom trăi experienţa, când nevoile dispar şi percepţia se schimbă: Nu e nicio aşteptare.

Nimic deci, nu se doreşte – Viaţa eternă-neântare.

Totul e de-acum perfect, Viaţa e perfecţiune.

Iar încrederea devine cunoaştere-n acţiune.

Prin trăire noi cunoaştem trei niveluri de conştiinţă.

Faţă de orice problemă din a noastră existenţă:

Mai întâi este speranţa – ce o vrem adevărată şi dorim să se întâmple, dar nădejdea-i înşelată;

A doua este credinţa, apreciată reală şi chiar sigură-mplinirea – socotită ideală.

Dar, deşi nu eşti convins, totuşi crezi pe mai departe Până ce-apare opusul, când visele-s spulberate. Cunoaşterea e a treia, care-i certă prin structură.

Noi, convinşi în întregime de întreaga ei factură.

Şi chiar când nu se confirmă – noi, la fel convinşi rămânem, Căci cunoaştem profunzimea

şi-aparenţele excludem Tot ce-apare e perfect, fiindcă n-avem preferinţe şi lăsăm totul să curgă, fără altă năzuinţă.

În Viaţă, calea păcii ne oferă-înţelepciune.

Frumuseţe, Bunătate şi perfectă acţiune;

Corp şi Spirit laolaltă, prin Iubire se-mplineşte.

Armonia fiind temeiul care, practic, tot sfinţeşte.

Iată cum realizăm acest sacru rezultat:

Intenţia e-nceputul – făr de final aşteptat.

Nici pretenţii, preferinţe – care ne fac dependenţi De ceva imaginat – noi, prin ele posedaţi.

Marele secret al Vieţii nu e s-avem ce dorim.

Ci să dorim tot ce avem. În acest mod ne clădim;

Paşi giganţi spre mântuire – când dispare vechiul „sine” Şi-ntâlnim Divinitatea – noi cu Ea în Uniune.

În întreaga Existenţă nu există ghinioane, întâmplări, Nicidecum coincidenţe, fără proprii aşteptări;

Viaţa e astfel făcută, Sufletului să-i ofere înclinaţii şi condiţii perfecte – circumstanţe după vrere.

Ca noi, prin noi să trăim, în mod cert experimentul, asociat cu momentul

Şi-n final să devenim Acela care şi suntem.

Experienţa cuprinde trei niveluri diferite:

Este supraconştientul cu-nsuşiri deosebite;

El e la nivel de Suflet – perfect atent în prezent.

Când creăm Realitatea, în mod cert şi evident.

Conştientul strict legat de nivelul nostru fizic.

Când suntem interesaţi de drumul spiritual prin comportări în mod logic.

De-a lărgi spaţiul conştiinţei, în context cu ce-i real.

Revenind cât mai frecvent în momentul actual.

Ca să-i ridicăm nivelul de-nţelegere globală.

După cum, de fapt, noi ştim de trăirea integrală.

Nivelul subconştient este locul de trăit experienţa Unde nu ştim, nu cunoaştem ce-i Reala Existenţă.

La fel, nici nu ştim ce facem, de ce facem şi cum facem.

Totuşi, acesta-i un dar, pe care noi nu-l percepem.

Trăim şi acţionăm ca automat consecvent.

Lăsând inima să bată, la fel, ochii, cu clipitul lor frecvent şi nimic nu judecăm prinşi de-această dominare.

Căci, aprecierea-n sine, e lipsită de valoare.

Dominaţi în acest fel, sensul Vieţii răsturnat.

Noi am fi efectul Vieţii, victime cu-adevărat.

De fapt, în orice moment noi creăm şi recreăm încontinuu pânza Vieţii – cauzal, noi ne formăm.

Unind cele trei niveluri, suntem, real, creativi Una fiind cu Creatorul. Şi conduşi intuitiv.

Vom crea o altă lume – prin firească înfrăţire.

Fără conflicte, războaie, susţinută de Iubire.

Simpla Stare de A Fi e, prin sine, creatoare.
Sursa fiind interiorul cu întreaga Ei valoare.
O perfectă împlinire – nicidecum anticipată.
Ci în orice-mprejurarc, numai intenţionată.

Când, de fapt, n-avem nevoie, de anumit rezultat Eliberăm subconştientul de gânduri şi căutat şi deschidem larg fereastra spre vădita împlinire A acelui rezultat printr-o simplă intuire.

Timpul nu e precum ştim: trecut, prezent, viitor.

Tot ce-a fost, ca şi ce este – ce va fi, e ceva surprinzător, Este Un Etern Moment, aflat în clipa prezentă.

Pe care doar îl culegem, în întreaga lui esenţă.

Viaţa primită precum vine, fără nicio preferinţă, Cumva, dorind altceva – o anume năzuinţă;

Căci Viaţa-i Dumnezeu – Sacra Lui manifestare.

Ce cu Dragoste oferă cele ce sunt necesare.

Deci, Cunoaşterea e fondul vieţii noastre-n derulare; Prin ea aflăm tot secretul de înţeleaptă comportare, încrederea necum necesară în a Vieţii-întâmpinare.

Ea fiind vagă năzuinţă de păreri imaginare., încrederea acordată lui Dumnezeu se înscrie ca al doilea pas, care ne apropie de prietenia cu El, după ce l-am cunoscut cu adevărat. Cunoaşterea ca prim pas, fiind realizată prin Unimea cu El – aflat în interiorul fiinţei noastre – ca şi cu toate câte ne aduce Viaţa în Eternul Moment Acum.

Marea încredere în El ne oferă toate câte

avem nevoie. De asemenea, ne dă prilejul să trăim şi experienţa în care nevoile dispar, când percepţia se schimbă, fără să existe vreo aşteptare. Şi nedorind nimica, Viaţa fiind Ceea Ce Este şi acceptată ca atare, devine o eternă încântare. În acest context, Viaţa devine pentru trăitor o eternă perfecţiune şi încrederea devine cunoaştere în acţiune. Prin trăire noi cunoaştem trei niveluri de conştiinţă, în raport de orice problemă, care ne apare în propria existenţă şi anume: speranţa, credinţa şi cunoaşterea.

Speranţa este o proiecţie mintală, azvârlită înspre viitor, pe care o dorim să se concretizeze. Însă ea fiind iniţiată de către trăitor în acest sens este totdeauna înşelătoare. Credinţa este tot o proiecţie mintală, pe care o apreciem în mod nejustificat, ca reală. Iar împlinirea ei este estimată ca ideală. În această împrejurare, deşi suntem convinşi de ceea ce credem, totuşi vom continua să credem până ce apare opusul. Numai în acea clipă, visul proiectat drept credinţă se spulberă.

În schimb, cunoaşterea este sigură, prin însăşi structura ei, care ne oferă convingeri, atunci când trăim în profunzimea propriei fiinţe. Aici descoperim marele mister al Vieţii – propria noastră Natură, ca Divinitate, care se împlineşte prin Ea însăşi. Aparenţele deci, dispar, ca şi orice preferinţe subiective. Într-o asemenea ipostază, lăsăm totul să curgă fără niciun fel de năzuinţe.

Pe parcursul întregii noastre existenţe, pacea sufletului ne oferă înţelepciunea, Bunătatea, Frumuseţea, ca şi perfecta acţiune. **În** climatul ei,

corpul şi Spiritul în Comuniune desăvârşită prilejuieşte apariţia Iubirii, care totul sfinţeşte şi trăitorul suportă transformări radical benefice.

Dar, în continuare, să vedem cum anume se desfăşoară acest proces, în perpetuă devenire. Intenţia reprezintă începutul – fără însă a proiecta vreun anume rezultat. De asemenea, nu pornim la drum nici cu preferinţe sau pretenţii care, prin natura lor imaginativă, ne-ar face dependenţi sau pur şi simplu, posedaţi.

Marele secret al Vieţii nu constă în a dori ceea ce nu avem, ci a fi mulţumiţi cu ceea ce avem deja în acel moment. În acest mod ne clădim, căci acceptând acea stare de A Fi, ne întâlnim cu Divinitatea existentă, cu care ne contopim într-o perfectă Unime. Şi, aflaţi în această Comuniune, noi ne clădim şi reclădim, înscriind paşi imenşi spre mântuire, prin dispariţia vechiului Sine şi întâlnirea Divinităţii, într-o perfectă Unire.

Să mai precizăm că în întreaga noastră existenţă nu există întâmplări, ghinioane, fără proprii aşteptări. Fiindcă Viaţa este astfel făcută, încât să ofere Sufletului înclinaţii şi condiţii perfecte, adică circumstanţe după vrerea trăitorului. Pentru ca, în final, să atingă acea îndemânare de a trăi experienţa în perfect acord cu Eternul Moment Acum. Iar, experienţa Vieţii are loc pe trei niveluri diferite şi anume:

1. Experienţa Supraconştientului, realizată la nivel de Suflet, ca perfect atent în clipa prezentă. În acest fel noi creăm Realitatea în afară de orice îndoială.

2. Nivelul conştientului este legat de corpul

fizic. Şi atunci când suntem interesaţi de drumul spiritual, ne comportăm în mod logic, de a lărgi spaţiul conştiinţei, în context cu ceea ce este real. Prin urmare, de fiecare dată, vom reveni la momentul actual, ca să-i ridicăm nivelul la înţelegerea globală şi să realizăm ceea ce ştim deja, cu privire la trăirea integrală.

3. La nivelul subconştientului, noi trăim un experiment unde nu ştim ce facem, de ce facem şi cum facem. Totuşi acesta este în dar, pe care nu-l percepem. Aici trăim şi acţionăm asemenea unui veritabil automat. De pildă: lăsăm inima să bată, ochii să clipească, respiraţia să-şi urmeze cursul ei normal etc. În această desfăşurare nu intervenim în niciun fel, dominarea automatismelor fiind categorică, orice intervenţie este lipsită de valoare.

Trăind şi acţionând potrivit celor trei niveluri menţionate mai înainte, sensul Vieţii este ceva cu adevărat răsturnat. În atare ipostază noi suntem un efect al Vieţii, adică adevărate victime. De fapt, noi, în orice clipă, creăm şi recreăm pânza Vieţii. Aşadar, modul nostru de trăire este determinat de către noi înşine. În acel sens noi unim cele trei niveluri, descrise anterior, şi **devenim** creator, în Unime cu Dumnezeu, Creatorul a toate câte **există.** De-acum, în această fericită alternativă, vom fi conduşi **permanent** prin impulsuri intuitive. Această modalitate de trăire a fiecărui im în parte, va crea o altă lume cu totul diferită decât cea actuală, fără contradicţii, războaie, lăcomie, ambiţie, ură, tristeţe şi amărăciuni.

În această fericită ipostază, prin înfrăţirea cu

toţi ceilalţi semeni, vom fi încontinuu conduşi de Iubirea necondiţionată de niciun fel de motivaţii, determinate de către aspectele complexe ale lumii exterioare.

Cea mai rapidă modalitate de a ne recrea este Starea de A Fi. Punând în aplicare această simplitate, de fapt, ne interiorizăm şi ca întreg funcţional – Una fiind cu Sublimul Creator, atingem orice împlinire, neanticipată, ci doar intenţionată. În această operaţie survine eliberarea subconştientului de gânduri, imagini, căutări şi deschidem larg fereastra spre împlinirea acelui rezultat prin simpla intuire.

Timpul în a lui trinitate – trecut, prezent şi viitor, însoţit cu tot ce a fost, este şi va fi – se află în Eternul Moment Acum, pe care doar îl culegem în clipa prezentă în întreaga lui esenţă. Funcţionând la acest nivel, Viaţa este primită aşa cum vine, fără preferinţe. Adică nu dorim nimic altceva, căci Ea ne oferă – în afara oricăror năzuinţe ale noastre – tot ceea ce ne este absolut necesar.

În concluzie, „Cunoaşterea de Sine” reprezintă fondul Vieţii noastre în eterna Sa desfăşurare. Cu ajutorul ei aflăm secretul înţelepte! comportări, fără să anticipăm nici cea mai vagă încredere, în urmărirea vreunui anume rezultat.

29. ÎNDRUMAREA TRINITARĂ

Dacă ne uităm în noi – fiinţă condiţionată.

Apoi, îndreptăm privirea înspralumea cealaltă.

Totul e confuz, haotic – nimic demn de

lăudat.

Drept efecte pe potrivă, la tot ce-am acumulat.

Educaţia greşită deversează pe măsură:

Contradicţii şi conflicte – o imensă aventură.

Plină de deşertăciuni cu-nscrisuri catastrofale:

Ură, crime şi războaie – pe crezuri demenţiale.

Şi-acum, iată, Dumnezeu direct ni. Se adresează.

Prin cuvinte potrivite, într-o altă ipostază; Noi cu Toţi suntem Unul – drept firească Unitate, în măsură să perceapă întreaga Realitate.

Noul mesaj s-adresează inimilor omeneşti.

Singurele în măsură să-nţeleagă – prin interpretări fireşti.

Ce înseamnă Uniunea, prin trăire, ca şi certa Ei valoare, în schimbarea inerentă a condiţiei umane.

Noi suntem deosebiţi ca trup şi înfăţişare, în Unime, deci nu pierdem zisa-individualizare

Ci, din contră, o menţinem şi ne-ajută să trăim experienţa

A Acelui Ce suntem – Absoluta Existenţă.

Dar nu suntem divizaţi! Diferit şi divizat nu pot fi asimilate. Divizarea-nseamnă haos, de fapt, irealitate;

Fără diferenţe: aici – acolo, sus şi jos, rece – fierbinte Nu ar putea fi-mplinite experienţe trăite.

Toate astea la un loc, nu pot a fi divizate.

Fiind numai un singur Tot, drept versiuni diferite.

La fel, nu-i diviziune între un negru şi alb, un creştin şi-un musulman, ca şi mascul şi femelă.

Ci doar aspecte distincte de om fiinţă personală.

Este destul pentru toţi! E a doua îndrumare.

Care, practic, abordează starea de asigurare;

Oamenii îngrijoraţi de-a lor supravieţuire Fac greşeli nenumărate, prin a lor închipuire.

Se plâng că nu au destul din ce Viaţa le oferă:

Libertate, bani, avere, dragoste dup-a lor vrere, Existenţa-asigurată, sută-n sută-anticipată.

Toate un semn de-ntrebare, necum propria lor soartă.

Noul mesaj demonstrează că suntem nemuritori şi, ca fii de Dumnezeu, noi cu toţii între noi, suntem de fapt, frăţiori;

Fondul fiecărei fiinţe, realmente, e Iubire Armonie, Bunătate şi de asemeni, Fericire.

Acesta e Cel Ce suntem, Cel ce-am fost şi vom fi în viitor.

Cu Dumnezeu împreună: Noi în El şi El în noi, permanent însoţitor

Şi prin El avem de toate, pururea-ndestulătoare, în tot timpul, în tot locul, progresiv, transformatoare.

Nu trebuie să facem nimic! E a treia îndrumare.

Lucru simplu şi uşor – grabnic pus în aplicare!

Starea de A Fi e cheia deschizătoare de drumuri înspre cele infinite cu-mpliniri de sacre-ndemnuri.

Ea răstoarnă ce-am făcut, drept greşită învăţătură.

Care-a condus omenirea în prezenta fundătură!

Rezultatele se văd – sunt în faţă şi ne-ndeamnă să privim şi prin noi, în mod cinstit, pe loc, să le-nlocuim.

Deci, începem cu A Fi, ca Stare de Fericire.

Corp, minte şi Spirit – Una, drept sublimă alcătuire, în care ştim ce să facem şi s-avem, prin acţiune înţeleaptă!

Viaţa însăşi asta cere şi ne-ndeamnă pe cărarea sfântă-dreaptă!

Iar Viaţa-i Dumnezeu, prin alt simbol revelat.

Pe-nţelesul tuturor a, mai uşor de-mbrâţişat;

Unul, Cel format din Toţi, e-nţeles mult mai uşor Prin cele trei îndrumări, cu-întregul Interior.

Inima şi fiinţa-ntreagă fie deci complet deschise.

Căci transparenţa firească ne dă soluţii precise.

La orice nedumerire legată de-acest Pământ.

Unde suntem trecători, prin propriu consimţământ.

Rostul întrupării noastre, clar proces în devenire.

Evoluţia-i temeiul spre sacra desăvârşire.

Şi întoarcere Acasă, în Trupul Dumnezeiesc.

Ca-mplinire de destin – desprins de tot ce-i lumesc.

Experienţa începe cu o simplă privire de ansamblu a fiinţei noastre condiţionate, apoi, în continuare, a întregii omeniri. Iar concluzia la

care ajungem, prin această vizualizare, o sintetizăm în cuvinte cât mai adecvate posibil. Confuzie, haos peste tot, deci nimic de lăudat pe fondul acumulărilor noastre intelectuale.

Toate acestea nu sunt decât rezultatul firesc al unei educaţii greşite, care divizează şi învrăjbesc pe oameni – unii împotriva altora. Crezuri religioase diferite, concepte filosofice politice, economice etc. reprezintă cauza tuturor conflictelor inter-umane, care denaturează întregul climat psiho-somatic de pe această planetă.

Iată că în urmă cu câţiva ani, Dumnezeu ni. Se adresează, printr-un semen obişnuit şi ne oferă îndrumări uluitoare, care contrazic în bună parte bibliile şi diferite forme de abordare a Vieţii. Prin noul mesaj, Creatorul ne demască greşita condiţionare, bazată pe interpretări cu totul eronate a Realităţii Divine, ca şi comportarea omului în faţa a ceea ce întâmpină ca fiinţă încorporată.

Noi, făpturile umane suntem deosebite ca trup şi înfăţişare, însă, ca Esenţă formăm Un Singur Suflet, parte din Trupul Tatălui Ceresc. Aşadar, ca structură de fond suntem Unime, fără să ne pierdem individualizarea, ca fiinţe întrupate. Însă noţiunile diferit şi divizat nu sunt acelaşi lucru. La suprafaţă suntem deci diferiţi, dar nu divizaţi – ca fii ai aceluiaşi Părinte. Divizarea înseamnă haos şi irealitate. Noi suntem Un Singur Tot, în versiuni diferite. Nu există diviziuni între rase, neamuri, femei, bărbaţi, credinţe – creştin, hinduşi, musulmani – ci, doar aspecte distincte de

inşi, fiinţe personale.

O altă îndrumare a Creatorului este aceea că este destul pentru toţi. În acest sens asigură tuturor a supravieţuirea. Urmărind acest lucru oamenii fac nenumărate greşeli, prin a lor închipuire că nu au destul din ceea ce Viaţa le oferă, ca de pildă: libertate, bani, avere, dragoste – potrivit evaluărilor lor prezumţioase.

Noul mesaj demonstrează că suntem nemuritori şi, ca fii de Dumnezeu, între noi suntem cu toţii fraţi. Fondul fiecărei fiinţe este Iubirea, însoţită de Armonie, Bunătate şi de asemenea, Fericire. Acesta este, de fapt, Acela Ce suntem, Cel ce a fost, ca şi Acela ce va fi în viitor, Uniţi cu Dumnezeu: El în noi şi noi în El. Şi prin El avem toate cu îndestulare. Şi în tot timpul şi în tot locul vom fiinţa printr-o continuă transformare.

A treia îndrumare a lui Dumnezeu constă în a nu face nimic. Este un lucru de o simplitate extraordinară, care creează surpriză şi totală neîncredere, pentru unii dintre semenii noştri. Numai punerea, pe loc, în aplicare lămureşte nedumerirea. Este vorba de

Starea simplă de A Fi, apreciată ca cheie de aur – deschizătoare de drumuri spre Măreţiile Infinitului.

În acest mod de întâmpinare a Existenţei Vieţii sunt dizolvate, fără efort, siluire toate greşelile care au condus omenirea în această înfundătură. Greşelile ne stau în faţă şi ele ne îndeamnă ca, prin noi înşine şi în mod conştient, să le înlocuim.

Aşadar, vom începe cu Starea de A Fi, ca

Stare de Fericire, în care corpul, mintea şi Spiritul, formează o Sublimă Alcătuire. Şi numai din această ipostază vom şti cu adevărat ceea ce este absolut necesar să facem şi să avem prin acţiuni înţelepte. Asta ne cere, în mod real, însăşi Viaţa, care ne îndrumă paşii pe cărarea sfântă şi dreaptă.

Să mai precizăm ca Viaţa însăşi este Dumnezeu. Ambii termeni semantici indică una şi aceeaşi Infinită Realitate. Unul, „Cel format din Toţi”, este înţeles mult mai uşor prin cele trei îndrumări – puse în aplicare cu întregul nostru interior. În concluzie, să reţinem: inima şi întreaga noastră fiinţă să ne fie complet deschise în faţa oricărei probleme de Viaţă. Căci această transparenţă ne oferă soluţia cea mai potrivită. Numai aşa este perfect luminată orice nedumerire legată de existenţa noastră de pământeni, unde trăim o perioadă ca făpturi întrupate.

De asemenea, să mai reliefăm, că rostul acestor încorporări constituie un proces în devenire, adică de evoluţie, privind propria desăvârşire spirituală şi întoarcerea Acasă, în trupul Divin, ca împlinire a propriului destin.

30. JUDECAREA SAU JUDECATA

Iluzia judecăţii, un aranjament minune Al minţii imaginare, drept isteaţă acţiune.

Prin care ne demonstrează că Eu şi cu Dumnezeu Nu judecăm niciodată la nivelul Lui şi-al Meu.

Căci, Iubirea, prin Ea însăşi – ca certă Unicitate.

N-are-n Sine, drept revers, astfel de

calamitate.

Care-ntristează, distruge ce e sfânt şi sfinţitor în Divin, ca şi în om – fondul său interior.

În ochii lui Dumnezeu, nimeni şi nimic în lume nu-i vreodată vinovat.

Toate fiind justificate, ca greşit apreciat; într-un astfel de proces e doar simplă observare.

Realizată ca martor, prin fireasca-ngemănare.

Judecata-i altceva – poată-n sine o concluzie precisă.

De vădită-neriminare – inocenţa compromisă;

Ea, de fapt, în chip făţiş, pururea stigmatizează.

Ignorând Realitatea de divină ipostază.

Cum să judeci pe un ins în curs de înnobilare.

Cuprins în procesul Vieţii în perpetuă schimbare?

Asta-ntreabă Dumnezeu – Sacra Lui înţelepciune.

Manifestă doar Iubire, prin oricare opţiune!

Şi-ncă tot El mai afirmă cu Divina cugetare:

Că-n orice clipă ne naştem printr-o nouă recreare.

Având însuşiri la fel şi puteri nelimitate.

Când aflăm pe Cel Ce suntem – Unimea din trinitate.

Şi-n final, la fel de clar, de asemeni, revelează.

Că desăvârşirea noastră niciodată nu-ncetează;

Orice gând, gest, afirmare sunt înregistrări fireşti Pe cărarea minunată – împliniri

dumnezeieşti.

Judecarea în sensul temei noastre, este o părere pe care o formăm în legătură cu o persoană sau o faptă oarecare, în calitate de „sine” fals sau „egou”. Aşadar, ea face parte, în întregul ei cuprins, din activitatea cotidiană a minţii umane, condiţionată de patina timpului şi a spaţiului în care persoana respectivă s-a format educaţional şi moral.

Prin urmare, judecata este o iluzie, adică o creaţie deficitară a unui fragment al fiinţei noastre – mintea condiţionată. Iar această iluzie, dacă este luată în observare de noi ca Unime a trinităţii şi în Comuniune cu Divinitatea, ea va dispărea instantaneu. Şi în pacea, care survine, ne manifestăm Iubire atotcuprinzătoare, care nu judecă niciodată pe nimeni şi nimic, din tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa – în eterna Ei desfăşurare. Aşadar, tot ceea ce cade sub privirea fiinţei umane, aflată în această ipostază de Unime cu Dumnezeu nu este judecare şi nici condamnare. Nu este decât o simplă observare, realizată ca martor. Atât numai!

În schimb, judecata poartă în sine o anumită concluzie, care stigmatizează şi produce tristeţe şi amărăciune. Prin această atitudine de incriminare este ignorată, în mod evident, Puritatea Divină din acel învinuit.

Iată şi o întrebare, pusă chiar de Dumnezeu, prin acel semen, folosit ca instrument de transmitere a Noii Evanghelii: Cum poţi să judeci un semen al tău, aflat într-un continuu proces de înnobilare? Această întrebare să ne-o punem şi noi

fiecare, în clipa în care reuşim să descoperim pe Acela Ce suntem, adică Natura noastră Divină, care. Se afirmă în orice împrejurare ca Iubire, Bunătate, Frumuseţe şi înţelepciune atotcuprinzătoare.

De asemenea, Dumnezeu ne mai revelează, că şi noi, în fiecare clipă, murim pentru tot ce a fost şi în acelaşi timp, ne naştem printr-o nouă re-creare. Noi fiind la fel ca şi El, pe fondul aceleaşi Esenţe – Energie Primordială, fără început şi fără sfârşit. În final, tot El, ne mai revelează, că desăvârşirea noastră spirituală nu încetează niciodată. Şi că, orice gând, gest, afirmare sunt înregistrări fireşti, pe cărarea minunată a împlinirilor dumnezeieşti.

31. LIBER-CUGETĂTOR

Liber şi cugetător – o firească-nnobilare
De un real trăitor cu Divinu-n conjugare!
E posibil să fiinţăm în atare conjunctură?
Mulţi neputincioşi socot că ar fi o aventură!

Pământeni, prin timp formaţi, pe concepte, seci credinţe
Privesc şi apreciază cu-a lor proprii neputinţe.

Ca-ndrăzneală, blasfemie – comportament diavolesc.
Căci, în mica scăfârlie, doar şabloane se-ntâlnesc.

Teologul, filosoful şi oricare metodist
Se consideră pe culmi – ca fericit finalist,
Prin ştiut şi-aprecieri de acumulări mintale.
Adunate de prin cărţi – şabloane memoriale.
De fapt, toţi imitatori – farisei împătimiţi.

Ce susţin şi-apreciază, ca reali nesăbuiţi.
Fapte, întâmplări, trăiri de alţii realizate.
Drept împliniri personale prin momente adecvate.

* * *

Numai desprinşi de tipare – de falsul „eu” însuşite, întâlnim Divinitatea cu-nscrisuri nebănuite.
Care singură oferă Iubirea neţărmurită.
Cu transformări radicale – tuturor a oferită.
Nicicând mintea nu-i în stare să-ntâlnească ce-i real.
Adus de mişcarea Vieţii, în momentul actual.
Ci inima – ca-mplinire şi sacră-ndumnezeire Este locul sacrosanct, prin normala contopire.
Aici Divinul părinte în tot timpul e prezent.
Murim şi-nviem cu El, niciodată nu-i absent.
Noi fiind El şi El fiind noi – o certă Comuniune.
Practic, asta s-o trăim în oricare acţiune.
Libertatea este-n sine Dragoste adevărată.
De condiţii detaşată, nicidecum anticipată;
Ea apare-n Absolut – lipsită de oponent.
Noi fiind Ea, prin contopire, ca fericit postament.
Liberul-cugetător e un vajnic trăitor.
Om corect, cinstit în sine, fără preget iubitor.
Creator de lume nouă, prin fiinţarea lui curată în Uniune cu Sacrul, îi e viaţa consacrată.
Libertatea şi Independenţa, ca şi cugetarea care le însoţeşte sunt însuşiri date de către Divinul Creator tuturor fiinţelor existente în cuprinsul Imensului Univers. Întrebarea pe care **ne-o**punem

noi, oamenii, este aceea de a şti dacă este posibil să fim şi liberi şi cugetători. Putem oare trăi într-o asemenea conjunctură ca făpturi omeneşti?

O seamă de neputincioşi dintre semenii noştri apreciază această modalitate de fiinţare ca simplă aventură, ceva nesigur şi totodată riscant. Acei pământeni, condiţionaţi tempo-spaţial, potrivit diverselor credinţe religioase sau alte concepte, apreciază în raport de îngustimea lor intelectuală, că a fi liber-cugetător este o formulă diabolică şi chiar blasfemie. Şi o fac, desigur, potrivit convingerilor lor, pe bază subiectivă memorială, care îi domină până la obsesie întreaga capacitate mintală. Teologul, filosoful şi oricare metodist se autoapreciază, prin ce ştie, ce cunoaşte, ca fericit finalist, doar pe acele tipare, fixate pe banda minţii, culese din citirea diferitelor cărţi, scrise şi transmise: fie de trăitori veritabili, fie de compilatori.

De fapt, toţi imitatorii sunt nişte farisei împătimiţi, care susţin fapte, întâmplări şi trăiri, realizate de către alţii – ca împliniri reale pe momente adecvate din propria lor existenţă.

Or, numai desprinşi complet de şabloanele minţii şi de falsul „sine”, însoţitorul lor, vom putea întâlni în mod firesc minunata pace şi, fiind Una cu ea, vom trăi ipostaza de Divinitate încarnată cu înscrisuri nebănuite. Ea singură ne oferă Iubirea fără margini, care curăţă, dizolvă toate impurităţile, aflate în structura noastră deficitară sub formă de depozit memorial. Pentru că mintea, niciodată şi în nicio împrejurare, nu este în măsură să întâlnească ceea ce este real, adus în

permanenţă de mişcarea Vieţii în Eternul Moment Acum.

Numai inima, ca centru al fiinţei proprii, este locul de întâlnire dintre noi – Esenţa Pură – şi Divinitatea, cu care în mod natural ne contopim. Aici Divinul Părinte este întotdeauna prezent. Murim şi înviem cu El şi, în nicio împrejurare, El nu ne părăseşte. Şi nici nu poate să o facă, întrucât El este pretutindenea. Aşadar, noi suntem El şi F.l Este noi într-o singură şi eternă contopire. Această modalitate de trăire să o avem în vedere încontinuu sau cât mai multe clipe cu putinţă.

De asemenea, să mai precizăm că Libertatea prin Ea însăşi se caracterizează Dragoste adevărată, eliberată de orice condiţii şi niciodată nu este ceva anticipat. Ea apare numai când ne desprindem de lumea finită şi transcendem în Absolut. Aici noisuntem Ea – prin contopire ca fericit postament. În acest climat sfânta Libertate nu are oponent.

Liberul-cugetător – ca Om Universal – se afirmă ca vajnic trăitor cinstit şi fără preget înnoitor. El creează, ca un adevărat pionier, o lume complet nouă, diferită de cea actuală, prin trăirea lui curată, în Unime cu Sublimul Creator. El singur şi-a consacrat întreaga viaţă acestui mod de trăire, fără să urmărească ceva în plus, prin ce gândeşte, spune sau face.

32. MESAJUL CREATORULUI

Mesajul divin cuprins, înţeles, clar desluşit.

De fapt, nu-i niciun mister! Noi, cu El, Un Tot Unit! înăuntrul fiinţei proprii: inima-i lăcaşul Său.

Existent în orice om, drept Părinte-

Dumnezeu.

Această parte din noi e Dragoste Infinită.

N-are centru şi nici margini – tuturor a dăruită.

Necum condiţionată, liberă, independentă.

Ca-nsuşire evidentă şi conduită constantă.

Blândeţe şi Bunătate, la fel, generozitate.

Faţă de noi şi de alţii, prin aceeaşi calitate.

Credincios, leal, cinstit cu lumea-nconjurătoare şi-n acelaşi fel cu noi – trăiri asemănătoare.

Precum Dumnezeu ne-a dat Dragostea neţărmurită.

La fel, noi s-o dăruim – nicidecum precupeţită.

Dumnezeu e Libertate şi Dragoste exprimată Faţă de Tot şi de Toate, în acest chip ni S-arată

Să ne-a minţim permanent, că nimic din ce vedem în lumea-nconjurătoare, în care, practic, fiinţăm Nu este realitate, ci o lume de iluzii.

Haosul fiindu-i structura împănată de confuzii.

Dar, fantasmele-iluzii – faptic ne sunt necesare De-a trăi experienţa, manifestă drept grandoare, A Realităţii noastre de făptură Infinită.

Ca Iubire, Frumuseţe, Fericire înnăscută.

Le folosim deci valoarea, pentru împliniri minunate, în care cu toţii suntem, realmente, zeitate;

Dragostea fiind clar răspunsul la oricare întâlnire Noi, fiind Ea în orice clipă – sinceră manifestare.

Viaţa şi tot ce cuprinde, are o valoare certă.

Fiind prin Ea realizată şi-acţiune pur directă.
Să visăm la acea lume, în care cel ce iubeşte.
Nimic în schimb nu pretinde – libertatea n-o-ngrădeşte.
În plus, încă să visăm, c-avem resurse egale;
La fel, oportunităţi, ca şi demnităţi reale.
Să nu judecăm pe nimeni şi în niciomprejurare;
Frica absolut exclusă – ca respect, evaluare.
Diferenţele făţişe – forme superficiale.
Nu produc discriminări – sensuri individuale,
Fiindcă-întregul Măreţiei, văzut prin părţile sale,
Reflectă, de fapt, Cuprinsul prin aspecte mediale.
Lipsa de îndestulare, suferinţe, neputinţe
Niciodată întâlnite, fără a fi ajutate
Din prisosul personal şi concreta mângâiere
şi ajutor pe măsură cu-ntreaga noastră-avere.
De asemeni, să visăm la o lume cu „egou” abandonat,
Superioritate-abolită, la fel insul ignorant.
Toate astea fiind iluzii – consecvent dăunătoare,
Fondate pe-nchipuire – prezenţe înşelătoare.
Greşelile săvârşite să nu ducă la ruşine.
Nici regretele absurde la seaca învinuire.
Nemiloasa judecare, prin concepte-nchipuite,
Să-nceteze de la sine a mai formula verdicte!
Dintr-o astfel de-îmbiere ce anume vom alege?
Căci numai de noi depinde, ce efecte vom culege!
Punem capăt la coşmaruri – nefireşti închipuiri?!
Sau trăim cu Creatorul, după măreţe

împliniri!?!

Toţi avem capacitatea de-a-ntâlni Realitatea.

Existentă pretutindeni – Una cu Divinitatea.

Clar, evidentă şi-n noi – identică-n fiecare, încontinuu manifestă ca Iubire creatoare.

Peste tot în Imensa Nemărginire nu există decât O Singură Energie, numită Dumnezeu. Ea se află şi în noi în fiecare, cu aceleaşi însuşiri de Dragoste necondiţionată, liberă, independentă – prin Ea însăşi trăitoare. Această Unicitate reprezintă Forţa, care ne dinamizează întreaga structură de făpturi întrupate, prin Blândeţe, Bunătate, Generozitate şi Frumuseţe. Toate aceste însuşiri native, trebuie experimentate prin trăire, atât asupra noastră a posesorului, cât şi a lumii înconjurătoare. Căci aşa cum Dumnezeu ne-a oferit Dragostea Sa nelimitată, la fel şi noi să o dăruim celorlalţi, fără să o precupeţim în vreo formă sau alta.

De asemenea, să ne amintim tot timpul, că nimic din ceea cu percepem cu ajutorul simţurilor, din lumea exterioară, nu este Realitate, ci conglomerat de iluzii, a căror prezenţă, greşit înţeleasă, determină asupra noastră ignoranţă, confuzii şi haos comportamental. Dar, toate aceste efecte negative au loc numai în cazul când victima se află în mijlocul iluziei, pe care o apreciază ca fiind Realitate.

Iluziile, prin aspectele lor fantomatice, ne sunt totuşi necesare, când le privim din exteriorul lor. Fiindcă Realitatea nu o putem întâlni prin experienţă trăitoare, decât văzând mai înainte, ceea ce nu este Ea, adică aspectul înşelător al

lucrurilor şi fenomenelor. Prin urmare, să folosim în mod conştient asemenea fantasme, pentru a ne putea întâlni cu Realitatea fiinţei proprii, ca zeitate manifestă prin Iubire, Frumuseţe şi Fericire înnăscute. Noi fiind această Unică Realitate cu însuşiri certe, benefic-transformatoare.

Să visăm la acea lume în care acela care iubeşte nu pretinde nimic în schimb. Şi că noi ceilalţi avem resurse egale, la fel şi aptitudini, ca şi demnităţi reale. Să nu judecăm pe nimeni şi în nicio împrejurare. Fenomenul frică să fie exclus cu desăvârşire, atunci când ne aflăm în faţa cuiva, căruia încercăm să-i evaluăm însemnătatea într-un domeniu oarecare de activitate.

Diferitele aspecte de suprafaţă, fiind prin natura lor superficiale, nu trebuie să producă discriminări între semeni. Întregul Măreţiei făpturii umane se află trecând dincolo de ceea ce reflectă exteriorul. Divinitatea din noi este aceeaşi, care singură. Se descopere, când amănuntele dispar.

Ori de câte ori întâlnim în cale lipsuri şi neputinţe omeneşti, să ne grăbim a le satisface, fără întârziere, din prisosul nostru personal, fie ca mângâiere, fie ca ajutor, pe fondul propriei averi.

De asemenea, să visăm la lumea cu „ego”-uri abandonate, superioritatea abandonată, ca şi ignoranţa. Toate astea fiind iluzii înşelătoare şi a căror prezenţă, fundamentată pe închipuire, nu poate fi decât dăunătoare, atât pentru individ, cât şi colectivitate. Atunci când greşim ceva, să nu ne conducă la sentimentul ruşine. Să recunoaştem

cinstit greşeala, căci numai aşa pe viitor vom da mai multă atenţie la ceea ce încercăm să facem. Niciun fel de regrete – ca învinuiri, judecăţi absurde – să nu ne mai frământe mintea! Toate astea să înceteze de la sine, prin simpla lor întâmpinare cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare! Căci numai desprinşi de toate astea, vom putea să ne întâlnim cu Natura noastră Divină, care curăţă şi transformă prin creare şi recreare a omului nou, în constantă evoluţie spre culmile desăvârşirii spirituale.

Din toate aceste îndrumări, ce anume vom alege? Numai de noi depinde destrămarea cauzelor, care determină efectele, pe care de fapt le întâlnim în procesul firesc al desfăşurării propriei existenţe de făptură întrupată. Să punem deci capăt la toate coşmarurile, ca nefireşti închipuiri – prin natura lor traumatizante – cu efecte negative dăunătoare din punct de vedere fizic, ca şi asupra împlinirii propriului nostru destin.

Toţi avem capacitatea de a întâlni Realitatea, existentă pretutindeni, în perfectă Unime cu Dumnezeu, care este şi în noi în fiecare, manifest ca Iubire creatoare, pe momente prezente, cu efecte sfinţitoare.

33. MINTEA ŞI-ALE EI DISTRACTI!

Cea-a fost ieri, nu este astăzi.

Nici ce-i azi, nu va fi mâine!

Mai mult chiar decât atât, Să venim şi mai aproape.

De văzut şi înţeles clipele-n desfăşurare:

Niciuna nu e ca alta, în a lor manifestare;

Prospeţimea noutatea le definesc însuşirea.

Ca şi apelul spre noi.

De-a le-ntâmpina în cale, în tot timpul complet goi!

Sfătuiţi mintea să tacă!

Dar, ea, fiind atât de prinsă.

De ce-a fost, cândva-n mişcare:

Plăcerea, ca şi durerea – pururea însoţitoare, Precis nu va asculta!

Daţi-i pace! Libertate! Să alerge precum vrea!

Încercaţi să fiţi doar martor!

Un simplu observator. Doar atât! Nimic în plus! Simplitatea observării – fără gând, apreciere o dezagregă treptat!

Şi-ntr-o zi, al ei suport – „ego'.—ul infatuat, îşi va pierde a lui putere – de stăpân autocrat!

Un om cu „ego"-ul spart e-neontinuu fericit.

Tot ce vede şi aude e prin Sine definit.

Drept copil de Dumnezeu.

Şi ce-aduce cursul Vieţii este primit ca firesc, Sursa Surselor prezentă în oricare acţiune.

Asta eşti, iubite frate.

Când îţi laşi mintea de-o parte!

Nu eşti ea, nu eşti nici corp.

Ci Lumină din Lumină – iluminat evident.

Doar prin simpla ta trăire în Eternul lui Acum, Treaz tot timpul, conştient în Actualul Moment.

Mintea, intelectul sau „sinele" fals este o acumulare de informaţii, culese din lumea exterioară sau experienţele personale realizate, câţiva, în trecut şi păstrate ca înregistrări

memoriale. Ea reprezintă doar un fragment ai fiinţei umane, care, împreună cu trupul şi Spiritul, constituie întregul fiinţei. Atunci când ne lăsăm conduşi de către acest fragment, nu vom putea cunoaşte cu adevărat, nici ceea ce este Viaţa sau Dumnezeu şi nici adevărata noastră Natură întrupată.

Când această minte ne domină, comportarea noastră, în orice problemă de Viaţă, se defineşte prin reacţii mecanice sau automatisme, care împiedică şi denaturează întregul proces al Existenţei – nou, proaspăt de la o clipă la alta. Această minte este întotdeauna veche, ea fiind susţinută de celule cerebrale degradate, prin consum, care o fac inaptă la sesizarea şi înţelegerea corectă a noului, vehiculat de Viaţă în eterna Ei mobilitate.

După această succintă privire de ansamblu, să revenim cu precizări, pentru a uşura înţelegerea şi punerea în aplicare a „Cunoaşterii de sine”, folosind Calea directă. Aşadar, tot ceea ce s-a întâmplat ieri şi miile de ieri, drept clipe anterioare, constituie trecutul trăit şi înregistrat, ca atare, cu ajutorul zestrei noastre neuro-cerebrale. (Oamenii de specialitate susţin că din această zestre nu consumăm, în decursul întregii vieţi, mai mult de 10°o Avem deci posibilităţi imense de a întâmpina experienţa Vieţii cu o minte mereu înnoitoare).

Prin urmare, să sfătuim mintea bătrână să tacă! Dar oare tace ea la simpla noastră recomandare sau îndemn, după ce am aflat cum stau lucrurile? Desigur că nu o va face aşa de

uşor! Lăsaţi-o în pace! A intra în conflict cu ea, înseamnă a-i întări nefasta autoritate! încercaţi să fiţi doar martor sau simplu observator! Această strictă simplitate de întâlnire cu ea – în care nu anticipăm niciun fel de rezultat sau scop – o dezagregă instantaneu. Cât mai dese asemenea întâlniri, vor conduce, în final, la destrămarea autorităţii „ego”-ului.

Şi, un om cu „ego”-ul spart devine un iluminat, care tot ce vede şi aude îi dau prilejul să cunoască prin trăire personală, Fericirea. Prin deschizătura tiparului „ego”-ului – care-l ţinea prizonier – el are acum posibilitatea să facă, în mod conştient, joncţiunea cu Adevărul Absolut. În această fericită ipostază, el estr şi se manifestă, în mod real, drept iubire necondiţionată de nimeni şi de nimic din lumea exterioară.

În concluzie, Asta suntem noi cu toţii, drept fii ai Sublimului Tată Divin, când – aşa cum am precizat mai înainte – lăsăm mintea de-o parte cu toate acumulările ei. Noi nu suntem deci, nici minte şi nici corp, ci Scântei din Imensa Lumină a Luminilor, care este Dumnezeu. Şi toate acestea le întâlnim când suntem treji, conştienţi şi perfect cinstiţi cu noi înşine.

34. MINTEA ŞI ALE EI TIPARE

Mintea omului s-afirmă drept summum de informaţii, Cunoştinţe şi concepte, la fel, crezuri şi chiar multe aberaţii, Adunate de prin cărţi sau de alţii dăruite.

Prin discuţii, vagi păreri – chiar de-a valma însuşite.

Toate simple formulări, cât timp nu-s

verificate.

Prin trăire personală – ci doar simplu acceptate;

Le definim chiar şabloane, cu-nscrisuri de limitare.

Mintea fiind maimuţăreală, cu fiece repetare.

Gândim sau suntem gândiţi în astfel de-mprejurări?

Putem noi, prin noi, percepe aberantele purtări?

Suntem treji sau adormiţi în atare conjunctură?

Iată câteva-ntrebări, privind proasta aventură!

Simpla conştientizare cu Atenţia-Lumină din acest sublim Moment.

Ne desprinde de ce-a fost, devenind independent;

Creier proaspăt, minte nouă de-acum intră-n acţiune.

Viaţa real întâlnită, o constantă prospeţime.

Această sacră-mplinire ne stă, practic, la-ndemână, în care nici ieri, nici mâine, n-are cum să intervină.

Căci fiinţăm inteligent în Acum şi Aici prezent.

Om întreg, perfect lucid – nou şi proaspăt permanent. Nu vă lăsaţi amăgiţi de concepte, idealuri.

Formulate de gândire, prin implicări de „ego”-uri.

De oameni contaminaţi de meschine interese:

Glorie, faimă, renume sau bănet, averi

imense!

Dacă simpla semnalare sincer v-a interesat, Descoperind, voi prin voi, că sunteţi un posedat.

De ce-a fost, câţiva, trăit – acum simplă amintire, Azvârlită înspre mâine – printr-o seacă-nchipuire.

Ce anume hotărâţi?! Mergeţi la fel mai departe?

Sau doriţi o altă viaţă, trăind ca Realitate?

Voi alegeţi, cântăriţi, evaluaţi şi decideţi în mod sincer şi onest – faţă-n faţă cu ce credeţi!

Repetarea este simplă! Nu e ceva de făcut, înfăptuit: Eforturi, mantre rostite – luptă cu-n satan închipuit; Trăind astfel, nu-i altceva decât acelaşi trecut.

Omul vechi – încontinuu timorat de bătrânul său ştiut.

Se observă şi s-ascultă cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare

Tot ce-apare-n câmpul minţii: gânduri, temeri, sentimente-amăgitoare;

Simpla lor întâmpinare le dezagregă spontan.

Fiindcă sunt imagini seci – ce-n faţa Luminii dispar.

Astfel de clipe-ntâlnite, pentru „egou” sunt fatale.

Căci îi slăbesc rezistenţa de suporturi ireale;

Şi-ntr-o zi se prăbuşeşte şi-ntâlnim Eliberarea!

Sacrul deci, realizat odată cu Integrarea.

Trăind la acest nivel cu Sublimu în contopire Noi, prin noi, evoluăm cu întreaga omenire.

Rostul Existenţei noastre în acest chip se-

mplineşte, Având Iubirea drept sprijin, care orişice sfinţeşte.

Mintea individuală este formată dintr-o cantitate mai numeroasă sau mai puţin numeroasă de informaţii, cunoştinţe, concepte, idei sau crezuri de diferite nuanţe religioase, politice, economice, adunate de prin cărţile citite sau auzite ca vagi păreri ale unor pretinşi educatori. Toate aceste acumulări, înregistrate pe pelicula memoriei, nu sunt altceva decât simple formulări sau acceptări, care, prin repetare, devin tipare mintale ce ne închid şi limitează viziunea, transformându-ne în simplii repetitori, a ceea ce au spus alţii.

Numai ştiutul, verificat prin trăire, devine cunoaştere şi oferă înţelepciunea respectivă, aceluia ce face experienţa. Altfel, oricare repetare, fără o asemenea verificare, nu este decât o simplă maimuţăreală. Practic, iată în ce fel ne putem cunoaşte în care postură ne aflăm, punându-ne nouă înşine întrebări, prin ele însele revelatoare: Gândim sau suntem gândiţi? Suntem cu adevărat treji sau funcţionăm ca nişte somnambuli? Suntem şi funcţionăm ca Un întreg (Unitate Trinitară) sau doar un simplu fragment?

Simpla conştientizare – folosind Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată – ne desprinde spontan de ceea ce a fost! Iar în pacea care survine, realizăm independenţa totală a Sufletului şi cu o minte nouă, proaspătă putem întâmpina noutatea adusă de mişcarea constantă a Vieţii. Această sacră împlinire este la îndemâna tuturor a, ca fapt real, în care nici ieri, nici mâine nu au

cum să intervină, fiindcă noi trăim în mod inteligent în clipa Acum, ca Om întreg prezent la prezent. Prin urmare, să nu vă lăsaţi amăgiţi de concepte, idealuri, în care este implicat falsul „sine” al unor oameni contaminaţi de interese meschine ca glorie, renume, avere etc.

Dacă această simplă semnalare v-a interesat şi singuri aţi descoperit, în mod conştient, că, realmente, sunteţi posedaţi de ceea ce păstraţi memorial, ce anume hotărâţi? Mergeţi în continuare, dominaţi de această fictivă şi traumatizantă existenţă sau doriţi a trăi în Unime cu Eterna Realitate?

Alegerea vă aparţine! Singuri analizaţi, evaluaţi şi decideţi, în mod sincer, stând faţă în faţă cu ceea ce credeţi şi faceţi!

Conştientizarea este simplă. Nu este ceva de făcut sau împlinit, ca depunere de eforturi, rugăciimi, rostiri de mantre, lupta cu un satan închipuit. Trăind cu toate acestea, nu este decât acelaşi trecut – omul vechi, tot timpul grijuliu şi timorat de către propriul său ştiut – bătrân şi perimat.

Îndată ce aţi decis să renunţaţi la omul vechi, iată cum singuri veţi putea ieşi din acest impas sau situaţia dificilă, dominantă de mai înainte. Sper să nu vă plictisească această modalitate de a vă întâlni propriul „egou” – pe care o amintesc aproape în fiecare temă – drept soluţie universal valabilă, privitoare la integritatea propriei fiinţe. Se observă şi se ascultă cu Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată tot ceea ce apare în oglinda minţii: gânduri, imagini, dorinţe, sentimente, care

se ivesc, drept reacţii la permanentele provocări ale Vieţii în continua Ei desfăşurare. Simpla lor întâmpinare le dezagregă, în chip fulgerător, întrucât sunt doar imagini, care dispar în mod firesc în faţa Luminii.

Pentru „egou/e asemenea clipe sunt fatale, căci îi slăbesc rezistenţa, ca şi forţa decizională. Şi, într-o zi – nimeni nu o poate prevedea – întreaga lui structură, prin natura sa iluzorie, se prăbuşeşte. Fenomenul numit Eliberare sau Iluminare este o reală şi fericită surpriză, care, prin ea însăşi, ne dezvăluie adevărata noastră Natură de făptură divină, nepieritoare.

După această miraculoasă operaţie, trăim permanent la un alt nivel spiritual, cu Sublimul Adevăr în Comuniune. Omul nou, astfel realizat – drept Om Universal sau Om Iubire – evoluează în mod constant şi odată cu el şi întreaga omenire. Rostul nostru de făpturi întrupate, în acest chip se împlineşte, ca destin, care aşteaptă pe fiecare ins în parte.

35. NEVOIA ŞI NEVOINŢA

Nevoia – simbol semantic cu diverse înţelesuri.

Să-i vedem însemnătatea, prin multiple înţelesuri.

Privit ca necesitate, la nivel de corp lumesc.

Acest cuvânt defineşte un interes pur lumesc.

Hrană, veşmânt şi-adăpost, cuprind clar, nevoi reale.

Viul, în acest context, împlinind nevoi carnale; însă, omul nu e corpul şi nici mintea programată.

Prin timp, spaţiu însumată şi spre mâine dirijată.

El e, mai presus de toate – Scânteie din Veşnicie.

Făr-de-nceput sau sfârşit, existent ca Armonic;

N-are nevoi, trebuinţe, fiind un Tot, prin El, plenar.

Fiindcă Lui îşi e deplin şi absolut îndreptar.

Dar întregul fiind doar El – certă singularitate.

N-are cum şi înţeles, în a Lui Realitate.

Decât văzând ce nu este – un aspect imaginar.

Inventat de-a noastră minte, ca scop fictiv necesar.

Deci, iluzia nevoii, operă vădit mintală.

De-a ne cunoaşte pe noi ca structură integrală;

Totul decurge normal, când iluzia-i văzută şi-nţelcasă ca atare, drept formulă-nchipuită.

Cuprinşi însă-n centrul ei, când, practic, ne copleşeşte o vedem realitate – viaţa-ntreagă ne-amăgeşte:

Temeri, griji şi amărăciune la tot pasul ne-nsoţesc.

Falsul „eu”, ca posedat, ne conduce-n chip prostesc.

Împricinata nevoie se afirmă-n multe feluri.

Sub diferite cuvinte, implicând aceleaşi sensuri.

Bazate pe-nchipuire – false, deci, ca preţuire însă, practic, necesare în Sacra descoperire.

A Ceea Ce suntem Noi – Fiinţe mereu trăitoare.

Părticele din Divin, la fel de nemuritoare.

Toate existând în noi, precum noi suntem în Toate.

Asta-i tot! Nimic în plus! Alte afirmări – deşarte!

Nevoia sau nevoinţa este un simbol sau semn convenţional care are diferite înţelesuri. Privit ca necesitate la nivel de corp carnal, prin acest cuvânt înţelegem nevoile stringente, absolut folositoare unei bune funcţionări, cum sunt: hrana, îmbrăcămintea şi un acoperiş deasupra capului, pentru a-l feri de influenţele climatice unde îşi duce existenţa. În acest context, Spiritul împlineşte doar scopuri trupeşti, necesare acestui corp, care îi este partener de drum pe calea evoluţiei. Însă omul real nu este nici corpul şi nici mintea, programată tempo-spaţial.

El este mai presus de toate acestea şi anume: O Scânteie, Puritate prin Ea însăşi, cu durată în veşnicie, fără început şi fără sfârşit. În acest context, nu are nevoi sau trebuinţe, fiind Un Tot prin El însuşi, plenar şi împlinit deplin.

Însă întregul fiind doar El – ca certă singularitate – nu are cum să fie înţeles, prin trăire, ca vădită Realitate, decât văzând ceea ce nu este. Şi acest aspect imaginar – inventat de mintea omului ca ceva fictiv – este absolut necesar. Prin urmare, iluzia nevoii fiind creaţie mintală, dacă este perfect conştientizată, ea dispare în mod spontan şi în „golul psihic”, astfel survenit, noi ne descoperim propria Realitate, prin

ea însăşi trăitoare.

În cazul când ne aflăm în interiorul iluziei, care, pur şi simplu, ne copleşeşte, o apreciem realitate. Într-o asemenea alternativă, întreaga noastră viaţă, de zi cu zi, apare ca un adevărat coşmar cu griji, temeri şi amărăciuni. Aceasta este împărăţia falsului „sine”, care ne conduce în mod traumatizant pe meandrele timpului şi spaţiului, odinioară clipe reale trăitoare, acum doar imagini seci, cu totul nepotrivite la întâmpinarea eternei mobilităţi a Viului.

Să mai subliniem încă o dată că nevoia, cuprinsă într-o gamă cât mai variată de expresii pe suporturi imaginative, este totuşi necesară pentru că ne ajută efectiv, să ne descoperim pe Acela Ce suntem, adică entitatea veşnic trăitoare. Aşadar, ca să ne putem descoperi – prin experienţă personală directă – Realitatea în întregul Ei, pornim de la ceea ce nu este Ea, adică falsa închipuire. Aceasta, văzută aşa cum este ea, dispare imediat. Iar în pacea, astfel creată, ni. Se revelează întregul Sine funcţional, în toată splendoarea care-L caracterizează.

Esenţa întregului Univers se află în noi, aşa cum noi fiinţăm în Toate câte există. Iar acesta pentru a putea fi înţeles în totalitatea, care-L caracterizează, ne solicită contopirea noastră cu El. Orice alte afirmaţii sunt şi devin de prisos.

36. NU PIERDEŢI CLIPA VOASTRĂ DE GRAŢIE!

Şir imens de mii de ani rătăciţi neîncetat.
De iluzii copleşiţi – privind totul deformat;
Falsul, irealitatea, socotit drept adevăr.

fără purul Adevăr, privit ca imaginar. Tot procesul Existenţei este astfel răsturnat Cât timp sunteţi sclav, docil – în iluzii afundat; latră clipa dezrobirii vă stă-n faţă! Profitaţi!

Ieşiţi grabnic în afară! Voi, prin voi, eliberaţi!

Părăsind neadevărul – de „egou” prin timp format, Orb şi surd de-atâta vreme – egocentric posedat, Poţi privi şi asculta Viaţa-n veşnică mişcare, Noutate, prospeţime, frumuseţe-neântătoare.

Liber şi independent – Stare de Pură Conştiinţă.

Vă arată Cine sunteţi, mai presus de falsa ştiinţă; Realmente, în Unime cu Imensul Necuprins.

Una cu Tatăl Ceresc – ce-i la infinit extins!

Asta-i clipa care-aşteaptă pe oricare muritor! însă, graba – întârzierea, de-a intra-n interior.

Unde Sacrul vă aşteaptă, depinde de fiecare.

De îndată ce-a aflat, minunata îndrumare.

Să vezi clar, s-apreciezi tot ce câţiva, ai făcut şi să hotărăşti tu singur, Noul de-acuma văzut:

Tu, văzându-te Lumină – vei împrăştia Lumină, Peste Tot şi peste Toate – prin Iubirea ta deplină.

În această ipostază eşti real – mântuitor.

Pentru semenii din jur – permanent un ajutor. Rostul vieţii actuale în acest mod se-mplineşte, Ajutând pe fiecare, precum Sacru consfinţeşte.

Lumea nu se părăseşte – ca sihastru-n izolare, Unde te-afunzi ca „egou” – vizând falsa ta valoare; Fii cu lumea şi iluzii, nu-n a lor interior.

Ci-n exteriorul lor – drept maestru-

ndruinător!

Lumea e aşa cum este, fiind creată pentru tine.

Ca să faci experienţa minunatului tău Sine.

Tu, prin tine, o recreezi cu-ale sale instrumente: Religie, politică, educaţie, la fel, spiritualitate.

Starea de spirit e calea, ce continuu construieşte Poduri între corp, minte şi Suflet – care pe ins defineşte.

Pe Acela care Este – Omul cel adevărat.

Unitate Absolută, ca Divin realizat.

Tot ce-a fost pe-acest Pământ, drept reală nebunie.

Ură, crime şi războaie, nicidecum, câţiva, să fie!

Asta ne este menirea – fiecărui ins în parte împlinirea intrinsecă, fără de dificultate.

De-am ajuns să conversăm cu Tatăl nostru Ceresc şi cu El să fim prieten, prin imbold intern, firesc, în final, să consfinţim ce numim Comuniune.

Tot timpul să fim cu El, în perfectă Uniune.

Astfel eşti profetul lumii şi, prin propria fiinţare.

Tu transformi întreaga lume, prin vădita-ţi comportare;

Cu Dumnezeu în Unime, practic, asta demonstrezi

Natura Divină-n tine, cu tine şi prin tine – cum, de fapt, acţionezi.

Noi, cu toţii instrumente, prin care Iubirea curge.

Am fost, suntem şi vom fi doar Iubire – sen-ţelege!

Repetarea cât mai deasă, ne conferă înclinarea Spre această Măreţie, Puritate şi Grandoare!

Avem în urma noastră un şir imens de vieţi ca făpturi omeneşti întrupate, venite să facă experienţa Viului în asociere cu materia densă. În fiecare încorporare am cules tot felul de informaţii şi, prin propria experienţă, ne-am înţeles, în final, rostul propriei existenţe.

Pe întregul parcurs al acestui trecut istoric, am rătăcit adesea copleşiţi de mirajul iluziilor considerate realitate. Iar Realitatea, purul Adevăr a fost absolut neglijat, desconsiderat sau chiar negat, în aceste condiţii întregul proces al existenţei este, pur şi simplu, răsturnat. Şi cum să nu fie aşa, câtă vreme insul respectiv se află copleşit de irealitatea iluziilor, considerate ca autentică realitate?

Rătăcirea pământenilor durează de prea multă vreme. Noua Evanghelie, transmisă direct de către Creator, printr-o voce umană – vă îndeamnă la trezire! Ieşiţi grabnic în afara iluziilor! Aceasta este clipa de graţie, accesibilă tuturor a! Părăsirea amăgirilor depinde de fiecare printr-o simplă conştientizare a „ego”-ului posedant. Numai ca desprinşi de această fictivă alcătuire, putem întâlni, prin trăire directă, frumuseţea şi constanta prospeţime a Viului în eterna Lui desfăşurare. Numai ca om liber şi independent de tarele trecutului – cu ajutorul Stării de A Fi sau Stare de Pură Conştiinţă –

putem afla Cine suntem, adică Omul adevărat, realmente Unitate Trinitară în Unime cu Imensul Necuprins şi cu Tatăl Ceresc, Sursa Surselor a Toate!

Acesta este momentul care îl aşteaptă pe fiecare locuitor al acestei planete. Acum, după ce aţi aflat minunata oportunitate, numai de voi depinde împlinirea ei, într-un timp mai scurt sau mai îndelungat.

Îndrumarea respectivă constă în „Cunoaşterea de Sine, realizată pe clipe în eterna lor succesiune. Se observă şi ascultă cu Atenţia lucidă şi dezinteresată tot ceea ce apare în oglinda minţii ca gânduri, imagini, dorinţe, sentimente etc. Simpla lor conştientizare cu ajutorul Luminii Atenţiei, le face să dispară instantaneu. Iar, în pacea, astfel survenită, apare Iubirea – adică adevărata Natură a fiinţei proprii, care curăţă, dizolvă, destramă toate impurităţile, ce fundamentează structura fictivă a „ego” „ului. În această fericită ipostază, recreându-te pe tine prin înlocuirea omului vechi cu altul nou – condus de Iubirea sfinţitoare – ia naştere o lume nouă, cu totul diferită de cea actuală. Şi, numai trăind în mijlocul oamenilor, ca adevărat pionier, diferit de aceştia ca gândire, vorbe şi fapte, se împlineşte în mod concret adevărata reformă a societăţii.

Starea de însingurare, recomandată de către unele religii, nu este altceva decât o urmărire egocentrică – greşit apreciată că ar putea produce efecte de înnobilare a insului respectiv şi a lumii, în general. Prin urmare, să rămânem în mijlocul lumii, dar desprinşi de iluziile care copleşesc şi

deformează adevărata Natură Divină a fiecărui ins. Numai un asemenea trăitor, considerat maestru sau iluminat, prin înţeleaptă lui activitate – drept exemplu de urmat – el nu face niciodată ucenici, ci maeştrii prin propria lor trăire.

Un fericit trăitor la nivelul Sinelui impersonal, transformă lumea folosindu-se de instrumentele ei ca religie, educaţie politică, situaţie economică etc. În toate aceste preocupări omeneşti dăinuie, ca fond, comportarea a ceea ce numim spiritualitate.

Starea de spirit este calea universală, care, încontinuu construieşte poduri între corp, minte şi Suflet. Numai Uni mea acestei Unităţi realizează Omul cel adevărat care se contopeşte, prin el însuşi, cu Unica Realitate, ca Divin concretizat. În această sublimă împlinire trăitoare, toată nebunia lumii cu negativismele sale: lăcomie, minciună, invidie, trufie, ură, războaie etc., dispare, se topeşte în Lumina binefăcătoare a trăitorului respectiv. Şi, odată cu dispariţia cauzelor, pe fondul Iubirii sfinţitoare va avea loc în mod firesc un salt calitativ pe scara evoluţiei a acestei planete. O nouă cultură şi o nouă civilizaţie se va instala de la sine, pe traiectoria mereu ascendentă a evoluţiei, şi a întregului Universal, pe fondul părţilor Sale componente.

Aceasta este menirea fiecărei persoane în parte. Am ajuns deci, să purtăm o conversaţie reală cu Dumnezeu, să fim prieteni cu El, să-L îmbrăţişăm şi, în final, să consfinţim Comuniunea cu această Unicitate. Numai funcţionând ca fiinţă integrală suntem un adevărat profet al lumii, prin

vădita noastră comportare, în Unime perfectă cu Dumnezeu, cu Natura Divină din noi, cu noi şi prin noi.

În sfârşit, să mai precizăm că noi, ca fiinţe întrupate, suntem simple instrumente sau circuite, prin care curge Iubirea. Şi noi, ca fond, am fost, suntem şi vom fi întotdeauna Iubire, Puritate şi Grandoare.

37. OMUL UNIVERSAL

Ce e omul, individul, făptura cea omenească.

Manifestă printr-un trup şi o minte pur lumească?

Privit la acest nivel, ca structură gânditoare.

Viaţa – moartea-ntâmpinate prin reacţii temătoare.

Ca locuitor pe Terra – şir de vieţi. nenumărate.

Prin întrupări succesive, chiar de Sine abordate.

Pentru a afla – înţelege Sacra Lui Realitate.

Distinctă de ce se vede – searbădă obscuritate.

Vremurile clar ne-ndeamnă, prin „Cunoaşterea de Sine”.

Să descoperim misterul Naturii noastre Divine. Singuri să-ncepem procesul – noi pornind investigarea De a afla pe Cel Ce Este – Existenţă creatoare!

Suntem oare corpul fizic? Nicidecum! El e doar o simplă haină.

Care-n timp se degradează şi-n final, complet destramă! Intelectul, mintea noastră – prin gândire, raţiune Este el natura noastră, cu vădita-

nchipuire?!

Ca structură schimbătoare, n-are cum să definească Acea Pură Existenţă, prin Ea, fiind dumnezeiască!

Atât corpul, cât şi mintea sunt forme exterioare cu aspecte evidente, strict lumeşti, deci, trecătoare!

Dar, să intrăm şi-năuntru – inima considerată cu emoţii, sentimente – liniştită niciodată!

Aşadar, nici ea nu suntem Omul cel universal.

Drept Natură intrinsecă – Un Etern acauzal.

Dacă dăm de-o parte corpul, la fel, mintea programată.

De sentimente, emoţii inima eliberată.

Dăm de „vidul psihologic” – uşă înspre Infinit şi, ca Sine, fără nume, practic, în El contopit.

Prin fiinţare – nefiinţarc, pe clipe-n desfăşurare.

Ne mişcăm cu Sacrul Vieţii, în perfectă integrare, în acest context cunoaştem Iubirea fără de margini.

Noi, fiind Ea – simplă trăire – văduvită de imagini.

Altfel spus, real, noi suntem un vehicul permanent.

Prin care curge Iubirea, în mod cert şi evident.

Manifestând atitudini – benefic-transformatoare Pentru ins şi-ntreaga lume – doar prin simpla Ei fiinţare.

În final, de precizat, că Sacra descoperire Nu prin căutări – aflare – urmărite prin gândire, Se-mplineşte-n mod real, ci văzând ce Ea nu este.

Fala „sinelui” nevolnic – dominat de crezuri oarbe, idealuri şi concepte. Aruncat întreg ştiutul! Mintea, inima smerite.

Când, în „vidul” ce survine – ne sunt gratis oferite

Absolute adevăruri, prin a Viului mişcare!

Acesta e Tot Misterul cu Imensa Lui valoare!

Omul, ca făptură întrupată pe această planetă, este insul sau persoana care îşi duce existenţa potrivit educaţiei, ce i-a fost oferită de către cei mai în vârstă. El desfăşoară o activitate din cadrul societăţii, sub îndrumarea minţii sau intelectului, care l-a consacrat.

Acesta este omul obişnuit, care pune accent pe trupul fizic şi mintea diriguitoare. Funcţionând la acest nivel de minte gânditoare şi corp, el, prin natura evidentă a lucrurilor, este dominat în el însuşi de teamă – atât faţă de Viaţă, cât şi faţă de moarte.

Viaţa acestui individ este, de fapt, un rezultat al unui şir de vieţi anterioare. Fiecare nou-născut vine cu înclinaţii sau aptitudini, potrivit preocupărilor sale anterioare. Fiindcă tot ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim nu se pierde, ci se conservă în straturile mai subtile ale fiinţei proprii.

Pe tot parcursul şirului de reîncarnări ne-am pus mereu întrebări privitoare la natura fiinţei noastre. Aşadar, nu întâmplător ne-au ieşit în cale cărţi sau semeni care, pe fondul aspiraţiilor noastre, ne-au ajutat să ne lămurim asupra a Aceluia Ce suntem noi cu adevărat, adică Existenţa creatoare.

Şi-acum să revenim la metoda interogaţiei: Suntem noi oare corpul fizic? Nicidecum! El, aşa cum fiecare ins îşi poate da seama, nu este decât o haină sau veşmânt pământesc. Are un început, creştere, dezvoltare şi o dată ajuns la maturitate, începe degradarea, prin îmbătrânire, care, în final, aduce moartea. Dar, ce este mintea, intelectul care se afirmă prin gândire, raţiune, sentimente? Să fie ea adevărata noastră natură, care se manifestă şi acţionează prin închipuire? Desigur, că noi nu putem fi această minte, întrucât ea nu are stabilitate, adică este într-o continuă schimbare. Ceea ce acum sau astăzi apreciem cu ajutorul ei, că ar avea o anumită valoare, iar mai târziu îşi schimbă semnificaţia, nu ne poate reprezenta propria noastră entitate. Aşadar, ceea ce este atât de schimbător, în nicio împrejurare nu poate să perceapă ce este o Realitate permanentă. În concluzie, nici corpul şi nici mintea nu pot să ne definească, ele fiind forme exterioare şi, prin însăşi natura lor, trecătoare şi perisabile. După ce ne-am lămurit că aceste fragmente exterioare nu suntem noi, Omul cel adevărat, adică acea certă Realitate, continuăm investigaţia intrând înăuntrul fiinţei proprii. Aici ne întâlnim cu inima, ca centru al firii noastre, manifestă şi ea, de asemenea, prin emoţii, sentimente, deci, la fel de neliniştită. Aşa fiind, singuri ne dăm seama că nici ea nu poate fi noi, Natura intrinsecă – Acel Etern acauzal. Dacă dăm de o parte corpul, la fel facem şi cu mintea, care operează prin reacţii, ce anume întâlnim? Un „gol”, un „vid psihologic” – pacea, liniştea deplină, necăutată, nedorită sau imaginată. Iar noi, doar

Stare de A Fi!

Această pace se afirmă ca o reală fereastră deschisă spre Nemărginire. În acea clipă noi, ca Sine impersonal, suntem absorbiţi în Imensitatea Infinitului. De-acum, prin contopire – ca fiinţare, nefiinţare, pe clipe în desfăşurare – ne deplasăm cu Sacrul Vieţii într-o perfectă integrare. În această fericită contopire, cunoaştem, prin trăire, Iubirea nelimitată – fără margini. Cu alte cuvinte, noi, ca făptură omenească, suntem un vehicul permanent prin care curge Iubirea. Noi fiind Ea în mod cert şi evident, care singură. Se afirmă totdeauna prin atitudini benefic transformatoare asupra individului, ca şi asupra omenirii, în general, doar prin simpla Ei prezenţă. Şi încă o precizare. Această Iubire – Realitate intrinsecă – nu se caută nu se doreşte. Ea singură. Se revelează când vedem ceea ce nu este Ea, adică acea închipuire a „sinelui” nevolnic, dominat de crezuri oarbe, concepte şi idealuri.

Numai aruncând tot ştiutul – mintea, inima smerite – apare spontan „vidul psihologic”, în care ne este oferit, în chip gratuit, Adevărul Absolut, concomitent cu mişcarea constantă a Viului, drept Iubire fără margini, prin Ea însăşi sfântă şi sfinţitoare, totodată.

38. PRIETENIA CU DUMNEZEU

Viaţa şi cu Dumnezeu, două simboluri ce-atestă Unica Realitate.

Existentă pretutindeni – văzute şi nevăzute, cuprinse-n Imensitate;

Aşadar, este şi-n noi, făpturile omeneşti, existente pe planetă.

Distincte ca-nfăţişare, nu ca fond – Unime certă.

Ea fiind noi, în orice clipă, ne stă zilnic la-ndemână.

S-O întâlnim şi, prin discuţii realizabile-mpreună să statornicim plinirea cu cinste şi acurateţe.

Noi, prin Ea, înţelepciune prin a noastre insistenţe.

Cu Dumnezeu, ca prieten, nu mai punem întrebări:

Ce să fac? Şi cum să fiu? Unde merg? Ca şi alte îndrumări! Toate astea îşi pierd rostul, căci răspunsurile vin.

Făr-a pune întrebări, de la Eternul Divin.

În acest caz fericit, experienţa Vieţii alte valenţe cuprinde;

Ea include Tot ce este perceput, înţeles şi amintit, care apoi se extinde

La Ceea Ce suntem noi şi devenim iarăşi membrul în Trupul lui Dumnezeu – Una cu toţi şi cu Toate – real, Una cu întregul.

Individualizarea însă, nicidecum ea nu dispare.

Dimpotrivă! Se afirmă cu şi mai mare grandoare!

Unii, vă pot numi Dumnezeu sau fiu al Său ori Iluminatul, Buddha, Maestru cel Sfânt sau chiar Mântuitorul!

Veţi fi chiar o călăuză, amintind deci, tuturor

Că nu este separare, ci Unime şi-acţiune într-un chip revelator.

Destrămând orice iluzii, privind falsa

separare.

Tu şi alţii, ca şi tine, necum singuri, în asemenea lucrare.

Asta-aseamnă, aşadar, prietenia cu Mine – spune Divinul Părinte, şi prin ea, vom înţelege, că nimic nu va mai fi – precum era înainte!

Că, prin ea, se schimbă Totul! Fiindcă El, ca bun partener, încontinuu ne oferă:

Dragostea, înţelepciunea şi o Conştiinţă prosperă.

De-acum, mereu conştient şi conştient că suntem conştient, Vom umbla şi-acţiona ca Om Treaz – lucid şi-atent.

Observând cu bucurie tot ceea ce ne lipseşte – mulţumind concomitent

De darurile oferite, ca sublimă dărnicie, acordată consecvent.

Iar în caz de-alunecare înapoi, la acea stare de uitare.

Când imaginaţi un „sine”, ca fiind cumva diferit – prin absurda degradare.

Folosiţi prietenia – numele să mi-l rostiţi şi Eu acolo voi fi, aşa precum voi doriţi!

Şi grabnic, te voi conduce la răspunsurile tale şi a ta înţelepciune.

Redându-te înapoi, ţie însuşi, cu aceeaşi prospeţime.

Tot aşa şi tu să faci cu semenii ceilalţi Aducându-i înapoi la ei înşişi, ca oameni adevăraţi.

Aceasta-i sarcina ta, misiunea şi scopul tău sacrosanct evaluat

Şi, din prietenia cu tine, ei vor ajunge să afle c-o au şi cu Mine deodată.

Astfel voi, ai Mei copii, veţi afla drumul spre Casă.

Unde Mă aflu şi Eu. Inima voastră aleasă!

În voi, locuiesc şi Eu – ca Suflet, drept Trup Divin.

Intraţi în propriile inimi şi Mă veţi găsi deplin!

Noi putem fi diferiţi, dar nicidecum separaţi!

Puneţi capăt separării! Fiţi tot timpul integraţi!

Credeţi şi s-aveţi speranţă în Dragostea Mea neîncetată.

Nici nu este limitată şi nu pretinde nimic, cumva, condiţionată! Iubindu-vă unii pe alţii, are şi-altă-nsemnătate:

De-a Mă exprima pe Mine – Unica Realitate!

A trăi experimentul Unimii voastre cu Mine şi toate câte există, e realizare de Sine!

În starea de-a şti, cunoaşte ceea ce e Adevărul, El e demonstrat prin fapte.

Nu doar repetat în gând sau cuvinte exprimate!

Asta-i starea de maestru, spre care doriţi să mergeţi şi acolo Eu vă conduc şi vă îndemn să ajungeţi!

Nu există, „celălalt”, diferit de ce Eu sunt.

Acesta-i Tot Adevărul, cuprins doar într-un cuvânt!

Trăiţi-L deci cu credinţă şi speranţă, demonstrându-L prin Iubire!

Mergeţi şi trăiţi Iubirea, ce-i dincolo de vorbire.

Prin reala-nfăp tui re – de niciun fapt egalată.

Ea fiind propria Esenţă în fiinţa voastră-ntrupată!

Acum plec, desprins de carte, prin cuvinte conturată.

Dar nu din al vostru Suflet! Nici acum şi niciodată!

Căci Eu sunt El şi El fiind Eu – deci o certă Unitate.

Imposibil de desprins – Singura Imensitate!

Cu aceste precizări, destul de lămuritoare.

Voi, ca parteneri de drum, prin fireasca integrare.

Mergeţi şi-mpliniţi Viaţa în credinţă, nădejde şi dragoste!

Mai presus însă de toate, stă Iubirea, dublată de cinste!

Răspândiţi, împrăştiaţi, fiţi prin Dragoste, Lumină!

Orişiunde v-aţi afla, fiţi strălucire divină!

Pentru semeni, lumea-ntreagă ajutată.

Prin trăire insistentă – Conştiinţă Nelimitată!

În Imensa Existenţă nu există decât O Unică Energie, numită Primordială, Energie Cosmică sau Dumnezeu ori şi mai uşor de înţeles: Viaţa sau Viul, aflat în constantă mişcare şi inerentă prospeţime. Aflată peste Tot şi în Toate, văzute şi nevăzute, se află de asemenea şi în noi pământenii, care, deşi suntem deosebiţi ca înfăţişare exterioară, avem un fond unic asemănător. Iar această Energie fiind noi înşine, în orice clipă, ne stă deci la îndemână să o întâlnim şi prin discuţii, realizate împreună, să o facem mereu trăitoare. Or, A Fi împreună cu această

Energie, însemnă A Fi laolaltă cu Dumnezeu şi la fel cu toţi semenii şi cu întreaga Viaţă în imensa Ei complexitate de forme şi aspecte diverse ca înfăţişare. Când avem pe Dumnezeu ca prieten, nu mai punem niciun fel de întrebări, în sensul de a face sau a nu face ceva, privitor la rezolvarea problemelor prilejuite de surprizele determinate de către mişcarea Vieţii. Fiindcă El ne dirijează paşii prin îndemnuri intuitive, oferindu-ne cea mai înţeleaptă rezolvare.

În această fericită ipostază, experienţa Vieţii capătă alte valori, în care noi, trăitorul, ne aflăm în Trupul Divin în perfectă Comuniune cu Tot şi cu Toate. Însă, individualizarea nu se pierde, ea nu dispare, ci se afirmă cu o şi mai mare grandoare. În aceasta fiinţare de Om universal, unii îl vor compara cu diverşi mesageri cereşti, fondatori de religii sau cu un sfânt maestru. Prin ceea ce afirmă şi demonstrează va putea fi o reală călăuză, amintind tuturor ci că între tine şi ei nu este nicio separare. În acest fel, prin nenumărate îndrumări, vor putea şi ei să iese din sfera iluziilor, cu inerente efecte benefice, menite să pună temelie unei alte civilizaţii.

„Asta înseamnă prietenia cu Mine, / – spune Divinul Părinte prin Noua Evanghelie, oferită omenirii la sfârşitul mileniului al doilea, cu perspective minunate şi uşor realizabile – într-un termen scurt, una sau două generaţii. Să privim deci, totdeauna numai înainte, destrămând orice iluzii care ne separă de Divinitate! Şi Dumnezeu ne mai asigură, că nimic nii va mai fi ca înainte, fiindcă El ne conduce prin dreapta înţelepciune şi

o Conştiinţă prosperă.

La nivelul acestei prietenii, vom fi mereu conştienţi şi încontinuu conştienţi că suntem cu adevărat treji (sau conştienţi), ne vom bucura de tot ceea ce ne oferă Viaţa, binecuvântând şi mulţumind Creatorului pentru toate câte ne scoate în cale.

În aceste condiţii, noi toţi – copii ai lui Dumnezeu – vom afla drumul spre Casă, adică Corpul Divin. El locuieşte de fapt în noi. În Unimea noastră, ca parte din noi şi nu ne părăseşte niciodată. Căci, o asemenea părăsire este imposibilă, întrucât El se află peste Tot, ca Sacră Prezenţă. Când ne iubim imii pe alţii, realmente, îl exprimăm pe El, care este Unica Realitate.

Când trăim experienţa Uniunii cu Dumnezeu şi Toate câte există, este de fapt realizare de Sine sau Eliberare. Aceasta mai înseamnă şi a şti, a cunoaşte ceea ce este Adevărul, demonstrat prin fapte, nu doar searbădă repetare, ca gând sau exprimare.

Către această stare de maestru ne îndrumă pe toţi Divinul Creator. Şi, ca partener de drum, prin fireasca integrare, ne îndeamnă să ne împlinim viaţa în credinţă, nădejde şi dragoste, cu menţiunea că „mai presus de toate stă Iubirea, dublată de cinste”.

Şi, oriunde ne-am afla să răspândim Dragostea Luminării – noi fiind Ea, chiar a Ei strălucire, ajutând lumea întreagă prin propria trăire la nivelul Conştiinţei Nelimitate. p 39. REALITATEA ŞI ILUZIA

În Imensul Necuprins – Universurile toate – nu-i decât O Energie, Fără început sau sfârşit, drept perfectă Armonie!

Dăinuie din Veşnicie în lucruri de noi văzute y şi prin simţuri percepute, ca şi cele nevăzute!

t Numită în multe feluri de mintea cea omenească.

Fictivă închipuire, încercând să definească Acel „Ceva fără seamăn” – Singura Unicitate.

Mai presus de Tot şi Toate – numită Realitate!

Ea, fiind peste tot prezentă, e şi-n noi, în fiecare fi cu aceleaşi însuşiri – perfect asemănătoare.

Nu ne minte, nici înşală, permanentă Puritate.

Noi, la fel, suntem ca Ea, în deplina libertate.

Bunătatea, Frumuseţea şi Iubirea sfinţitoare sunt însuşiri inerente şi atotcuprinzătoare.

Care definesc structura omului eliberat De fictivele tipare, ce ţin insu-încătuşat.

„Noi şi Tatăl – Una suntem” – afirma un Mesager.

Trimis de Divinitate, ca preţios giuvaer, în folosul tuturor a – drept exemplu de trăire Pentru omul întrupat, potrivit cu-a lui menire.

Scopul Vieţii tuturor a, vizează înţelepciunea şi fiinţarea de-o potrivă, la fel ca Dumnezeirea;

Evoluţia fiind sensul încarnării temporare.

Menită ca să descarce vechi poveri înrobitoare.

Prin trăire nefirească – fondată pe amăgire, însămânţată cu fapte de ură şi învrăjbire.

Practic, aici ne-ntâlnim cu iluzia deşartă.

Care, de fapt, ne orbeşte, printr-o existenţă moartă.

Vârâţi de ea în tipare – ca trăiri de altă dată.

Ne rupe de ce-i Acum – Viaţa cea adevărată. Astfel se ivesc probleme – stresuri şi dizarmonie.

Când făptura dereglată, pierde sacra omenie.

În acest punct crucial, prin „Cunoaştere de Sine”.

Depăşim ce e fictiv şi-n fireasca acţiune.

Ne desprindem de „egou” şi searbădă încătuşare.

Iar în pacea, survenită, suntem fiinţă creatoare.

Uniţi cu Realitatea – Adevărul Absolut

Punem Vieţii noi temeiuri – nou şi proaspăt început, într-o veşnică-nnoire – lume total diferită:

Omul şi cu Dumnezeu – fiinţare neostoită.

Realitatea la care ne referim, nu numai în această temă, ci şi în întreaga lucrare, este acea Existenţă atotcuprinzătoare, drept temelie a tuturor Universurilor. Ea nu are început şi nici sfârşit. Fiind prin Ea însăşi Unicitate, se află în stare perceptibilă de simţurile noastre sau în stare invizibilă.

Aşadar, această Realitate, numită şi Energie Primordială sau Cosmică, este cuprinsă în mai multe simboluri de exprimare date de către mintea omului. Printre acestea amintim: Adevăr Absolut, Dumnezeu, Allah, Iehova, Nemişcatul-Mişcător etc. Întrucât Dumnezeu se află peste Tot şi în Toate, cum arătam mai înainte, se află şi în noi oamenii în aceeaşi cantitate şi de aceeaşi

calitate. Drept urmare, niciun locuitor al acestei planete nu se poate socoti, că ar fi mai altfel decât toţi ceilalţi. Desigur că, această afirmaţie, atât de categorică, se referă la Esenţa Naturii noastre, aflată în profunzimea fiinţei, dar total deosebiţi ca formă exterioară – corp, minte aflate într-o permanentă schimbare.

Fondul fiinţei umane este Puritate, Armonie, Bunătate, Frumuseţe şi Iubire sfinţitoare. Aceste însuşiri, existente în toţi oamenii, definesc structura omului eliberat de tiparele fictive ale minţii individuale. Un Mesager divin exprima acest adevăr divin prin cuvintele: „Noi şi Tatăl – Una suntem!” Dar cine l-a înţeles cu adevărat şi câţi i-au urmat sfaturile înţelepte în decursul **celor** două mii de ani, cât s-au scurs de la crucificarea lui?

Acum, prin Evanghelia cea Nouă – Dumnezeu ni se adresează printr-un om obişnuit şi ne confirmă, în mod direct, aceeaşi Realitate, invitându-ne, totodată, să ne descoperim prin noi **înşine** şi adevăratul rost al existenţei de fiinţe întrupate. Descoperirea acestei Comori nepreţuite stă la temelia întregii existenţe. Ea ne oferă înţelepciunea, ca şi îndumnezeirea prin însuşirile Tatălui Ceresc. Evoluţia pe plan spiritual se desăvârşeşte prin încarnări temporare, menite să elimine acele reziduuri ancestrale înregistrate memorial, prin atitudini negative, pe fondul ignoranţei a nenumărate stări amăgitoare. Iată câteva dintre aceste negativisme, care ne aduc mereu la reîncarnare: părerea bună de noi, vanitatea, trufia, lăcomia, invidia, minciima, ura.

Toate acestea ne domină psihologic – conştient sau inconştient – împletindu-ne viaţa cotidiană cu nenumărate stări contradictorii, conflicte, temeri, tristeţe şi amărăciuni.

O gândire necontrolată ne rupe de Realitatea Vieţii, manifestă numai în eternul prezent şi ne azvârle, fără rost, pe meandrele unui trecut câţiva consumat sau într-un viitor incert, imaginativ proiectat. Din cauza acestor alergături haotice, ne pierdem energia atât de necesară corpului şi a bunei sale funcţionări. Iar pierderea armoniei interioare, pe o perioadă mai îndelungată, înseamnă stres, zbucium sufletesc, cu efecte dezastruoase pe ambele planuri: psihic şi fizic.

Îndată ce am aflat toate aceste amănunte, privitoare la mişcarea Vieţii, în ansamblul desfăşurării Ei, înseamnă că ne-a venit vremea trezirii la o nouă stare de conştiinţă. De-acum, de noi depinde punerea în practică a, Cunoaşterii de Sine” şi desprinderea de omul vechi – egocentric structurat – şi trecerea la un nou stil de viaţă.

Omul nou, care funcţionează ca Trinitate Unitară, împreună cu Sublimul Adevăr, va pune temei unei vieţi cu totul diferită – remarcabilă prin Bunătate, Frumuseţe şi Iubire sfinţitoare. Iar schimbarea, prin înnoire succesivă a individului, înseamnă totodată şi începutul schimbării întregii omeniri. Căci lumea se schimbă începând cu fiecare ins în parte şi numai prin el însuşi.

40. RELAŢIA CU DUMNEZEU

Pe plan fizic, social, relaţia dintre semeni, fapt util şi natural.

Impusă de Existenţă pe interes general.

O bună colaborare cu-mpletiri de interese.

Fiecare primitor e la fel şi donator prin contribuţii diverse.

Mai întâi, au loc discuţii despre lucrul urmărit.

Iar acordul, ce survine, este un bun început De certă prietenie – prin ea însăşi revelată, încrederea fiind temeiul, ce-i dă sens de-adevărată.

Purtată-n continuare: ca real experiment.

Noi realizăm Unimea, în mod cert şi evident.

Toţi urmărim acest fapt – unul de la celălalt.

La fel şi cu Dumnezeu, ca suprem deziderat.

Oamenii se tem să facă primul pas, în relaţia divină.

Le e teamă şi nu cred, că le este la-ndemână S-o creeze ca prieten şi cu El să converseze.

Cum ar face cu un semen şi-apoi să se-mbrăţişeze.

Unii, prin a lor credinţă, îi rostesc doar rugăciuni.

Crezând că vorbesc cu El. Ei cer semne şi-mpliniri.

Privind proprii interese, pline de amărăciuni; în schimb, semnele primite, nu sunt deloc acceptate, drept răspuns la opţiuni.

Dumnezeu negat de unii – în total, ca Existenţă;

Alţii spun, că le vorbeşte, le dă semne cu-nvederată prezenţă, în lumea Divinităţii totul e realizabil, încontinuu ne-a dat semne, ne-a vorbit – în mod clar, ferm şi credibil.

Însă nu întotdeauna a fost clar interpretat;

Insistenta urmărire ne dă şanse, câţiva, de realizat.

De-a fi pururea cu El, în oricare-mprejurare

Sprijin sigur şi suport în momente de restrişte, ca şi întrajutorare

Prietenia cu El, oferită tuturor a, fără vreo deosebire;

Un număr imens de căi, duc la Sacra împlinire, întrebarea ce se pune: O vrem oare-n mod concret?

Suntem sinceri şi deschişi, ca s-o-ntâmpinăm direct? Părerea bună de noi, vanitatea şi trufia sunt obstacole create, care înscriu nimicnicia Omului prin timp format, socotit superior.

Mai bun decât celălalt, ca neam, rasă, ori un crez însoţitor.

O anumită idee, rezemată pe concepte diferite.

A generat mii conflicte, suferinţe şi cruzimi neînchipuite.

Ce desfid orice pretenţii de om cult, civilizat.

Comportarea, pretutindeni, atestând – omul crud, degenerat.

Din vremi foarte-ndepărtate, omul a vrut să cunoască:

Care este acea cale de format lumea perfectă – şi, prin ea s-a vieţuiască?

Cum poate trăi-împreună, în perfectă armonie.

Să-şi consolideze pacea şi constanta bucurie?

Dumnezeu, la toate astea, i-a răspuns cu dărnicie.

De mii de ori şi-n mii de feluri, cu-nţeleaptă

duioşie. Ascultarea, din păcate, n-a fost deloc pe potrivă.

Acum, din nou aminteşte, spre fiinţare lucrativă!

Evanghelia cea Nouă e o altă repetare, cu Dragoste consemnată: Nu există rasă aleasă, o naţiune măreaţă, religie-adevărată, Filosofie perfectă, partid politic moral, spre rai o singură cale, Un sistem pur economic cu-nsuşiri certe, reale!

Daţi memoria de-o parte, privind cele semnalate.

Căci sunt gânduri ce despart – de egoism infectate! în trecut, conduşi de ele, v-aţi ucis unul pe altul.

Azi, la fel vă comportaţi, însoţiţi cu-ntreg trecutul.

Iată vestea ce salvează-om şi-ntreaga omenire:

Noi cu toţii Unul suntem, care-n fapt e şi Iubire!

Fiecare om în parte Un întreg independent în măsură să transforme insul vechi şi dependent!

Faptic, supravieţuirea e de-a pururi garantată!

Am existat totdeauna, suntem şi, la fel, vom fi vreodată! Dragostea-i nemuritoare şi benefic lucrătoare!

Moartea-i simplă-nchipuire – ce la orizont apare! în privinţa Uniunii se impune-o precizare:

A tăia un pom, de pildă, a ucide un gândac sau doar a rupe o floare.

Nu înseamn-acelaşi lucru cu ucidere de

oameni.

Practic, valori diferite şi aprecieri de-asemeni.

Avute clar în vedere, nu fără discriminare.

Precum s-a făcut-nainte, prin greşita estimare;

Văzând un alb, aţi crezut că toţi albii sunt la fel.

De asemenea, un negru, luat pentru toţi, ca model.

O asemenea gândire înscrie două erori:

S-a creat stereotipuri pe anumite valori

Ca, de pildă: albi şi negri, americani şi ruşi, bărbaţi şi femei

Sârbi şi albanezi, şefi şi muncitori ori evrei şi ne-evrei.

Nefăcând distincţiune, răul este-nlăturat Dintr-o parte şi din alta, ca ceva denaturat.

Urmând sacra viziune de-nfrăţire omenească.

Fii ai Unicului Tată – deci origine cerească.

Teama de a fi întruna, existenţă-asigurată.

O altă defecţiune – firea condiţionată.

Omul şi-a creat păreri despre propria persoană.

Denaturând Adevărul, printr-o imagine vană.

Real, Cine suntem noi? Realmente, însăşi Viaţa! în noi toţi pulsează Viul – eminamente Esenţă!

Iar Viaţa-i un proces! Şi ce-i acest proces oare?

Evoluţie, schimbare… o eternă transformare!

Totul în Viaţă se schimbă! Când puneţi capăt schimbării, Puneţi capăt şi Vieţii, pe fondul

imaginării!

Astfel se creează iadul, făcând ce nu puteţi face:

Să rămâneţi neschimbaţi şi de Sine a vă desface!

Cine suntem noi, de fapt, e o veşnică schimbare!

Noi suntem cei ce se schimbă pe clipe-n desfăşurare;

Fiecare gest în parte, e prin el o definire.

Cel definit şi creat, exprimat şi trăitor – experienţă – gândire. Cine credeţi voi că sunteţi, nu-i decât o-nchipuire!

Şi, ce-alegeţi ca-mplinire e, la fel, nepotrivire!

Evoluţia, ca fapt – lipseşte! Aşadar, nu e schimbare.

Totul e doar amăgire! Vagă conştientizare!

Viaţa, Dumnezeu şi noi suntem Un Tot deodată.

Care continuu se schimbă, de la o clipă la alta!

Schimbările-n Univers se produc cu al Lui consimţământ, Imposibil să nu fie de acord – în mare şi-n amănunt!

Tot ce-a făcut omenirea în trecutul său istoric.

Rezultatele se văd: Insul la fel de nevolnic La-ntâinirea cu Ce Este! Viaţa mereu neînţeleasă.

Stres, zbucium şi chinuire – comportare nemintoasă.

Vechiul mesaj: bine – rău, corect – greşit, ca şi crimă şi pedeapsă N-a pus capăt suferinţei –

drept trăire înţeleasă!

Astăzi, prin noul mesaj – om şi-ntreaga omenire Află: că noi fiind Cu Toţi Unul, ne manifestăm Iubire!

Că răspundem pe deplin, de tot ceea ce alegem.

Schimbând întregul ştiut cu Noul ce-L înţelegem.

Nu vom tortura pe nimeni, căci pe noi ne torturăm.

Acesta-i noul mesaj, pe care ni-l asumăm.

Şi-acest Adevăr Suprem, necum poate fi văzut.

Decât dacă-i înţeles şi-mbrăţişat şi, realmente, trăit:

Că noi suntem cu Toţi Unul! Impact cutremurător.

Faţă de vechiul ştiut, mărginit şi-nrobitor!

Tot ce facem pentru alţii, nouă înşine ne facem!

Acest îndemn clar văzut şi-n adânc să îl percepem!

Altora mereu să facem, ce vrem alţii să ne facă.

Este Regula de Aur, ce vindecă mintea seacă!

În general vorbind, prin relaţie înţelegem acea legătură ce intervine între două sau mai multe persoane sau popoare, prin care se urmăreşte satisfacerea unor interese comune, impuse de buna desfăşurare a Existenţei. Fiecare dintre parteneri este atât primitor, cât şi donator, prin contribuţii diverse la împlinirea interesului global.

Mai întâi au loc discuţii asupra lucrului urmărit, iar acordul este primul pas, drept bun început al unei adevărate relaţii. De asemenea, încrederea reciprocă demonstrează şi începutul unei bune prietenii, care, în final, se concretizează cu Unimea sau perfecta Comuniune, întreţinută constant de către fiecare în parte.

Această desfăşurare are loc şi în ceea ce priveşte relaţia cu Dumnezeu, prin dorinţa supremă şi insistenţa, iniţiate de fiecare ins conştient de realitatea existenţei sale. Însă marea majoritate a oamenilor se tem să facă primul pas în relaţia divină. Ei nu cred că se pot împrieteni cu Dumnezeu, nici că pot să-L îmbrăţişeze şi apoi să finalizeze suprema Comuniune, aşa cum o realizează cu un semen.

Unii pământeni îi adresează doar rugăciuni şi, în acest fel, ei cred că vorbesc cu El. Şi, drept proprie convingere, îi cer semne şi împliniri legate de interese personale. Iar, în caz că nu le primesc, se întristează, suferă şi chiar se înfurie împotriva Lui.

O altă categorie a oamenilor îi neagă, pur şi simplu, existenţa. Aceştia sunt ateii, care îşi demască aroganţa şi trufia în toate relaţiile inter-umane.

Alţii, şi mai năzdrăvani, afirmă că vorbesc cu Dumnezeu şi-i dau chip după propria imaginaţie. Comportarea şi faptele lor însă, sunt cu totul contrare afirmaţiilor pe care le fac.

În lumea Divinităţii totul este realizabil. În tot decursul îndelungatei sale istorii a omului pe Pământ, Dumnezeu încontinuu ne-a dat semne şi

ne-a vorbit, dar nu a fost corect interpretat. Şi o face şi astăzi, aşa cum a făcut-o întotdeauna, îndemnându-ne să ne apropiem de El şi să-L chemăm ca sprijin în vremuri de restrişte, ca şi în orice împrejurare. Prietenia cu El este oferită tuturor a, fără niciun fel de discriminare. Şi multe căi ne stau la dispoziţie, ca să o concretizăm. Întrebarea care se pune este: Vreir. noi cu adevărat să realizăm această prietenie? Suntem noi sinceri şi deschişi să o întâmpinăm în mod direct?

Părerea bună de noi, vanitatea, trufia, ca şi toate **stările** amăgitoare care caracterizează „eul" fals – creaţie tempo-spaţială – determină acea absurdă pretenţie a superiorităţii faţă de celălalt ca rasă, neam sau crez religios. O anumită idee, rezemată pe **diverse** concepte, a generat mii de conflicte, suferinţe şi cruzimi, care desfid pretenţia de om cult şi civilizat. În realitate, cruzimea, brutalitatea şi sălbăticia omului au înscris – şi continuă să o facă, din păcate, şi în vremea noastră – istoria acestei planete. Cu toate acestea, fiinţa umană, din vremuri foarte îndepărtate, a dorit să cunoască acea cale de urmat pentru a forma omul armonios, bun şi cinstit şi, prin el, o lume mai bună, mai înţelegătoare.

La acele simple aspiraţii, Dumnezeu i-a răspuns cu minunata Lui Dragoste şi dărnicie de mii de ori şi în mii de feluri. Însă ascultarea acestor sfaturi, nu a fost pe măsura ofertei Creatorului.

Către sfârşitul mileniului al doilea, El ni. Se

adresează din nou, cum nu a mai făcut-o niciodată şi ne oferă o Nouă Evanghelie. În acest scop, El foloseşte un om obişnuit – marcat de un „egou” puternic – ca instrument (portavoce), prin care ne dezvăluie adevăruri incontestabile, ce corectează interpretările greşite ale oamenilor faţă de vechile revelaţii, făcute prin diverşi mesageri. Amintim câteva dintre acestea: Nu există rasă aleasă, o naţiune măreaţă, religie adevărată, filosofie perfectă, partid politic moral, nici spre rai o singură cale sau un sistem pur economic cu însuşiri certe. În perioada care a trecut, fiind conduşi de toate aceste concepte greşite, ne-am ucis unii pe alţii, ceea ce facem şi în prezent, ca „ego”-uri posedate de aceleaşi valori răstălmăcite.

Ca să putem înţelege noutatea de netăgăduit, transmisă direct de Creator, suntem îndemnaţi să dăm de o parte mintea ştiutoare, structurată eronat, pentru a putea întâlni – prin trăire – prospeţimea permanentă a procesului Vieţii în desfăşurare neîncetată.

Noi, oamenii, suntem Un întreg funcţional, în care fiecare ins în parte este Iubire atotcuprinzătoare, menită să transforme omul vechi şi dependent, într-o nouă alcătuire: bună, blândă şi înţelegătoare – cu însuşiri asemănătoare Tatălui Ceresc. În acest context supravieţuirea ne este garantată. Am existat dintotdeauna, suntem şi la fel vom fi şi în viitor, Dragoste nepieritoare cu efecte lucrative.

Moartea nu există. Iar acea despărţire de corpul fizic nu este altceva decât dezbrăcare de o haină pur lumească şi continuare a Vieţii într-o

altă dimensiune mai subtilă.

În ceea ce priveşte Unimea, se impune următoarea precizare: A tăia un pom, a rupe o floare, a ucide un gândac nu însemnă deloc cu a ucide un om. Sunt valori diferite, om şi celălalt, care impun aprecieri corespunzătoare. Sau o altă eroare: Un om de rasă albă, privit şi apreciat la fel cu toţi albii ori un ins din rasa neagră, considerat la fel cu ceilalţi. De asemenea s-au creat stereotipuri pe baza anumitor valori ca american şi rus, bărbat şi femeie, şefi şi muncitori, săraci şi bogaţi, evrei şi neevrei etc. Aceste imaginare distincţiuni au dat naştere la inerente stări conflictuale, care au îndoliat în permanenţă climatul.

Nemaifăcând distincţie între oameni, răul este din capul locului înlăturat. Prin noua viziune de înfrăţire omenească, noi, cu toţii, fiind fii ai Unicului Tată, avem deci origine cerească. Or, în această postură – fiind profund convinşi de o asemenea realitate – în noi nu-şi mai găsesc niciun suport stările contradictorii sau conflictele.

Teama de a nu avea asigurată existenţa este o altă defecţiune a minţii condiţionată de către patina timpului. În acest sens, omul singur şi-a creat păreri despre cine este el, punând preţ nejustificat pe imagini înşelătoare, privind însuşirea valorilor materiale.

Dar, în fond, cine suntem noi? Răspunsul categoric, nu este decât unul singur. Noi toţi suntem Viaţă, adică Viul, care curge prin noi toţi şi care ne permite să ne manifestăm ca atare. Iar Viaţa nu-i decât un Proces, adică o mişcare sau

evoluţie în eternă transformare. Totul în Viaţă se schimbă pe clipe înnoitoare, în eventualitatea când încercăm să punem capăt schimbării, punem capăt şi Vieţii. În acel moment însă, punem temelie iadului pe fondul propriei noastre imaginaţii, încercând să facem ceea ce nu se poate face, adică să rămânem neschimbaţi.

Acela care suntem noi, de fapt, este o permanentă schimbare, pe clipe cu adevărat trăitoare, prin care ne definim în fiecare gând, gest, afirmare, experienţe, trăire. Cine credem noi că suntem şi ceea ce alegem noi să fim, nu-i altceva decât o vagă închipuire. Aşadar, în această alegere nu se produce nicio schimbare. Ne amăgim numai printr-o vagă conştientizare.

Viaţa, Dumnezeu şi noi suntem Un întreg deodată, care continuu se schimbă de la o clipă la alta! Toate schimbările în Imensul Univers au loc numai cu acordul acestuia, prin trăire, atât la aspectul global, cât şi amănunt.

Tot ceea ce a făcut omenirea în trecutul său istoric, ne stă în faţă şi ne îndeamnă pe fiecare să-i vedem roadele! Suntem **oaie** suficient de cinstiţi cu noi înşine, ca să putem aprecia în modcorect?! Individul de astăzi este tot aşa de neputincios la întâlnirea cu Viaţa în întregul Ei, adică cu ceea ce este Ea cu adevărat! De fapt, Viaţa este la fel de neînţeleasă! Tristeţea, amărăciunea, zbuciumul sufletesc, stresul sunt doar câteva dintre aspectele, ce caracterizează, cu prisosinţă, viaţa nebuloasă a omului actual.

Vechiul mesaj etic, moral: bine – rău, corect – greşit, pozitiv – negativ, ca şi crimă şi pedeapsă,

după care omenirea şi-a ajustat comportamentul, nu a condus la rezultatul scontat. Adică, nu a pus capăt suferinţei umane şi nici a stărilor conflictuale, printr-o existenţă înţeleasă, ca trăire şi comportare adecvate.

Astăzi, prin noul mesaj, aflăm că noi şi întreaga omenire formăm Un Tot Unitar – conduşi de acelaşi fond, comun tuturor a, cuprins în simbolul Iubire. Noi, fiecare în parte, răspundem în chip deplin, de tot ceea ce alegem să fim şi să facem. Noua orientare ne îndeamnă să schimbăm întregul ştiut, de a cărui ineficienţă am amintit mai înainte, iar în locul acestuia să ne apropiem – prin înţelegere şi trăire, a ceea ce ne demonstrează, în mod evident, acest mesaj. Potrivit acestuia, nu vom face rău nimănui, pentru că noi înşine suntem victima faptei noastre necugetate. Acest suprem Adevăr nu poate fi scos în evidenţă decât atunci când este înţeles, îmbrăţişat în mod real şi trăit de către noi înşine.

În final, să reţinem contrastul izbitor şi relevant dintre vechiul mesaj mărginit, confuz şi înrobitor şi noul mesaj, care ne revelează înfrăţirea umană pe fondul înfrăţirii comune. Tot ce gândim, afirmăm şi facem are repercusiuni ineluctabile asupra proprie noastre fiinţe. Atenţie deci la pălăvrăgeala minţii ştiutoare, care năvăleşte în prezent prin reacţii turbulente ce împiedică înţelegerea eternei prospeţimi a procesului Vieţii.

Să ne însuşim Regula de Aur, care ne îndeamnă să facem altora ceea ce vrem ca alţii să ne facă nouă. Însoţiţi în toate împrejurările de

această Regulă ne vom vindeca, în mod sigur, de vechea minte confuză, seacă şi păgubitoare în întregul ei cuprins.

41. SĂ-I MULŢUMIM LUI DUMNEZEU

De-acum ajunşi în final – pasul ultim ca-mplinire

Al sacrei prietenii cu Divinu în contopire.

Pas aproape automat, normal impus de la sine.

De mulţumire firească – tot ca perfectă Unime.

Pentru lume-n a ei viaţă, Dumnezeu e un mister.

Fie greşit înţeles, fie fictiv giuvaer.

Din acelaşi neînţeles, nici încrederea în El nu a putut fi aleasă, Căci atare-nchipuire era, practic, defectuoasă.

De iubit, n-a fost iubit, cum, real, lumea dorea.

Fiinde-al lor şubred suport, cu El nu se potrivea.

La fel, nu L-a îmbrăţişat, tot din lipsa de-nţeles.

Căci teama de Absolut a blocat-o în mod expres.

Lumea nu L-a folosit, din aceeaşi raţiune.

Pentru ce nu pot cuprinde – necum certă opţiune!

Tot aşa, cum poţi să ajuţi Acel Ceva Necuprins.

Tu fiind socotit „nimic” – în postura unui ins!

Mulţumirea acordată numai după rezultat.

Atunci când închipuirea îi da gir cu-adevărat!

Individul n-are vină! Cum poţi ca să ştii ceva.

Când toată lumea din jur, îţi vorbeşte altceva?!

Încrederea-n Dumnezeu n-are sens când nu-L cunoşti.

Din aceeaşi raţiune, nici nu poţi ca să-L iubeşti!

Practic, dacă nu-L iubeşti, orice îmbrăţişări himere.

Şi cum poţi să-L foloseşti când nu e-n apropiere?

Cum s-ajuţi pe cineva, dacă nu ţi-e de folos?!

De aceea mulţumirea n-are niciun înţeles!

Toate-s certă bâjbâială de „egou” prin timp format.

Psihologic, catastrofă – corpul traumatizat!

* * *

Acum, însă, după cele ce-am aflat şi descifrat.

Altfel e pusă problema de Omul realizat.

Iată, frate cititor, faptele esenţiale – în al lor întreg cuprins. Care demască neştiinţa – întregul negativism – de-nţeles şi clar pătruns. Dumnezeu – Realitatea, ce-i atotcuprinzătoare, în mod sigur e şi-n noi, absolut în fiecare şi ne-ndeamnă să-L aflăm – fiind suport şi ajutor.

Manifest în orice clipă ca-înţelept şi iubitor.

Ne oferă tot ce-i bun, folositor şi-n schimb nu cere nimic.

Nici măcar recunoştinţă – ca revers, drept impuls logic.

Căci Iubirea, prin Iubire, e prin Ea mulţumitoare.

Calitate ce-i şi-n noi – absolut stăpânitoare.

Şi la fel ca Dumnezeu, suntem făpturi creatoare.

Folosind în acest scop, două căi de exprimare:

La nivel subconştient se-mplinesc anume funcţii – fără efort, siluire:

Respiraţia, clipitul, cordul în a lui mişcare – fără haltă de oprire.

Când funcţionăm ca Unul şi îl depăşim de-ndată.

Cea mai rapidă creare, ca fiinţare-adevărată.

Subconştient, conştient, supraconştient, real, toate asamblate. Asta, de fapt, suntem noi – propria Realitate, ca şi cauzalitate.

Iar când toate-s adunate şi păşim în „golul psihic77.

Suntem Starea de A Fi, Un întreg – prin tăcere, deci nimic! Dincolo de minte, gând, suntem creator spontan.

Structură Primordială – inestimabil Titan!

De asemeni, să punctăm: Starea simplă de A Fi, Ea, prin Ea, fiind acţiune.

Nu e ceva de făcut şi nici ceva ce apare, ci e Ceea Ce-i anume. Gândul este un proces – în a face ce se-ntâmplă.

Ceva care cere timp – diferenţa este simplă!

Starea de A Fi este Tot Ceea Ce Este – Totul!

Totul în Tot, Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul!

Şi, de asemenea, Unimea, drept cuprindere globală Sau, pe scurt, chiar Dumnezeu – Existentă generală!

Gândul despre Dumnezeu pe Dumnezeu nu-L creează.

Ci numai experienţa, prin care El operează, Fiindcă El e Tot ce-a fost, Ce Este şi va fi câţiva vreodată, Dar, gândindu-ne la El, vom crea experienţa din El, numai o bucată.

Când ne gândim la ceea ce vrem să fim.

Intrăm în al nostru Sine şi concentrat noi trăim.

Doar un fragment din Ce suntem, ca real experiment.

Acesta este procesul de gând clar şi evident.

Sinele nostru Total, este Tot Ceea Ce Este: Fericirea şi tristeţea, La fel susul, ca şi josul; aici, înainte şi după; urâciunea, frumuseţea;

Masculinul şi femininul; ce numim bine şi rău;

Ceea ce-i mare sau mic, în întreg cuprins al Său.

Gândul prin a lui putere nicidecum nu afectează Starea noastră de A Fi – ca Sine ce-acţionează.

Trist fiind, şi ne gândim pozitiv, cu bucurie.

Cu uşurinţă creăm drumul către fericire;

Pur şi simplu, ne mutăm – practic – dintr-o parte-n alta.

Aflată în propriul Sine, ca distinctă variantă;

Dar, există altă cale, numită „Pe Scurtătură”!

Putem chema orice stare din A Fi – Esenţa Pură.

Chiar pe loc, orice moment – ca ceva adevărat.

Ştiind că-i aşa cum este – după cum am

declarat.

Declaraţia-i mai forte, când folosim pe „Eu sunt Ceea Ce sunt”! Atât numai! Fără niciun alt cuvânt!

Iisus a rostit formula celebră – cuprinzătoare: „Eu sunt Calea şi Viaţa”, ca sinteză, drept fiinţare!

Pe „Eu sunt”, adesea omul îl rosteşte-n mod curent Ca, „Eu sunt sătul de toate” etc. – conştient, inconştient.

Când afirmă conştient, el trăieşte din intenţii şi în mod deliberat, folosind proprii reflecţii.

Asta Viaţa ne pretinde să trăim deliberat şi în mod armonios – benefic cu-adevărat. Viaţa noastră-i un mesaj, ce-l proiectăm în afară: Fiecare gest în parte, defineşte propriul Sine.

Gândurile – real film – pe-al minţii ecran proiectat.

Iar cuvânt – mesaj verbal spre Dumnezeu îndreptat.

Aşadar, să folosim pe „Eu sunt” ca mesaj al Unimii.

El fiind drumul cel mai scurt de-mplinire-a acţiunii, Drept Creator pe moment, fără minte sau gândire, întru totul contopit în A Fi, real sfinţire.

Declaraţia fiind drumul cel mai scurt de A Fi – trăire; Ea este crearea-n toate, a Ce suntem, ca atare Sau e Purul Adevăr, care este chiar Acum.

Realizat fără gând – ce implică timp şi drum.

Gânditul e amânare, cere timp în aplicare.

Pe când Starea de A Fi este ca o fulgerare.

Maeştrii spirituali sunt ieşiţi din a lor minte.

Conştient, ei nu gândesc, ci doar sunt –

întregi şi sfinţi.

Să amintim un exemplu pentrunţeles lămurit:

Putem fi îndrăgostit – fiind deja îndrăgostit. Fenomenul e spontan, mintea, în mod cert, lipseşte, Fiind deodată copleşită, fiinţa-ntreagă-ndrăgosteşte.

Tot aşa-i recunoştinţa – sentiment clar, evident Instantaneu survenit, exprimat antecedent.

Necontrolat de gândire – care-i timp şi-ncetinire.

Ea e şi Stare de-A Fi, pe fond de desăvârşire.

Mulţumind lui Dumnezeu, ce dorim deja există, Lucruri bune de viaţă sunt acolo şi ne-aşteaptă:

Fapte şi evenimente, ce-am ales noi ca să fie şi să facem experimentul, prin a noastră armonie.

Paşii către Dumnezeu pot fi deci şi inversaţi.

Luaţi de la coadă la cap, la fel, de evaluaţi.

Mulţumind lui Dumnezeu, îl ajutăm să ne-ajute.

Iar când noi îl ajutăm a Lui forţe-s folosite.

Tot aşa-n continuare, precum am spus la-nceput.

Amintind ultimii paşi, realizaţi la sfârşit.

Când iubim pe Dumnezeu, avem încredere-n El şi-ncrezându-ne în El – îl cunoaştem şi L luăm, spontan, drept model.

Scopul, sensul existenţei proprii făpturi cantrupat.

De fapt, e realizarea – Acum chiar – de „egou” descătuşat! Acesta-i supremul ţel, ce-aşteaptă pe fiecare!

Prietenia cu Tatăl – fiind gir suprem şi-asigurare.

Ale Lui cinci atitudini, însuşite în mod cert, cu-adevărat De noi înşişi, neîncetat, precum El ne-a revelat.

Pretutindeni şi deplin: fericit şi iubitor.

Totul este acceptat, la fel binecuvântat şi-apoi, recunoscător.

Şi-n final, iarăşi şi iarăşi să îi mulţumim mereu.

De metoda folosită, luată-n calcul de „egou”.

Omul cel obişnuit, prea puţin evoluat.

La nivel spiritual – un vădit arierat.

Atenţie teologi, filosofi şi metodişti încorsetaţi în tipare.

Nu opuneţi rezistenţă vremilor înnoitoare!

Intraţi grabnic înăuntru şi cinstit, obiectiv încercaţi să descifraţi propriu Sacru, instructiv!

Apoi, privind în afară, vedeţi lumea cum se poartă, Comportarea tuturor a fiind desigur rezultantă A efectelor fireşti, propriei voastre credinţe.

Ce prin ele se demască, drept sectare neputinţe.

După ce am parcurs cei şase paşi, pentru a realiza, prin **trăire** directă, prietenia cu Dumnezeu, ultimul pas – drept mulţumire, s-a impus de la sine, în mod cu totul firesc. Căci cine oare ne-a **insuflat** primul îndemn de a iniţia şi concretiza acest sacru **experiment** decât Acela Ce Este în noi, ca şi pretutindeni, ca înţelept **diriguitor** al Creaţiei, adică Dumnezeu?!

Pentru o mare parte dintre pământeni,

Dumnezeu este un mare mister, imposibil de înţeles. Privind Realitatea din **această** perspectivă, unii merg până acolo încât îi neagă – pur şi simplu – existenţa. O altă categorie de oameni L-a identificat cu diferite alte aspecte din Universul material şi chiar redus la înfăţişarea cât mai reprezentativă a unei înfăţişări omeneşti. Însă prin niciuna dintre aceste vizualizări Dumnezeu nu a putut fi cunoscut de către făpturile umane. Iar, în lipsa cunoaşterii nici încrederea în El nu-şi găseşte suportul respectiv.

De iubit, nu a putut fi iubit cum, de fapt, lumea dorea, fiindcă fondul spiritual al individului nu se potrivea cu Esenţa Divinităţii. Şi, teama de Absolutul neînţeles, i-a oprit orice tentativă de a-L îmbrăţişa. Din această raţiune, fondată pe necunoaştere, nici nu-L putea folosi în rezolvarea propriilor probleme apărute în cale. Urmărind aceeaşi deplasare – pe fond de confuzie şi ignoranţă – cum poţi să ajuţi pe cineva pe care nu-L poţi cuprinde, când tu, ca individ, te apreciezi ca fiind un nimic? Şi, în sfârşit, mulţumirea nu-şi găseşte nici sensul logic, decât văzând anumite împliniri, care solicită gestul de recunoştinţă prin firească mulţumire.

Pentru a uşura înţelegerea misterului, de care aminteam la început, reluăm procesul investigaţiei şi al cunoaşterii, folosind, aproximativ, aceleaşi cuvinte, însă altfel înlănţuite. În toată desfăşurarea acestei înlănţuiri privind aventura „Cunoaşterii”, prin investigaţie proprie, individul nu are nicio vină. Cum ar putea să ştie el ceva despre un adevăr nedescoperit, dacă lumea

din jurul său îi vorbeşte de cu totul altceva? Astfel, încrederea în Dumnezeu nu are niciun sens, dacă tu însuţi nu ai ajuns prin experienţă proprie să-i descoperi existenţa! Din aceeaşi raţiune, nici nu poţi ca să-L iubeşti! Şi, dacă nu-L iubeşti, îmbrăţişarea nu-i altceva decât o searbădă închipuire. Iar de folosit nu ai cum s-o pui în aplicare, dacă acel ceva, nu se află în apropiere. Şi cum oare ai putea să ajuţi pe cineva, dacă acela nu-ţi este de folos? Şi, în final, nici mulţumirea nu-şi găseşte justificarea.

Toate acestea, după cum vedeţi, sunt o autentică bâlbâială a omului obişnuit, dominat în mod categoric de „eul" fals sau „ego" – creaţie a timpului şi mediului familial şi social, care l-a format, a cărui comportare psiho-somatică a creat această lume haotică în care trăim.

Iubite cititor, dacă lucrurile semnalate anterior, le descoperi singur, privind în interiorul fiinţei proprii şi, apoi, le vezi şi în lumea care te înconjoară, eşti cu adevărat capabil să înţelegi şi să puide-ndată în aplicare revelaţiile oferite de simplitatea „Cunoaşterii de Sine". Iată-le:

În întregul Univers există O Singură Energie atotcuprinzătoare, fără început şi fără sfârşit, numită Dumnezeu. Această Energie se află şi în noi în fiecare, numită Spirit, care ne îndeamnă să-L descoperim. El fiind Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire, ne oferă tot ceea ce ne este de folos, fără a pretinde ceva în schimb. Nici măcar mulţumirea, pentru că Iubirea, fiind doar Iubire, este prin Ea însăşi mulţumită. Aşadar, această calitate se află în fiecare om, ca

deplinătate funcţională.

Şi aşa cum Tatăl nostru Divin este un constant Conştient Creator, la fel suntem şi noi, ca fii ai Lui, făpturi absolut creatoare. Iar creaţia o realizăm prin două căi de exprimare:

1. La nivel subconştient se împlinesc anumite funcţii, fără niciun efort, cum ar fi: respiraţia, circulaţia sângelui, bătăile inimii, clipitul etc.

2. Iar atunci când funcţionăm ca Unul şi îl depăşim de-ndată realizăm cea mai rapidă creare, prin trăirea adevărată a acelei clipe. În această postură subconştientul, conştientul şi supraconştientul, realmente asamblate, suntem în mod real şi cauzalitate. Şi când acestea sunt la un loc şi păşim în „golul psihic”, ca Stare de A Fi – Un întreg – în care psihologic suntem zero sau nimic.

Prin urmare, dincolo de minte, gânduri suntem Creator Spontan – comparativ cu Structura Primordială – un imens şi necuprinzător Titan. Simpla Stare de A Fi este prin Ea însăşi acţiune transformatoare. Ea nu este rezultatul unei faceri, prin efort de voinţă, gândire şi nici aşteptarea unui rezultat, ci este Ceea Ce Este anume.

Gândirea este un proces, prin care se face ceva care se întâmplă. Acest ceva cere timp. Diferenţa din acesta şi Starea de A Fi este pe cât de clară pe atât de simplă.

Starea de A Fi este Tot Ceea Ce Este – Totul! Totul în Tot – Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul! Este tot aşa şi Unimea, prin cuprindere atotcuprinzătoare! Ori, şi mai precis, Existenţă generală sau Dumnezeu. Gândul despre

Dumnezeu nu este deloc Dumnezeu, ci este experienţa prin care El operează. Dumnezeu este Tot Ce a fost, Ceea Ce Este, ca şi ceea ce va fi vreodată! Dar, atunci când doar ne gândim la El, creăm experienţa unei bucăţi din El, adică doar un fragment din Ceea Ce suntem noi, ca experienţă. Însă Sinele nostru este Tot Ceea Ce Este, adică fericirea şi tristeţea, la fel susul ca şi josul, înainte şi după, urâciune-frumuseţe, masculin şi feminin, bine şi rău, mare-mic în întregul Său Cuprins!

Această Stare de A Fi nu poate fi afectată în nicio împrejurare de către gândire. Dacă suntem trist, de pildă, şi ne gândim pozitiv, ca bucurie, vom crea drumul către fericire. Pur şi simplu ne mutăm dintr-o parte în alta a întregului.

În afară de această cale este calea „Pe Scurtătură”, despre care am amintit deja de mai multe ori Starea de A Fi pe care o putem numi şi Stare de Pură Esenţă. Tot la fel de rapid putem folosi şi Eu sunt Ceea Ce sunt sau Eu sunt! Atât numai, fără niciun alt cuvânt!

Iisus Cristos a rostit: „Eu sunt Calea şi Viaţa”, ca sinteză a stării de trăire. Expresia „Eu sunt” este folosită în mod curent de către oameni în mod conştient sau inconştient, ca de pildă: „Eu sunt sătul de câte minciuni aud” sau „Eu sunt sătul de viaţă” etc. Când afirmarea este conştientă, omul trăieşte în mod deliberat, folosindu-şi propriile reflecţii asupra a ceea ce conştientizează. Acest lucru ne este solicitat chiar de către Viaţă. Căci numai aşa o putem întâmpina şi înţelege cu adevărat şi crea în jurul nostru climatul armonios, benefic în folosul general.

Viaţa noastră, în mod real, este un mesaj, pe care îl proiectăm în afară. Fiecare gest în parte ne defineşte Sinele nostru. De asemenea, gândurile, proiecţiile pe ecranul minţii, ca şi vorbele rostite sunt îndreptate către Supremul Creator. Să folosim deci, pe Eu sunt ca un veritabil mesaj al Unimii fiinţei, ca cel mai scurt drum de împlinire a acţiunii creatoare, realizată în momentul respectiv. În acest context lipseşte atât mintea, cât şi gândirea, care nu implică drum şi timp de parcurs. În acea clipă noi suntem contopiţi cu A Fi – care înregistrează sfinţenia propriu-zisă. Gândul înseamnă amânare, care cere timp de punere în aplicare, în schimb, Starea de A Fi este aidoma unei străfulgerări care produce efecte instantanee.

Maeştri spirituali, adică aceia care au atins eliberarea din cătuşele „ego”-ului, sunt ieşiţi din minte. În mod conştient ei nu gândesc, ci doar sunt – drept stare de Unime sfântă şi sfinţitoare totodată.

Pentru a înţelege mai uşor acest fenomen, amintim sentimentul de îndrăgostit, pe care îl afirmăm, când suntem deja prins în mrejele lui. Acest lucru s-a produs fulgerător, în absenţa minţii, a intelectului.

Tot la fel se produce şi recunoştinţa, ca impuls instantaneu, necontrolat de gândire. Ea apare pe fondul stării de A Fi, în care noi funcţionăm în chip desăvârşit. Mulţumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce există deja acolo şi ne aşteaptă ca fapte şi evenimente, pe care noi înşine le-am ales ca experienţă de Viaţă, realizată

prin starea de om.

Aşadar, paşii către Dumnezeu pot fi tot aşa de bine şi inversaţi, adică luaţi de la coadă la cap. Îi mulţumim lui Dumnezeu, fiindcă îl ajutăm ca să ne ajute, iar când noi îl ajutăm, puterile Lui sunt folosite. Şi, la fel, în continuare, după cum a fost înşiruirea începând cu primul pas, de-acum, pornirea este inversată. Când iubim pe Dumnezeu, avem încredere absolută în El. Iar încrederea în El ne ajută ca să-L cunoaştem şi să-L luăm ca model în întreaga noastră comportare de făptură întrupată.

Scopul real al încorporării noastre este acela de a ne realiza chiar Acum – odată cu desprinderea de „eul” fals, creaţie a timpului şi ignoranţei. Acest ideal aşteaptă pe fiecare pământean. Iar prietenia cu Sublimul Părinte este girul suprem, care ne garantează Eliberarea sau Iluminarea. Pentru a nu rătăci cărarea de întoarcere la Tatăl, El ne-a oferit cinci atitudini care, o dată însuşite, revenirea la Sursa Surselor este pe cât de rapidă, pe atâta de eficientă:

1. Să fim pretutindeni şi deplin fericiţi şi mulţumiţi!

2. Să acceptăm tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa în desfăşurarea Ei!

3. Să binecuvântăm toate evenimentele, indiferent de nuanţa lor, mai mult sau mai puţin plăcută!

4. Să fim recunoscători pentru toate oportunităţile!

5. În final, iarăşi şi iarăşi, să-i mulţumim necondiţionat de metodele folosite faţă de omul

obişnuit, prea puţin evoluat din punct de vedere spiritual.

Iar, ca încheiere, un îndemn prietenesc, oferit celor îndrăgostiţi de propriile acumulări memoriale: teologi, filosofi, metodişti:

A. Nu opuneţi rezistenţă vremurilor înnoitoare!

B. Intraţi grabnic înăuntrul propriei fiinţe şi în mod cinstit, încercaţi să luaţi contact cu Scânteia Divină din profunzime, care oferă răspunsuri la orice problemă de Viaţă, prin impulsuri intuitive!

C. Şi contopiţi în Unime cu Scânteia Divină şi cu Sublimul Adevăr, singuri veţi vedea purtarea lumii, pe care aţi condus-o până acum, potrivit acumulărilor proprii memoriale!

D. Schimbarea acestei lumi haotice începe întotdeauna cu propria schimbare. Fiecare om are această capacitate de autotransformare, pentru că în noi toţi se află Eterna Iubire, ca fond identic în tot ceea ce însemnă Viaţă.

42. SĂ ÎNVĂŢĂM CE ESTE IUBIREA

Cum am putea înţelege ce-i lubire-adevărată
Dacă nu-ncepem cu noi opţiunea minunată!?

Experienţa e simplă – grabnic pusă-n aplicare.

Observându-ne pe noi, în oricare-mprejurare.

Mintea necum în măsură, să dea un răspuns real.

Căci, fiind veche, relativă, răspunde pe fond dual;

Un mănunchi de sentimente, diferit apreciate.

Iubirea-n contrast cu ura – fenomene-alăturate.

Adevărata Iubire e, prin Ea, Unicitate.

Deci, nu are oponent! Ca certă Realitate Ea-i însuşire Divină cu nimic în confruntare!

Bunătatea, Frumuseţea permanent însoţitoare.

Însă, doar ştiind ce este, practic, nu ne foloseşte.

Dacă n-O-ntâlnim concret, precum Ea se defineşte.

Prin „Cunoaşterea de Sine”, totul ni se revelează.

Fără să facem ceva, în această ipostază.

Simplitatea întâlnirii cu „ego”-n desfăşurare.

Drept reacţii posesive – fără sens, fără valoare, îl demască şi destramă în pacea ce-l copleşeşte.

De-acum, fiinţa se extinde şi cu-întregul se uneşte. Astfel apare Iubirea – Natura noastră Reală.

Parte din Dumnezeire – ca Structură Integrală.

Prin urmare, suntem Ea, în oricare-mprejurare

Şi tot ce-ntâlnim în cale sunt privite ca atare.

Căci Iubirea, prin Iubire, singură. Se defineşte.

Ea curăţă şi transformă câte-n cale întâlneşte;

Noi, iubindu-ne pe noi, ne vedem şi-n fiecare:

Oameni, lucruri şi-ntâmplări prin sublima comportare.

În general vorbind, marea majoritate a oamenilor folosesc în mod obişnuit cuvântul iubire la nivel de minte condiţionată, în care întâlnim şi oponentul său ura. Nu ne referim la acest sentiment superficial, nici în această temă şi nici în ansamblul întregii lucrări.

Iubirea, pe care încercăm să o explicăm, este prin Ea însăşi Unicitate, o însuşire divină în asociere permanentă cu Frumuseţea, Bunătatea şi Fericirea necondiţionate. Exprimarea Ei trăitoare nu pretinde de la nimeni nimic, în schimb. Ea doar există ca stare, prin Ea însăşi sfântă şi sfinţitoare totodată. Însă simpla informare a ceea ce este Ea, nu ne ajută la nimic. Adevărata înţelegere apare numai când, în mod real, ne întâlnim cu Ea, prin contopire – ipostază fericită, în care singură îşi dezvăluie grandoarea şi măreţia universală.

Folosindu-ne de calea „Cunoaşterii de sine”, totul ni se revelează fără să facem ceva în mod deosebit. Şi, practic, iată cum: Simpla conştientizare a reacţiilor minţii la permanentele provocări ale Vieţii în desfăşurare, face ca acestea să dispară, în mod instantaneu. Iar în „golul” sau „vidul psihologic”, astfel realizat, fiinţa întreagă se uneşte (corp, minte şi Spirit – Una). În această scurtă sclipire, drept pace atotcuprinzătoare, trăitorul fenomenului se întâlneşte cu Natura sa Reală – ca parte din Dumnezeire, care este, de fapt, Iubirea.

Aşadar, fondul fiinţei noastre este Iubire, adică Dumnezeu în acţiune creatoare, benefic-transformatoare. Şi, o dată descoperită această Comoară inestimabilă o vedem cu ochii lui

Dumnezeu, nu numai în semenii noştri, ci în toate câte există în întregul cuprins al Imensului Univers. A da caracter de Spirit, a-ncerca o detaşare.

Prin anume adâncire şi o clară afirmare.

Despre ce numim lumesc sau lumea materială.

E o nouă viziune a Vieţii pur reală.

Spiritualitatea-n sine e-nsuşire generală.

Stă la temelia Vieţii – Cauză Primordială; întreg Universul fizic n-a apărut din senin.

Spiritul stându-i la bază cu înţelesul deplin.

Prima cauză e Viaţa, care-i fizic exprimată!

Iar Viaţa-i Dumnezeu, prin alt cuvânt indicată!

Şi procesul ce-l vedem, e un proces în formare.

Noi cu toţii, prinşi în el, în perpetuă mişcare.

În politica ce-o facem, Spiritul nostru S-afirmă, Prin El creăm un sistem dea trăi-n formă deplină: De armonie şi pace, urmată de fericire;

Asta orice om doreşte, fără vreo deosebire.

Noi, prin naştere, egali – trei drepturi asigurate: Viaţa şi cu Libertatea şi Fericirea – asamblate. Toate guvernele lumii, acest scop l-au urmărit;

El e chiar Unicitate, de toţi împământenit.

Politica şi guverne pentru ast-au fost create.

De-a garanta experimentul – Spirit în activitate, Care-i, de fapt, însăşi Viaţa în a Ei desfăşurare. Faptul o dată-nţeles – pus, pe loc, în aplicare!

Pacea, de toţi urmărită, se caută-n mod bizar.

Prin seci rugăciuni şi slujbe, implorată ca un dar, Oferit de Dumnezeu, dup-a lor închipuire.

Făr-a face altceva, spre concreta împlinire.

Cer Divinului soluţii, făr-a ţine socoteală.

Că, prin ei, El operează – la dorinţa lor reală. El nicicând nu dă soluţii, nici comenzi, nici ultimaturi.

Ci oferă ajutor la propriile lor îndemnuri.

La cele trei opţiuni: Pace, Armonie şi se-asemeni, Bucurie.

El răspunde pe potrivă, la ce ei vor ca trăire. Bucuria-alăturată cu totala Libertate;

Aceste două cuvinte, fiind perfect asimilate.

Limitarea Libertăţii este şi-a Bucuriei reale

Şi reducând Bucuria, redusă-i şi Armonia în fruntariile Sale; în final, limitând Armonia şi Pacea-i denaturată.

Toate astea de-nţeles – fiinţa conştientizată.

A trăi fără conflicte, violenţă, vărsări sânge, ca şi ură Calea spre această lume e o Nouă învăţătură:

Noi suntem cu Toţi Unul; Drumul nostru nu-i mai bun, ci diferit.

De repetat cât mai des, încontinuu şi-a fi perfect însuşit!

Dar nu numai în biserici, la fel fie în şcoli şi săli guvernamentale.

De asemeni, cunoaşterea şi economia colectivă – comportării generale.

Fie astfel însuşită ideea spirituală.

Ea transformă ins şi gloate, prin efecte geniale.

Cine Eşti nu e-ntâmplare, ci magnifică

Prezenţă.

Niciuna, altfel ca alta, în Reala Ei Esenţă!

Flori cu toţii – diferite – în a zeilor grădină Sau doar note diferite în Simfonia Cerească – o melodie divină.

Fiecare e un cântec de copil, în care nu-s note false.

Când din inimă se cântă, care-nseamnă Viaţa însăşi.

De Dumnezeu orchestrată prin suprema Bunătate.

El fiind Iubire Supremă şi Sacră Realitate.

Să ne-amintim totdeauna că Frumuseţea-i văzută Doar prin Suflet – chiar când de minte-i negată!

Deci, în orice-mprejurare să vedem şi s-ascultăm Prin această opţiune, când real, ne integrăm.

Aşadar, nu vom opri simfonia, când de fals e străbătută.

Ci doar schimbăm melodia, la un alt nivel creată.

Sufletul vede minunea, Frumuseţea şi Adevărul Absolut, Negat mereu de /zegou, /, după-ngustul său ştiut.

Noi schimbăm realitatea cu alta, dup-a noastră opţiune.

Aceea Ce Simtem Noi – permanent în acţiune!

Şi-acum să vedem, în fine, ce-i voia lui Dumnezeu Pusă-n fiece moment, de un „sine „ageamiu.

Ce urmează e răspunsul dat de Sublimul

Părinte.

De-nţeles cum se cuvine – dincolo de-a noastră minte:

N-am o voie separată de a voastră, în asemenea privinţă.

Fie ea oricare alta. La fel, nu am, nicidecum, o preferinţă!

Iată, după ce v-am luat noţiunea „de mai bun”.

Ce veţi face? Care-i baza de alegeri şi de-a vedea – de acum? Scopul Vieţii e acela, ca voi înşişi să decideţi, declaraţi şi exprimaţi

Şi-apoi, să realizaţi pe Acela care Simteţi – cu-adevărat însumat!

Nu e treaba Mea să spun ce e corect sau greşit.

Bun sau rău, ca voi să faceţi sau nu, fiind de Mine hotărât.

Ca să vă supimeţi sau nu Mie şi, drept urmare, firesc.

Eu să vă recompensez sau, de-asemeni, pedepsesc.

Un asemenea sistem a fost de voi încercat. Şi el nu funcţionează. Tot timpul aţi proclamat – că ştiţi care-i voia Mea – adeseori cu emfază.

Asta nu v-a ajutat! Nici măcar nu v-aţi supus.

Chiar atunci când aţi crezut că-i înţeles Ce de Sus!

Aţi spus că sunt împotriva: maltratării, oprimării Tuturor, din orice clasă, rasă sau sex. Şi-asta faceţi pretutindeni! La fel, că sunt împotriva: necinstirii şi abuzuri către părinţi şi copii, Ca şi relelor tratări ale propriului Sine – socotit

incriminat, ca şi alte inepţii!

Că nu admit mincinoşii şi voi minţiţi în tot timpul!

Şi că sunt contra hoţiei – voi furaţi fără ruşine, confruntaţi cu prefăcutul!

Că adulteru-i greşeală – dar, voi, zi şi noapte, asta faceţi, Luând soţul sau soţia celuilalt şi vă distraţi!

Aţi spus că sunt împotriva multor lucruri, pe care le adoptaţi, Nevrând, în raport de ele, comportarea s-o schimbaţi!

Chiar şi guvernele voastre, alese cu scop concret

De-a vă proteja şi-a avea grijă de voi, vă mint pe faţă, direct.

Conştient, inconştient aţi creat o-ntreagă societate Bazată strict pe minciuni, ca certă fatalitate;

Iar multe dintre minciuni le calificaţi secrete.

Care sunt totuşi minciuni, nicidecum justificate.

Şi când luaţi o hotărâre, este bine ca să ştiţi:

Că decideţi, anunţaţi şi demonstraţi pe Acela care sunteţi şi de-asemenea, decideţi Cine sunt de fapt şi Eu.

Căci voi şi cu Mine – Unul suntem – totdeauna-n veci… mereu!

Şi eu răspund la-ntrebări – pur şi simplu – doar prin tine. Acesta-i unicul mod, de răspuns cum se cuvine.

Din al tău propriu răspuns, va ieşi şi Adevărul fiinţei tale: Este Ce Eşti tu cu-adevărat, prin răspunsuri ideale.

Privind, cu ce-nseamnă pentru tine Acel Unul, din propriul interior

Vei decide şi crea Acel Sine – existent în viitor

Sau, din contră, să-i pui capăt, chiar acum şi deodată.

Termenul concret este, de fapt, relativ – dat de mintea posedată.

Vi s-a dat clara-ndrumarc, prin trei idei arătată:

Noi suntem cu Toţi – Unul! Este destul pentru lumea toată. N-avem nimic de făcut! Prima, uşor de atins.

Când, mai întâi, cele două sunt trăite-n mod precis.

Omul, încă de la începuturile sale de fiinţă raţională, a manifestat tendinţe de spiritualizare a ceea ce pare relativ şi trecător. El s-a închinat la Soare, la Lună, bolta cerului fiind apreciată împărăţia lui Dumnezeu, de unde prin puterea Lui nemărginită, conduce întregul Univers. Mai târziu, el a coborât Divinitatea pe Pământ şi singur şi-a creat cu propria mână o seamă de zeităţi, potrivit propriilor năzuinţe.

Viziunea acestor străbuni ancestrali, n-ar trebui să ne surprindă. Aprecierile au fost la vremea aceea intuitiv adoptate şi nu din ignoranţă, cum consideră omul zis-cult şi civilizat din epoca pe care o străbatem.

Spiritul stă, de fapt, la temelia întregii Existenţe Universale. El este Energia Primordială a fondului Vieţii, în infinitele Sale forme de exprimări exterioare. Nu are început şi nici sfârşit.

A existat dintotdeauna, nefiind de nimeni şi nimic creat. Acesta este Dumnezeu Creator a toate câte există, văzute şi nevăzute. Or, Viaţa, în aspectul Ei universal, nu este decât un alt nume dat acestui Adevăr Absolut, Iar procesul Vieţii, în care cu toţii suntem prinşi, se află într-o perpetuă mişcare. În acest context, să enumerăm câteva aspecte ale Vieţii, care îi dau caracter de spiritualizare:

În activitatea cu caracter politic – întâlnită la toate nivelurile de evoluţie socială – Spiritul individului. Se afirmă clar şi categoric. Prin sistemul politic, pe care-l creează, se urmăreşte desfăşurarea Vieţii în Pace, Armonie şi Fericire, ca ţel suprem, la care aspiră de fapt, orice vietate.

Noi, toţi oamenii, suntem prin naştere egali şi avem trei drepturi asigurate: dreptul la Viaţă, la Libertate şi la Fericire. Toate guvernele lumii urmăresc acest scop, pentru cetăţenii care i-au ales, ca să le satisfacă nevoile. Politica şi guvernele au fost create pentru a garanta experienţa de Spirit în activitate. Şi fiecare lucru, o dată înţeles, se impune a fi pus imediat în aplicare.

În schimb, ce observăm că se întâmplă peste tot în lumea în care trăim. Pacea, atât de mult dorită de către toate popoarele este căutată în mod bizar, prin rugăciuni, slujbe religioase, în care se imploră ca dar, oferit de către Dumnezeu, după cum îi este credinţa fiecăruia. În afară de această searbădă aspiraţie, omul nu face nimic privind o asemenea împlinire, absolut esenţială unei bune convieţuiri cu toată lumea. Se pierde din vedere că Dumnezeu, numai prin oameni

operează şi împlineşte cele necesare, potrivit dorinţelor lor reale, puse în aplicare. El nu dă soluţii şi nici porunci sau ultimatumuri, ci oferă doar ajutor la propriile lor îndemnuri sau aspiraţii, precise şi cinstite. Adică, la cele trei opţiuni amintite mai înainte: Pace, Armonie şi Bucurie. Dumnezeu răspunde deci, pe potriva aspiraţiilor corecte, la trăirea directă a experienţei respective. Iar Bucuria este întotdeauna asociată cu sentimentul de Libertate. Limitarea Libertăţii va influenţa în mod firesc şi Armonia şi Pacea Sufletului.

Simpla conştientizare a acestui dezechilibru va conduce, în mod spontan, la starea de Pură Conştiinţă – absolut necesară pentru întâlnirea Fericirii adevărate. A trăi fără stări contradictorii sau conflicte, fără lăcomie, ambiţie, invidie, orgoliu, trufie şi ură este rezultatul fericit pe care ni-l oferă Noua Evanghelie, ca împlinire urmărită pe fondul următoarelor revelaţii:

Noi suntem cu Toţi – Unul! Iar drumul, pe care îl străbatem în viaţă, nu este mai bun decât al celorlalţi semeni, ci numai diferit. De repetat mereu acest lucru pentru a ni-l însuşi, demolând în acest fel autoaprecierea păgubitoare, care ne caracterizează ca „egoe, – un prizoniere ale unor credinţe religioase şi metode subiective. Şi, să o facem nu numai în biserici, la fel, să o repetăm şi în sălile guvernamentale, în şcoli, ca şi în colectivităţi economice. Această idee a spiritualităţii comune să o repetăm mereu pentru a fi însuşită de către toţi semenii, în general. Repetarea cu insistenţă are menirea de a

transforma insul şi, prin el, restul semenilor.

Ceea Ce suntem noi, fiecare în parte, nu este rezultatul unor simple întâmplări, ci o grandioasă şi minunată existenţă. Niciuna dintre părţi – la nivel de Esenţă – nu este altfel decât cealaltă. Flori, deci cu toţii, în grădina mirifică a zeilor – diferite doar ca aspecte exterioare. Sau, folosind o altă comparaţie: Suntem note diferite din Divina Simfonie Cerească, orchestrată de către Dumnezeu prin Bunătate, Frumuseţe şi Iubire absolută. Să ne amintim întotdeauna că Frumuseţea este văzută în mod exclusiv numai de către Spirit, când realizăm Integritatea fiinţei. Şi această apreciere are loc şi în cazul când „ego”-ul – condus de calapoadele minţii fragmentare – neagă Frumuseţea. Prin urmare, nu vom mai opri simfonia, ci schimbăm opţiunea a Ceea Ce suntem noi. Adică, ne ridicăm de la nivelul „sinelui personal” la nivelul Sinelui impersonal – Natura noastră Divină, aflată în permanentă acţiune în Comuniune cu Dumnezeu.

În continuare, să descifrăm împreună care este voia Divinului Părinte – după cum reiese din Evanghelia cea Nouă, oferită pământenilor, lată ceea ce ne spune chiar El, în conversaţia avută cu un semen – om obişnuit:

— Nu am o voinţă separată de a voastră, fie ea oricare alta. Tot, la fel, Eu nu am preferinţe!

— După ce v-am luat noţiunea de „mai bun” ca rasă, neam, popor etc. Ce anume veţi face? Care vă este baza de alegere şi de a vedea? Scopul însăşi al Vieţii este acela ca voi înşivă să decideţi, să declaraţi, să exprimaţi şi să realizaţi pe Acela

care Simteţi voi cu adevărat.

— Nu este treaba Mea să vă spun ce este corect sau greşit, bun sau rău, ca voi să faceţi sau să nu faceţi ori să fie sau să nu fie ceva ceea ce este de Mine hotărât. Nici să vă supuneţi Mie şi, drept urmare, să vă recompensez sau să vă pedepsesc.

— Un asemenea sistem a fost folosit de voi de multă vreme şi o faceţi şi acum, dar el nu funcţionează. Tot timpul aţi proclamat – adesea cu vădită emfază – că ştiţi care este voia Mea! Şi asta cu nimic nu v-a ajutat! Nici măcar nu v-aţi supus chiar atunci când aţi crezut că l-aţi înţeles.

— Aţi spus că sunt împotriva maltratării, violenţei, oprimării tuturor a din orice rasă, clasă sau sex. Şi asta faceţi pretutindeni!

— La fel, **aţi** afirmat că sunt împotriva necinstei şi a tot felul de abuzuri faţă **de** părinţi şi copii, ca şi a relelor tratamente a popoarelor. Or, toate **astea nu sunt** decât **inepţii,** puse pe socoteala Mea.

— Aţi mai spus că Eu nu admit minciuna, dar voi minţiţi întruna! De asemenea aţi afirmat că nu admit hoţia şi voi furaţi fără ruşine, confruntaţi cu prefăcătoria!

— Că adulterul este o greşeală, dar voi asta faceţi zi şi noapte, luând soţul sau soţia celuilalt şi vă distraţi!

— Şi, în sfârşit, aţi mai spus că sunt împotriva altor multor lucruri pe care le faceţi şi nu vreţi, nicidecum, să vă schimbaţi comportarea. Chiar şi guvernele voastre, care au fost alese cu scop concret de a vă proteja, de a avea grijă de

voi, vă mint cu neruşinare.

— Conştient sau inconştient aţi creat o întreagă societate, bazată strict pe minciuni, pe care le justificaţi ca fiind impuse de fatalitate. Multe dintre aceste minciuni le calificaţi secrete de stat, care sunt şi rămân totuşi minciuni, ce nu-şi găsesc nicio justificare.

Iar atunci când luaţi o hotărâre, este bine să ştiţi că Acela care decide, anunţă şi demonstrează sunteţi voi, Şinele adevărat. Şi, totdeauna, Atenţie! Acela care decide de fapt sunt şi Eu, fiindcă voi şi cu Mine suntem Unul, totdeauna, în vecii vecilor, mereu.

— Şi Eu răspund la întrebări – pur şi simplu – prin tine, fiindcă aceasta este unica modalitate de răspuns, aşa cum este firesc, natural. Şi din răspuns va reieşi deci în mod simplu Adevărul fiinţei tale. Tu eşti Ceea Ce Eşti prin răspunsurile tale.

Prin urmare, Privind cu ceea ce însemnă pentru tine Acel Unul – Trinitatea Unitară – din propriul interior, tu vei decide şi crea propriul Sine, Integrarea, ce va apărea în viitor sau, dimpotrivă, tu îi vei pune capăt, chiar Acum şi deodată, termenul fiind oferit chiar de propria minte egoistă şi constant deficitară.

Pentru a nu mai greşi, în nicio împrejurare, ni s-au dat trei îndrumări, pe care să le avem mereu în faţă:

1. Suntem cu Toţi – Unul!

2 Este destul pentru toată lumea!

3. Nu avem nimic de făcut, doar să fim!

Prima îndrumare este uşor de înţeles, dacă

celelalte două sunt înţelese, prin trăirea lor directă.

44. STAREA DE PURĂ CONŞTIINŢĂ

În „Cunoaşterea de Sine”, Starea de Pură Conştiinţă Reprezintă clar temei de-a-ntâlni întreaga fiinţă Capabilă să-nţeleagă şi rezolve atitudini nefireşti.

Ce-apar în decursul Vieţii, drept relaţii omeneşti.

Ea dezagregă „ego”-ul, doar prin simpla contactare.

Fiindcă-i Stare de A Fi – cu puteri transformatoare;

Intuiţia e semnul de Sacră Divinitate.

Ce-i conferă atitudini, prin vădita simplitate.

Starea de-a nu fi conştient, de a ta Stare de Conştiinţă Nu ai cum să ştii ce-i Ea, cum arată ca prezenţă;

Doar atunci când o cunoşti – prin trăire – se-nţelege şi, de asemeni, ştii că ştii, roade bune vei culege!

Conştiinţa fiind Unitară, prin Ea însăşi, se hrăneşte şi trăitorul, prin Ea, în Divin se contopeşte.

Ceea ce Ea întâlneşte, tot transformă-ntr-o clipită.

Când, de fapt, Se şi relevă, drept fiinţare inedită.

Mai înseamnă – folosind alte cuvinte – să observi direct momentul!

Te opreşti, priveşti, asculţi şi simţi, trăind ferm experimentul A tot ce-i în acea clipă, ca Viu în desfăşurare:

Fie că rosteşti cuvinte sau execuţi o lucrare!

Urmărind acelaşi ţel, de Conştiinţă Creatoare.

Iată unele întrebări cu totul revelatoare:

Ce fac? Cum fac? De ce fac? Ce sunt eu când fac aceasta?

De ce sunt eu Cel Ce sunt, în timp ce fac Acum asta?

La fel, Conştiinţa însemnă: Observator-Neobservat.

Real, devenim Un Tot – Un întreg realizat, în această ipostază suntem Conştiinţă deplină.

Altceva nu-i de făcut, fiind cu clipa împreună!

Pentru cei Iluminaţi – fiinţele eliberate Orice-ntrebări sunt excluse, căci ei dau răspuns la toate, Fiindcă simplele intenţii de a şti – vin ca certă relevare!

Sacrul din ei, dând răspunsul făr-a pune vreo întrebare.

O viaţă demn trăită, benefic considerată.

Practic, poate fi-mplinită, în mod cert, realizată Prin cele trei instrumente: Cunoaşterea, cinstea şi răspunderea totală.

Drept concepte de viaţă, în sens holistic reală.

Cunoaşterea Existenţei n-are anume un sfârşit.

Căci, fiecare-nţeles, ne pretinde-a şti mai mult.

Evoluţia, învăţarea nu-ncetează niciodată şi, Viaţa-n ansamblul Ei, de creier nou abordată.

Învăţarea nu înseamnă a aduce din afară informări.

Ci scoateri din profunzime, noi şi proaspete valori, Fapt uşor realizabil când, ca-întreg funcţionăm:

Corp, minte şi Spirit – Una – deci, pe clipe integrăm.

E o Stare de A Fi – Treaz şi perfect conştient.

Pe clipe-n desfăşurare – ca Un Tot independent.

În măsură a alege, ce dorim noi să-ntâlnim. Într-o astfel de postură – nu pretindem că nu ştim.

Noi, în Stare de Conştiinţă suntem atent conştient, Calitate ce exclude faptul cel inconştient.

Şi nu e greu să trăim astfel de experiment.

Când noi ştim, că nu e greu în momentul viu – prezent.

Cinstea-nseamnă transparenţă şi deschidere totală.

Faţă de noi, mai întâi şi-apoi, lumea din afară.

Mintea, inima şi-ntreaga fiinţă deschisă:

Semn vizibil, natural, necum o stare impusă, în tot timpul folosită şi-n oricare-mprejurare.

Cinstea, ca temei de bază – consecventă comportare: în politică, şcoli, relaţii comerciale şi la fel, familiale. Totul arătat pe faţă cu-adevărurile sale.

Mai întâi, deci, conştient de tot ce-avem de făcut.

Apoi, cinstit în raport de rezultatu-mplinit. Confruntarea cu făcutul e semn de maturitate.

Curaj, cinste şi nobleţe – merite necontestate!

Acest set de atitudini produc certe transformări.

Ins, ca şi societate, făr-anume programări.

Tot ce e bazat pe vechi – tipare de minţi făurite.

Pe imaginări şi fals, sunt total nepotrivite, în societatea noastră, prea puţin evoluată.

Unde responsabil – pedeapsă e măsura adoptată.

Omul minte, înşală şi fuge de efectul faptei sale, Comportări ce-l degradează, prin aspecte ireale.

Degradarea unui ins, degradează lumea toată.

Fiindcă insul şi cu lumea au fiinţare asamblată;

Uniunea dintre semeni nu poate fi contestată

De nimeni şi de nimic, fiind prin Ea Realitate.

Urmărind noul mesaj, transmis chiar de Dumnezeu.

Să ne-ncadrăm, prin trăire, în întreg cuprins al Său;

Conştiinţa Pură aleasă, drept fiinţare consecventă.

Iubirea deplin trăită – de niciun scop întinată.

În „Cunoaşterea „fiecărui ins de către el însuşi, Stare de Pură Conştiinţă înseamnă acea ipostază în care cele trei componente ale propriei fiinţe formează Un Tot unitar, condus de către Spirit prin impulsuri intuitive. Acest întreg funcţional are capacitatea de a sesiza, a înţelege şi a rezolva în chip fericit orice problemă care se iveşte în desfăşurarea perpetuă a mişcării Vieţii.

Această Stare de Conştiinţă Pură dezagregă – pur şi simplu – doar prin simpla Ei prezenţă, toate reacţiile minţii, care în ansamblul manifestării lor definesc „sinele” fals sau „ego”-ul. Concomitent cu această dispariţie apare pacea sufletului, în care Divinitatea din noi singură. Se revelează şi ne conduce paşii în Viaţă pe clipe înnoitoare.

În cazul că nu suntem conştienţi de această Stare, de care am amintit mai înainte, nu avem cum să ştim ceea ce este Ea cu adevărat. Dar când o cunoaştem, prin proprie trăire – se înţelege de la sine – şi ştim că ştim Ceea ce este Ea, în mod obiectiv, atunci au loc acţiuni cu efecte benefic transformatoare, fără niciun fel de alte intervenţii. Iar Conştiinţa fiind structură Unitară. Se hrăneşte singură prin Ea însăşi şi cu ajutorul Ei, trăitorul se contopeşte cu Divinitatea. Şi, prin contopire cu Divinul Creator, toate câte întâlneşte în cale sunt transformate în mod fulgerător doar prin trăire şi manifestare inedită

Aceasta minunată Stare de A Fi mai înseamnă şi întâlnirea, ca şi observarea a ceea ce este dincolo de Eternul Moment Acum. Ne oprim, privim, ascultăm, simţim, trăind ferm, corect, cinstit acest experiment cu tot Ceea Ce Este în acea clipă, adică Viul în perpetuă desfăşurare. Iar împlinirea a toate acestea are loc, fie rostind cuvinte într-o discuţie oarecare, fie aflându-ne în executarea unei lucrări.

Pentru a uşura înţelegerea şi urmărirea acestui scop suprem, venim cu câteva întrebări ajutătoare în trăirea corectă a fenomenului respectiv. Ce fac? Cum fac? De ce fac? Şi ce sunt

eu, Cel CeSunt când împlinesc toate acestea? Apoi, Ce sunt eu Cel Ce sunt când fac Acum astea?

Să mai precizăm că Starea de Conştiinţă Pură înseamnă Observator – Neobservat, adică devenim realmente Un Tot, Un întreg perfect realizat. Astfel suntem Conştiinţă deplină în care nu este nimica de făcut, ci doar suntem împreună cu acea clipă.

Pentru acei fericiţi pământeni, care au ajuns la Iluminare, întrebările enumerate mai sus, sunt cu totul excluse, fiindcă aceştia dau răspunsuri prin intuiţii spontane şi certe. Cu alte cuvinte, Sacrul din interiorul lor, cu care sunt în permanent contact, dă răspunsuri fără a pune întrebări.

O viaţă de om trăită cu demnitate şi considerată binefăcătoare, atât pentru individ, cât şi restul societăţii, poate fi realizată cu ajutorul a trei instrumente şi anume: cunoaştere, cinste şi responsabilitate. Să explicăm acest concept de existenţă în sens holistic – realizabil de către orice fiinţă umană, interesată cu adevărat de un alt mod de întâmpinare a Vieţii, decât cel actual.

1. Cunoaşterea Vieţii nu se termină niciodată, căci fiecare nou înţeles, ne solicită a şti mai mult. Evoluţia şi învăţătura nu încetează niciodată. Fiindcă Viaţa, în ansamblul desfăşurării Ei, pretinde să o întâmpinăm de fiecare dată, cu o minte nouă, creier proaspăt, celule neuronale nemaifolosite anterior. Iar învăţarea nu înseamnă a aduna informaţii din lumea exterioară, ci a scoate din profunzime noi şi proaspete valori. Fenomenul este accesibil tuturor a, când se

realizează Unitatea fiinţei – corp, minte şi Suflet – Una, deci, Un întreg care funcţionează pe clipe mereu înnoitoare. Este o Stare de A Fi în care, perfect conştient, funcţionăm independent, adică în măsură să alegem ceea ce dorim noi ca să alegem şi să întâlnim. Funcţionând în stare de perfectă Conştiinţă suntem, ca atare, Atenţi şi Conştienţi. Nu este nicidecum greu să trăim un asemenea experiment, când avem convingerea că nu este greu de împlinit în Acel Etern şi Viu Moment Acum.

2. Cinstea înseamnă transparenţă şi deschidere totală a întregii fiinţe, mai întâi faţă de noi înşine şi apoi faţă de lumea exterioară. Prin urmare, mintea, inima şi întreaga fiinţă să fie complet deschise, în mod vizibil prin trăire naturală, nu ca o stare impusă (prin efort şi siluire). Această corectitudine, ca manifestare de bază şi consecventă comportare să o avem şi în şcoală, în activitatea politică, în relaţii comerciale, ca şi relaţii familiale. Totul se arată pe faţă pe fondul neprecupeţit al Adevărului. Mai întâi suntem conştienţi de tot ceea ce avem de făcut. Apoi să fim cinstiţi cu noi înşine, privitor la rezultatul împlinit. Iar confruntarea cu ceea ce am făcut, este un semn al maturităţii noastre spirituale. Curajul, cinstea şi nobleţea sunt, prin ele însele, merite incontestabile.

3. Responsabilitatea apare, aşadar, ca atitudine pe fondul onestităţii interioare. Şi acest mănunchi de atitudini remarcabile produc transformări sigure asupra individului cu reverberaţii şi asupra societăţii, în general, fără a

se urmări vreo anume programare în acest sens.

De reţinut (adică să ne aducem mereu aminte) că toate câte sunt bazate pe vechi, deci, pe tipare mintale, sunt forme imaginare, false în prezentul viu şi activ. În consecinţă, ele sunt total nepotrivite la întâlnirea cu permanenta noutate, vehiculată de către mişcarea Viului.

În lumea noastră a pământenilor, puţin evoluată din punct de vedere spiritual – răspunderea – pedeapsa este soluţia obişnuit adoptată, fie pe calea justiţiei, fie doar a oprobriului public. În această ipostază omul minte, înşală sau fuge de efectele faptelor sale. Or, această atitudine îi caracterizează primitivismul său spiritual. Iar degradarea unui ins, în mod firesc, degradează întreaga omenire fiindcă individul şi colectivitatea au – conştient sau inconştient – O Unică Fiinţare. Şi Unimea dintre semeni nu poate fi contestată de nimeni şi de nimic. Căci Ea este, prin Ea însăşi, Adevărata Realitate.

j în concluzie, ţinând seama de noul mesaj, transmis chiar de pumnezeu, să ne încadrăm, prin trăire personală, funcţionând ca BUn întreg pe momente înnoitoare, întâmpinând procesul Vieţii cu ijutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate. Iar Starea de A Fi? au Pura Conştiinţă aleasă ca fiinţare consecventă şi Iubire, deplin trăite în care scopul şi interesul meschin să fie complet eliminate.

45. SUCCESUL ŞI INSUCCESUL

Două poluri diferite, faţă-n faţă-n confruntare
Primul este preţuit, celălalt fără valoare.

Momentan, aşa apare în a omului gândire, însă, dup-anumit timp, au o altă preţuire.

Insuccesul preţuit ca o binecuvântare.

Iar succesul blestemat, pe efecte-nşelătoare;

Astea mintea ne oferă, când „ego”-ul ne domină.

Prin înscrisuri vechi, bătrâne şi orbirea lui deplină.

Orice scop sau ideal, spre care ne îndreptăm.

Se-mplineşte pe etape, după cum real luptăm;

Un şir de experienţe cu-nregistrări succesive.

Este drumul cel parcurs de fireasca acţiune.

Toate astea sunt succese, realmente, adevărate.

Fiindcă ne-aduc mai aproape, cu însuşiri adecvate.

Spre finalul urmărit de a noastră opţiune.

Ca înfăptuiri de seamă, prin constanta prospeţime.

Insuccesul, deci, apare drept iluzie deşartă.

Lipsită de conţinut – fără de realitate;

Şi, totuşi, ea e utilă, fiindcă prin ea ne cunoaştem.

Fiinţa noastr-adevărată, mai presus de ce concepem.

Priii imagini şi opinii subiectiv conturate De încrâncenatul „sine” – falsa lui însemnătate.

Văzând iluzionarea, precum singură s-arată.

Este, practic, un succes, ca stare neprogramată.

Totul duce spre succes, naşte, produce succes.

Fiece experiment din al Vieţii-ntreg proces.

Ceea ce numim eşecuri sunt, de fapt, experienţe.

Drept glorioase-mpliniri, ca succese inerente.

Cu emoţii însoţite de constantă bucurie.

Asta se cerc-înţeles la nivel de Veşnicie; în atare conjunctură noi şi-întregul laolaltă Ne manifestăm Iubire, prin fiinţare-adevărată.

Succesul şi insuccesul, pozitivul şi negativul, avantajul şi dezavantajul, câştigul şi pierderea toate aceste simboluri de exprimau în înţelesul lor profund, ne arată la un moment dat, profitul sau pierderea, ca rezultat al unei activităţi sau inactivităţi umane. Aşadar, succesul este apreciat, momentan, ca având o valoare mai mare sau mai mică, iar oponentul său socotit ca păgubitor. Deocamdată lucrurile aşa apar, potrivit gândirii particulare, deci, a insului respectiv. Această evaluare are loc la dimensiunea finitului, unde totul este înfăşurat în haina relativităţii. Întrucât la acest nivel, nimic nu este sigur, s-ar putea ca peste un anumit timp, aprecierile iniţiale să fie răsturnate. Insuccesul să fie preţuit ca binecuvântare, iar succesul blestemat, prin efectele lui înşelătoare. Acesta este climatul vremelnic şi nesigur în care ne ducem existenţa, dominaţi de calapoadele minţii condiţionate – temelie a „eului” fals sau „ego”.

În existenţa noastră de făpturi întrupate, idealul spre care ne îndreptăm se împlineşte pe etape, după felul cum acţionăm. Într-o călătorie – oricare ar fi ea – înseamnă totodată şi un şir de experienţe, care, toate nu pot să fie considerate

decât succes. Fiindcă fiecare în parte, ne aduce mai aproape de finalul urmărit prin propria noastră opţiune. În această viziune insuccesul apare ca ceva iluzoriu, nicidecum realitate. Însă iluzia este totuşi utilă, căci, prin ea, ne cunoaştem adevărata noastră Natură.

Părerea bună, pe care o avem despre noi înşine, prin natura ei insidioasă, ne obligă să trăim în mare parte în afara fiinţei proprii, încercând să demonstrăm lumii exterioare o anumită superioritate. Adică, ne ajustăm pe faţă diverse măşti înşelătoare, urmate de comportări şi atitudini asemănătoare. Însă, tendinţa de ducere în eroare a semenilor, începe cu degradarea morală şi spirituală a propriei noastre fiinţe.

Viaţa ne scoate în cale întotdeauna ceea ce ne este absolut util, de bun augur pentru evoluţia noastră din clipa aceea. Dar, care ne este atitudinea faţă de ceea ce întâmpinăm, drept surpriză oferită de către eternul proces al Vieţii în desfăşurare? Dacă mintea ştiutoare ne conduce prin reacţiile ei mecanice, vom trăi în afara Realităţii, sub influenţa plăcutului sau neplăcutului, cu efectele dăunătoare, traumatizante – în ambele alternative – atât asupra trupului, cât şi a psihicului. Căci succesul şi insuccesul considerate la nivelul mintalului, nu pot fi considerate altfel decât în defavoarea armoniei noastre interioare şi a evoluţiei spirituale.

În concluzie, tot ceea ce numim noi ca „ego” eşecuri, nu sunt altceva decât simple experienţe şi împliniri inerente, pe calea fără de sfârşit a

evoluţiei noastre, în asociere cu materia densă a planetei. Aşadar, ori de câte ori ne vom afla în ceea ce mintea apreciază ca insucces, să intrăm grabnic înăuntrul fiinţei proprii. În această ipostază de Unime – corp, minte şi Spirit, Un întreg funcţional – implicit realizăm şi Comuniunea cu Sublimul Adevăr şi, ca Iubire atotcuprinzătoare, vom binecuvânta toate câte ne aduce în cale mişcarea Vieţii.

Acesta este scopul suprem al fiecărui întrupat. Noi, oamenii, avem cu toţii acest unic destin de continuă perfecţionare. Şi, nu întâmplător, ne-a ieşit în cale o asemenea informare, printr-o carte sau discuţie cu un semen oarecare. O dată ce am aflat acest adevăr, înseamnă că ne-a venit vremea să-l punem în aplicare, adică să trecem – fără nicio întârziere – la propria experienţă. De asemenea, aflarea acestui adevăr înseamnă că avem şi capacitatea respectivă de reuşită a noului mod de întâmpinare a Vieţii.

46. SUNT-NU SUNT!

Sunt, nu sunt Sacră Fiinţare Finitul şi Infinitul într-o Unică mişcare Fără-nceput sau sfârşit.

Prin gândit sau negândit!?

Am existat totdeauna şi în veci voi fi întruna!

Eu pătrund Tot ce există din Imensul Necuprins.

Nu am centru şi nici margini, fiind la Infinit extins!

Frumuseţe, Bunătate, Fericire fără margini.

Toate-n Adevăr cuprinse – văduvite de

imagini.

Ca Prezenţă permanentă dăinuiesc din Veşnicie.

Dragostea fiind oferită cu aceeaşi Bucurie!

Nu am fost şi nu voi fi, nicidecum, judecător.

Ci doar un Divin Părinte, fără preget iubitor.

Căci vă vreau pe toţi Acasă, în Căminul părintesc.

Asta-mi e activitatea prin care Mă definesc! Toate câte le posed – tuturor a dăruiesc.

Fără nicio părtinire, fiindcă pe toţi vă iubesc şi nu vă pretind nimic – precum în negustorie.

Asta face orice Tată, ca firească dărnicie!

Dar, Atenţie copii! Eu datu-v-am Libertatea şi ce faceţi voi cu Ea? îi vedeţi însemnătatea?

Tot ceea ce-nfăptuiţi, are un revers firesc.

Cauzele totdeauna, prin efecte, se-ntâlnesc.

Legea Cauzalităţii e lege universală.

Prin natura ei firească, logică, raţională.

Cum altfel veţi corecta şi evalua purtarea Decât văzând consecinţa, conjugată cu eroarea!?

Sacrul din voi vă e sfetnic – înţelept îndrumător.

Consultaţi-L în tot timpul, ca pe orice-nvăţător!

Nu vă-nşală, nu vă minte, El fiind Eu, în voi prezent, Comuniunea cu Mine, vă face mereu atent.

Şi-n fericita Unime conduce Sacralitatea.

Prin impuls intuitiv – Una cu Realitatea!

O astfel de vieţuire schimbă ins şi lumea toată.

Toţi având capacitatea, de-mplinire

consacrată.

În această temă, autorul integrat în Necuprinsa Imensitate – Una cu Divinitatea trăieşte experienţa Unimii şi prin cuvinte potrivite, cât mai pe înţelesul tuturor a, încearcă să explice, atât modul de funcţionare al Sublimului Creator, cât şi însuşirile Lui esenţiale.

Sunt – Nu sunt! Finitul şi Infinitul, aidoma unei respiraţii în care este atât Una cât şi Alta sub formă de grandoare şi tăcere sau pace atotcuprinzătoare. Ca Existenţă dintotdeauna nu are un început şi nu va avea nici sfârşit. Iar prin trăire, El pătrunde toate câte există, fără să aibă un anume centru sau margini, extensia Lui fiind cuprinsul fără limite al Infinitului. Frumuseţea, Bunătatea şi Fericirea nelimitate sunt cuprinse ca Adevăr prin trăirea directă a acestora, în care nu există nicio imagine. Prin prezenţa lor permanentă, aceste însuşiri dăinuiesc în Veşnicie. Iar Dragostea este oferită peste tot cu neînchipuită Bucurie.

Dumnezeu ni se mai destăinuieşte că nu a fost şi nici nu va fi vreodată judecător, ci doar un Divin Părinte cu manifestări de Iubire fără margini. Şi ca orice tată iubitor, El ne vrea pe toţi Acasă, adică în Trupul Său, de unde am fost trimişi ca să facem experienţa Vieţii în asociere cu materia brută. Pentru a exclude orice îndoială, El afirmă că aceasta îi este, realmente, activitatea prin care. Se defineşte. Şi anume, de a-şi aduce copiii în cuibul părintesc.

Iar toate câte le posedă, le dăruieşte tuturor a, fără niciun fel de distincţie, adică fără să

părtinească pe cineva. Pentru că El iubeşte la fel pe toată lumea. Şi, în schimb, la ceea ce dăruieşte El nu pretinde nimic de la nimeni – aşa cum se obişnuieşte în negustorie.

În continuare, Iubirea Lui se face cunoscută şi printr-o clară avertizare. Eu v-am dat Libertatea, dar voi ce faceţi cu această Libertate? îi vedeţi sau nu însemnătatea? Fiindcă tot ceea ce înfăptuiţi voi, prin gândire, vorbe şi fapte, are un revers firesc, natural şi logic, adică are urmări, efecte sau consecinţe iminente! Aşadar, suntem informaţi că atunci când El a creat Universul fizic, a pus ca temelie şi Legea Cauzalităţii. Noi, pământenii, încarnaţi pe această planetă, cum altfel ne-am putea evalua purtarea, decât văzând şi consecinţa acesteia. Putem greşi fie în mod conştient, fie inconştient. În acest caz, dacă nu ar exista un anumit revers al faptei respective, nu ne-am putea aprecia corectitudinea sau greşeala faptei săvârşite. Efectul produs de activitatea faptei noastre, drept cauză, ne va ajuta să corectăm pe loc greşeala sau să nu o mai repetăm în viitor.

Sublimul Părinte ne mai îndeamnă să ne ascultăm propriul sfetnic, îndrumător, care se află în interiorul fiecărei fiinţe umane. El este maestrul vostru, care nu vă înşală, nu vă minte niciodată şi nici nu vă speculează în vreo formă oarecare – cum o face, de obicei, maestrul exterior. Acest sfetnic interior este Spiritul sau Scânteia Divină, existentă în orice om, care dă sfaturi şi îndemnuri pe calea intuiţiei – când realizăm pacea sufletului.

Întâlnirea Aceluia Ce suntem noi cu adevărat

o putem realiza în mod simplu prin Starea de A Fi – fără să facem nimic altceva Doar să fim Acum şi Aici ca Stare de Pură Conştiinţă şi prezent tot timpul la prezent pe clipe în eternă desfăşurare. În această fericită ipostază suntem Una şi cu Dumnezeu. Practica, de zi cu zi, a fiecărui ins în parte, produce efecte benefic-trans formatoare, atât asupra practicantului, cât şi asupra lumii în totalitatea ei, fiindcă noi şi Imensa Existenţă suntem în realitate O Imensă Energie., Iar schimbarea unei părţi are, în mod implicit, influenţă şi asupra întregului.

47. SUPERIORITATEA

Atitudine semeaţă prin autopreţuire.
Comportare de „egou, / sprijinit de-nchipuire.
Pe ce ştie, ce cunoaşte sau posedă, ca avere.
Socotindu-se titan prin a lor asociere.
Atât el, cât şi suportul sunt aspecte trecătoare.
Cu efecte pe potrivă, pururea amăgitoare;
Oare îi vedem noi rostul în procesul devenirii Sau e doar o rătăcire a impulsurilor firii?
Această simplă părere, se afirmă de la sine.
Ca iluzie deşartă, când e pusă-n acţiune;
Insul, copleşit de ea, o vede realitate
Şi-n acest context, orbirea îi acordă-nsemnătate.
Dar, văzută din afară, ca firească măsluire.
De către omul complet – liber de orice-ngrădire.
Altfel e apreciată – socotită instrument De-a trăi experienţa Adevărului prezent.
Niciun lucru-n Univers nu-i superior la altul.

Toate-n fond, la fel, egale – de fapt, ăsta-i rezultatul.

Ficţiune, de asemeni, ce-i numit inferior.

Ambele, imagini seci – lipsite de adevăr.

Dar, egalitatea-n sine, fiind doar Una – pretutindeni, Realmente, nu există – nici înţeleasă de nimeni;

Numai văzând ce nu-i ea – faptic – inegalitatea o putem real cuprinde şi trăi deplinătatea.

Ca să fim Una cu Tatăl şi cu toate celelalte.

Căci acesta-i Adevărul – absolut, exactitate.

Vom folosi conştient, iluzia denumită Lipsa cea de Unitate – de noi înşişi inventată.

Astfel vom trăi Unimea – fiinţei noastre Trinitate şi cu toate câte sunt, în perfectă Unitate;

Raiul adus pe Pământ, prin a noastră comportare De Iubire, Bunătate cu-nsuşiri transformatoare.

Cu cât mai amplă ideea, despre propria fiinţare.

Cu atât experienţa va câştiga în amploare, în noi toţi e Dumnezeu, ce ne-ndeamnă sfătuieşte să-i descoperim prezenţa, care veşnic ne iubeşte.

Superioritatea se defineşte prin ea însăşi ca autoevaluare a „sinelui” fals, pe ceea ce ştie şi posedă ca avere, titluri, glorie, renume etc. Prin asocierea cu toate câte ştie şi are, el se supradimensionează prin închipuire. Dar, atât el, cât şi suportul sunt aspecte trecătoare – care în permanenţă îl amăgesc.

În acest context, insul respectiv se află totalmente înconjurat de ceea ce are şi ştie,

potrivit acumulărilor sale memoriale. Aşadar, atât privirea, cât şi înţelegerea lui sunt limitate de graniţele îngustelor sale posesiuni. Nefericitul individ se comportă asemenea unui orb care, copleşit de propria defecţiune, socoteşte întunericul ca stare reală a lucrurilor şi materia drept certă realitate.

O simplă semnalare poate să-l ajute să iese în afara propriei închisori. Şi, ca om liber de poverile imaginare ale trecutului, să-şi vadă singur Unica Realitate şi să trăiască, prin experienţă directă, pe clipe mereu prezente şi, la fel de înnoitoare.

Numai într-o asemenea postură, ca Stare de Pură Conştiinţă, fiecare trăitor descoperă că în întregul Univers niciun lucru nu-i superior sau inferior, faţă de un altul. Egalitatea fiind însuşirea de fond a Imensităţii, drept Energie Primordială.

Atenţie, însă! Egalitatea nu poate fi înţeleasă ca experienţă personală, decât văzând ceea ce nu este ea, adică, inegalitatea.

Revenind la tema noastră precizăm următoarele: Dacă vreodată, într-o anumită împrejurare, suntem copleşiţi de iluzia superivrităţii, o întâmpinăm – pur şi simplu – cu ajutorul Atenţiei lucide şi complet dezinteresate. Simplitatea unei asemenea întâlniri o dezagregă fulgerător. Iar, în locul rămas liber, ni. Se revelează adevărata noastră Natură ca deplinătate absolută. Numai aşa vom trăi Unimea Trinităţii fiinţei proprii în Comuniune cu Creatorul şi toate câte există în Necuprinsul Univers. În acest caz fericit noi, ca trăitor al acestui sublim fenomen, vom aduce raiul pe această planetă prin Iubire,

Cinste, Bunătate cu puteri transformatoare atât pentru ins, cât şi lumea în totalitatea sa.

Şi cu cât va fi mai amplă, mai extinsă ideea, privitoare la propria fiinţare, cu atât experienţa va câştiga în amploare ca extensie, întrucât în noi toţi există Dumnezeu, ca prezenţă trăitoare, care permanent ne îndeamnă şi sfătuieşte. Şi datoria noastră a fiecăruia este aceea de a-i descoperi prezenţa, manifestă prin Ea însăşi ca veşnică Iubire.

48. ŞTIUTORUL NEÎMPLINIT

Omule, fiinţând ca minte.

De ştiut încătuşat Prin rigide, seci cuvinte.

Tu, prin ele-infatuat.

Poţi, cumva, să te opreşti Doar o clipă poate două şi cinstit să te priveşti într-o versiune nouă?

Tot ce ştii, ce-ai adunat Prea puţin îţi aparţine;

Eşti, de fapt, un posedat De afirmaţii străine.

Familie, neam şi ţară

Sau un crez, prin timp format.

Te cuprind şi te-nfăşoară.

Tu, prin ele-neorsetat! Eşti lipsit de libertate.

Vezi, gândeşti şi-apreciezi Prin formulări adecvate.

Cărora te conformezi.

Şi cu orice repetare – o mai mare degradare; Tu te-ntorci la ce-a mai fost.

Prin sectara afirmare De „egou” bătrân şi prost.

De-ai înţeles sesizarea.

Ce cu drag ţi-o semnalez.

Tot ce-a fost, spontan, dispare şi-n Etern te

integrezi.

De-acum, ca Pură Conştiinţă Cu Dumnezeu laolaltă.

Practic, eşti Unică Fiinţă Noutate consacrată.

Într-o veşnică-nnoire.

Tu creezi o nouă lume Cu Dragostea-n contopire.

Pe clipe – drept prospeţime.

De fapt, noua încarnare Asta-ţi cere să-mplineşti.

Drept Măreţie, Grandoare când cu tine te-ntâlneşti.

Noi toţi, făr-deosebire.

Suntem făptură divină într-o constantă sfinţire Ca Unitate deplină.

Atenţia folosită ca instrument la-ntâlnire.

Ea destramă ce-i fictiv:

Vechiul, vise-nchipuire.

Ce survin intempestiv. Şi-ntr-o zi – zi fericită Ca supremă-încununare Devii făptură-mplinită Drept sacră realizare.

Tot succesu-îţi aparţine.

Munca, cinstea, pasiunea şi-ntâlnirea cu-al tău Sine îţi conferă-înţelepciunea.

Marea majoritate a oamenilor funcţionează în mod obişnuit la nivel de minte ştiutoare, cu credinţa că prin ea pot să-şi aducă ameliorări pe plan etic, moral şi spiritual. Însă mintea nu este decât un fragment al fiinţei umane, care se sprijine pe acumulări memoriale, înregistrate ca simple informaţii, culese din lumea exterioară sau experienţe personale, prilejuite de întâlnirea cu mişcarea Vieţii.

Aşadar, prin însăşi natura structurii sale, mintea nu dispune de capacitatea de a acţiona în vederea unei anumite transformări psiho-somatice, ci doar aceea de a reacţiona la ceea ce fiecare dintre noi întâlnim în cale.

Încă de la bun început, avertizăm deci cititorul asupra modului defectuos în care mintea, întocmai ca un robot, răspunde prin automatisme la noutatea permanentă a Viului, în eternă desfăşurare pe momente întotdeauna înnoitoare. Întrucât întâlnirea vechiului cu prospeţimea, adusă de mişcarea Viului, nu poate realiza altceva decât confuzie, tristeţe, amărăciune, contradicţii şi stări conflictuale, îndemnăm practicantul „Cunoaşterii de Sine" să-şi însuşească simpla Stare de A Fi, Acum şi Aici – prezent la prezent, în care pacea sufletului survine în mod instantaneu.

Odată cu tăcerea minţii, se realizează în chip spontan Unimea Trinităţii, în care conducerea fiinţei îi revine de-acum Spiritului. El are capacitatea de a vedea, aprecia şi a decide corespunzător, prin acţiuni benefice transformatoare în folosul real al insului respectiv.

Funcţionând ca Un întreg, iată ce descoperiri facem: Mintea ştiutoare se află la temelia „ego-ului, adică a „eului" fals, creaţie a timpului şi spaţiului, în care ne-am născut şi dezvoltat. Din acumulările memoriale numai o mică parte aparţine propriilor experienţe, restul sunt afirmări străine culese de la alţii, ca de pildă: familie, şcoală, religie, cărţi citite etc. Aceste acumulări – de fapt formule seci – ne închid, realmente, în tipare şi ne obligă să le folosim mereu, iar prin

repetare, ele devin chiar obsesive.

Datorită dominării acestor informaţii perimate – înregistrate pe celule cerebrale consumate – suntem, practic, lipsiţi de libertate funcţională. Obsesia tiparelor vechi ne împiedică, aşadar, să întâmpinăm noutatea Vieţii, prin folosirea de noi celule cerebrale, capabile să cuprindă şi să înţeleagă prospeţimea veşnică a Viului.

Dacă aţi înţeles cu adevărat, simpla sesizare cu ajutorul versului sau demonstrarea mai anevoioasă, poate, a prozei, veţi constata singuri, cum vechiul înregistrat memorial dispare instantaneu. Iar în „vidul psihologic” – survenit fără nicio intervenţie – realizaţi Unitatea fiinţei ca Pură Conştiinţă în Uniune perfectă cu Dumnezeu. Numai în această fericită ipostază, întâlnim noutatea Vieţii, aşa cum se scurge Ea în mod firesc, în care noi funcţionăm ca Dragoste atotcuprinzătoare.

De fapt, fiecare întrupare ne solicită să realizăm acest mod de funcţionare ca făptură deplină. O asemenea existenţă ne va conduce, în mod sigur, la demolarea „ego”-ului – prin eliberarea fiinţei de reziduurile trecutului – şi revenirea în Corpul Tatălui Ceresc, adică adevăratul nostru Cămin.

În acest proces al evoluţiei spirituale, ne vom folosi, ca instrument pentru întâlnirea cu noi înşine, de Atenţia lucidă, globală şi necondiţionată. Atenţia este întocmai ca un laser de înaltă performanţă care, curăţă, dizolvă, spulberă, fără să lase urme tot ce întâlneşte pe

ecranul minţii. Frecvenţa unor asemenea întâlniri – considerate ca adevărate bombardamente la temelia „ego”-ului, al cărui prizonier suntem – va conduce în final, la prăbuşirea lui. Fenomenul respectiv apare ca absolută surpriză.

Concomitent cu Eliberarea sau Iluminarea devenim un Om universal, în care toate ataşamentele: faţă de familie, de etnie, ţară, credinţă religioasă, metodă etc., dispar în mod natural şi firesc.

Toţi oamenii sunt destinaţi să atingă acest summum funcţional. Grăbirea sau întârzierea acestei sublime performanţe revine fiecărui ins în parte. Munca, cinstea şi pasiunea neprecupeţite, la întâlnirea cât mai deasă cu Şinele impersonal, vor asigura **fiecăruia** înţelepciunea de rigoare, cu efecte uşor sesizabile, de către orice trăitor al Adevărului.49. TRUPUL – SIMPLU INSTRUMENT

Corpul fizic omenesc, diferit ca-nfăţişare
Este, de fapt, un veşmânt al Esenţei Creatoare;
Potrivit cu-a lui structură, are viaţă limitată.
După cum îi e destinul de trăire laolaltă.
Despărţirea e firească, fiind naturi deosebite.
De o parte este Viul, cu înscrisuri infinite.
De-alta, corp material, relativ şi trecător.
Cu determinări precise şi efectiv, muritor.
Vajnica asociere e un dar dumnezeiesc.
Oferit de la-nceput, ca experiment lumesc.
Atât în folosul nostru – lung proces evolutiv.
Cât şi în folos ceresc – Tatăl nostru cel Divin.
Ne ajutăm reciproc: El ne-ndrumă, sfătuieşte.
Prin impuls intuitiv – permanent înţelepţeşte.
Să ne cunoaştem menirea – rostul legat de

Pământ şi revenirea la Sursă – drept final deznodământ;

Iar, la rându-i, El prin noi, realmente, se cunoaşte: Măreţie şi Grandoare, însuşiri ce-L definesc, prin constanta Lui creare, în Eternul lui Acum şi El se-ndumnezeieşte;

Adică, evoluează – perfecţiunea-i sporeşte.

* * *

Şi-acum, revenind la noi – viaţa cea cotidiană.

Când cuprinşi de ignoranţă, trăim ca într-o capcană.

Minte condiţionată, deci haotic programată.

Ea oferind pe măsură – trăirea dezordonată.

Dacă ne socotim corp – simţurile stăpânesc:

Temeri, griji şi amărăciuni, încontinuu definesc;

Experienţa Vieţii, lipsită de Dumnezeu.

Care, practic, se vădeşte, drept iad, creat de „egou”. Când e clar descoperită – piere-ntreaga ignoranţă.

Căci „Cunoaşterea” oferă minunata Existenţă De făptură creatoare şi atotcuprinzătoare.

Cert stăpân şi stăpânire a lumii cea trecătoare.

Asta trebuie văzut şi-nţeles în mod frecvent.

Că suntem Divinitate ca Sine independent, în constantă re-creare, pe cărarea cea aleasă De întoarcere la Sursă – adică la noi Acasă.

Practic, ce-ar fi de făcut? Nimic! Absolut nimic!

Perfect conştient, cinstit: Privim fondul nostru psihic.

Care prin iluminare – instantaneu el dispare.

Iar în pacea survenită, suntem fiinţă creatoare.

În această ipostază, noi creăm o altă lume.

Fără conflicte războaie – fondată pe-înţelepciune.

Tot climatul de pe Terra numai astfel se-nnoieşte Prin insul cert creator, când cu Sine se uneşte.

Întrebarea pe care şi-o pun adesea oamenii, este acea **privi**toare la raţiunea nenumăratelor reîncorporări. Răspunsul este **pe** cât de simplu, tot pe atâta de uşor de înţeles. Cu un asemenea **trup** de ţărână am acumulat din ignoranţă sau greşită înţelegere **o** seamă de reziduuri memoriale, care ne ţin prizonieri **datorită** ataşamentelor noastre de ele, tot cu un asemenea corp trebuie să ne detaşăm de cele trecătoare. Acesta este motivul şi al actualei încarnări.

Aşadar, am coborât la reîncarnare ca să ne desprindem de **ceea** ce este lumesc. Dar, ca să atingem capacitatea unei **asemenea** performanţe, suntem nevoiţi să ne descoperim Natura **noastră** adevărată, adică pe Acela care suntem noi cu adevărat.

Corpul fizic, diferit ca înfăţişare de la om la om, este de **fapt** un veşmânt trecător al Esenţei Divine nepieritoare – care **suntem** noi Omul real. Acest trup carnal este un partener de drum, dăruit de Dumnezeu, pentru a putea face experienţa ca entitate în asociere cu materia densă. Asocierea cu această haină lumească este atât în folosul

nostru, cât şi al Divinului Creator. Fiindcă noi şi El ne ajutăm reciproc. Pe de o parte, Dumnezeu ne îndeamnă s1 sfătuieşte prin impulsuri intuitive, să ne cunoaştem adevăratul rost legat de Pământ şi să aflăm calea de întoarcere la Sursa Surselor, de unde am pornit, adică la noi Acasă; iar pe de altă parte, şi noi îl ajutăm să-şi cunoască Măreţia şi Grandoarea – însuşiri care-L definesc prin constanta Lui creare pe momente veşnic înnoitoare.

Pentru a uşura deplina înţelegere a acestei colaborări, ni se revelează următoarea precizare: Dumnezeu, ca întreg, nu poate face o seamă de experienţe, decât pornind de la ceea ce este mai puţin decât întregul. Şi acest mai puţin – suntem noi, suma fiinţelor, prin care El, în contopire cu noi, se îndumnezeieşte continuu prin Eternul Moment Acum.

În continuare, să revenim la existenţa noastră cotidiană, în postura de minte condiţionată, adică haotic programată, potrivit mediului social în care ne-am născut şi dezvoltat. Această minte, înregistrată prin consum de celule cerebrale, este incapabilă să înţeleagă noutatea Vieţii, care se schimbă de la o clipă la alta. Ea nu face altceva decât să reacţioneze la întâlnirea noului. Adică, vechiul – fondat pe imagini seci – se proiectează asupra prospeţimii noului şi creează confuzii şi stări tulburătoare.

Stresul psihic şi fizic determinat de către această minte deficitară, este cauza esenţială a majorităţii bolilor, care afectează sănătatea întregii omeniri.

Corpul fizic este al doilea element al trinităţii fiinţei umane. În cazul când ne apreciem a fi el, atunci simţurile primare ne domină întreaga fiinţă, prin griji, temeri şi amărăciuni de toate nuanţele posibile.

În ambele ipostaze, experienţa vieţii, fiind lipsită de prezenţa Divinităţii, devine un adevărat infern, drept creaţie a „ego”-ului sau a falsului „sine”.

În momentul în care această ficţiune este demascată cu ajutorul „Cunoaşterii de Sine”, ea dispare instantaneu. Iar în „golul” astfel creat, noi, trăitorul acestui experiment, ne unim într-un întreg funcţional pe clipe atotcuprinzătoare. De-acum, ca Sine independent ne întâlnim cu Eternul Moment Acum – pe cărarea minunată de întoarcere la Sursa de unde, câţiva, într-untrecut îndepărtat, am coborât în materia brută, potrivit destinului oferit de către Unicul Creator a toate câte există.

Practic, iată cum ne împlinim sacrul destin. De fapt, nu este nimic de făcut, imaginat sau dorit. Prin urmare, nu pornim cu a face ceva, fiindcă, în realitate, nu ştim ce anume urmărim. Împlinirea Adevărului nu se imaginează şi nici nu este proiecţie mintală azvârlită în viitor.

Pornim deci, de la un fapt simplu şi uşor de pus pe loc în aplicare. Adică, folosindu-ne de instrumentul Atenţiei lucide şi globale – însuşire a Sacrului, care suntem noi înşine – privim în oglinda propriei conştiinţe, mişcarea fondului nostru psihologic. Acesta, prin iluminarea Atenţiei, dispare fulgerător. Iar în pacea sufletului, astfel

realizată, ni se revelează Fiinţa noastră autentică, în proces continuu de creaţie. În această fericită ipostază, noi, ca întreg, în Unime cu întregul Existenţial şi cu Tatăl Ceresc laolaltă, creăm o altă lume – fără contradicţii, conflicte, războaie – fundamentată pe Dragoste şi înţelepciune.

Tot climatul haotic, existent astăzi pe Terra, numai pe această cale se înnoieşte, adică prin înnobilarea de către fiecare trăitor, care îşi descoperă Esenţa Divină, – existentă în orice om, fără nicio excepţie, cu însuşiri absolut identice.

50. UNICITATEA

Sunt aici, ca şi acolo, în Imensul Infinit.

Tot la fel şi între ele, orişiunde nelipsit!

Toate se găsesc în Mine, Eu în toate prezent sunt.

Nimic în afar-de Mine, ca văzut sau nevăzut!

N-am o cauză anume – Sursă de alcătuire.

Eu am fost întotdeauna şi voi fi, la nesfârşire.

Căci, ce n-are început, nu va avea nici sfârşit.

Prin Esenţă şi-amănunte sunt Un Tot desăvârşit!

Unicul, ca Unitate – tot la fel cuprinzător Este-n noi, în fiecare, pururea revelator.

Nici efort şi nici voinţă, n-au în ele vreo valoare.

Ambele fiind siluire, sunt, deci, stres şi tulburare.

Mintea în a ei structură nu e decât un fragment.

Incapabil să cuprindă Sublimul independent.

Adică, Unicitatea, ca firească Măreţie.

Existentă-n Viul Vieţii, manifestă Bucurie.

Aşadar, să tacă mintea – atitudine smerită.

Prin asemenea tăcere – fiinţa, spontan, împlinită;

Spirit şi corp laolaltă – în perfectă contopire.

Află Frumuseţea Vieţii şi-a Ei sacră-ndreptăţire.

Practic, totul se-mplineşte în „Cunoaşterea reală”.

Adică trăind cu faptul cel din clipa actuală.

Cuplare desăvârşită, într-o perfectă Unime.

Unicitate deplină în eternă prospeţime.

Atenţia folosită, drept Lumină-nsoţitoare cu valoare intrinsecă, comparată cu un Soare.

Ea destramă-ntunecimi, iluzii şi-anomalii.

Oferind fără de preţ nestemate Bucurii.

Unicitatea este prin însăşi natura care o defineşte Simplitate întruchipată. De asemenea, Ea este în acelaşi timp şi cea mai mare descoperire făcută vreodată de către stăpânul acestei planete, adică fiinţa umană.

Această Unicitate sau Energie Primordială se află peste tot şi în toate, văzute şi nevăzute sau sesizate de către simţurile omului. Ea a existat dintotdeauna şi va exista în veşnicie. Aşadar, Ea nu are un anume creator mai presus de propria Sa existenţă. Fiind şi nelimitată, adică fără margini, O numim şi Imensitate, care cuprinde întreaga Existenţă. Centrul Său este pretutindeni şi nicăieri în mod precis.

Nemişcătoare în exterior – căci extensia Ei este Infinitul – iar în interior pururea mişcătoare, prin diversităţi infinite de forme, lucruri şi aspecte, pe care le cuprinde. De la formele de

materie brută, până la fiinţele umane, cele mai elevate. De asemenea, de la galaxii şi universuri, aflate la miliarde de ani lumină, adică macrocosmos la infinitul mic, adică la microcosmos – toate formele de existenţă individuală au capacitatea, independenţa şi posibilitatea de evoluţie pe scara rezemată pe imensitatea Corpului Divin, care îşi aşteaptă copii să revină în căminul părintesc. Prin urmare, toate formele de viaţă din interiorul Unicităţii se află într-o perpetuă mişcare şi constantă evoluţie, de la aspectele cele mai rudimentare spre cele mai subtile.

După această succintă privire de ansamblu, să revenim la noi pământenii, în care există această Unicitate, ca un simplu „punct luminos”, cu însuşiri asemănătoare cu Imensul întreg de pretutindeni. Acesta este, de fapt, Spiritul, existent în fiecare fiinţă umană, care singur ni. Se revelează, fără să folosim voinţa, efortul, siluirea sau imaginaţia, care în totalitatea lor, nu produc altceva, decât stări tensionale şi tulburări de diferite nuanţe şi intensităţi.

Mintea în întregul ei, fiind doar un fragment al fiinţei întrupate este incapabilă să cuprindă Sublimul independent, adică acea Scânteie Divină cu puteri atotcuprinzătoare, care oferă făpturii umane Starea de Pură Fericire.

Aşadar, folosindu-ne de mintea noastră – fie ea oricât de documentată – nu avem nicio şansă de a întâlni Adevărul Absolut, înţelepciunea şi nici Fericirea. Tacă deci, această minte! în cazul când face acest lucru – atunci numai – atitudinea

smerită a posesorului ei, îi oferă acestuia o calitate inestimabilă şi un avantaj spiritual nebănuit, instantaneu survenit. Odată cu tăcerea minţii, corpul şi Spiritul realizează o perfectă contopire. În acest context, insul respectiv funcţionează ca Un întreg, fapt ce-i permite să descopere Frumuseţea Vieţii şi să trăiască momente de supremă Bucurie, alimentată din însăşi Starea de A Fi a eternei clipe Acum şi Aici.

„Cunoaşterea de Sine”, corect aplicată, conduce pe practicant la această minunată împlinire, prin cuplare şi decuplare cu eterna Unicitate, manifestă pe clipe în desfăşurare. Succesiunea clipelor, totdeauna înnoitoare, solicită trăitorul să-şi folosească imensa capacitate neuro-cerebrală neutilizată, pentru a putea înţelege în mod corespunzător prospeţimea inerentă a mişcării Viului. Căci numai o minte nouă este în măsură să sesizeze, să înţeleagă şi să trăiască în adevăr Frumuseţea Vieţii.

Singurul instrument, de care ne folosim în trăirea acestei experienţe, este Atenţia lucidă şi globală. Ea este întocmai ca un soare sau laser care, prin simpla lor prezenţă, fac să dispară întunericul. Deci, Atenţia – însuşire a Sacrului din noi – împrăştie, dizolvă şi spulberă: gânduri, imagini, dorinţe, temeri etc. care apar în oglinda conştiinţei, ca reacţii ale minţii la întâlnirea cu Eternul Moment Acum. Acest Moment – Unicitate – nu are nici trecut şi nu va avea nici viitor. Iar, dispariţia necondiţionată a acestor intruşi intempestivi, care apar în prezent, ne va oferi în mod firesc şi natural avantajele nepreţuite ale

întâlnirii noastre cu Sublimul Adevăr.

51. ÎNCHEIERE

Îndemnul iniţial, venit clar din profunzime.

Iată-l ajuns în final, într-o altă versiune, împlinind ce spune titlul, precum el s-a revelat.

Eu, doar simplu instrument – lui cu totu-consacrat.

Temele care formează în ansamblul lor, lucrarea Prin trăire-au fost tratate, consecvent cu Integrarea;

Alte… şi-alte orizonturi înspre cele neştiute.

Noul, prin zeci variante, pe hârtie aşternute.

Evanghelia cea Nouă, cu ea-n contact permanent.

M-a determinat să scriu, cu îndemnul evident De-a uşura înţelesul semenilor hotărâţi.

Să-şi plineasc-al lor destin – cu ei înşişi integraţi.

Rima – uneori forţată, cuvintele nefiind în măsură să cuprindă şi reda minunata aventură, în afar-de timp şi spaţiu şi de mărginită minte.

Care, în acele clipe, e goală de-aduceri aminte.

Mintea, corpul sunt fragmente trecătoare.

Care trebuie-nţelese, ca fiind totuşi necesare în procesul Existenţei, legat de acest Pământ;

Noi, Scântei nemuritoare, luându-le ca un veşmânt.

Câţiva, foarte de demult, într-un trecut nebulos.

Desprinşi de Trupul Divin – vizând anumit folos, Am acceptat misiunea de Dumnezei întrupaţi şi de-atunci, trecut-au vremi cu ţărân-

asociaţi

Şir imens de multe vieţi, ca structuri încorporate.

Prin eforturi personale şi de Tată ajutaţi.

Permanent am progresat pe drumul de-napoiere la adevărata Casă – printr-o dornică chemare.

Drumul greu, anevoios, cu căderi şi cu urcuşuri, Structurile efemere deturnând seci înţelesuri;

Iluziile, socotite realităţi răsturnate.

Noi, în lumea relativă, le-am întâmpinat pe toate.

Iată că Bunul Părinte, văzând marea-ntârziere la nivel spiritual, prin greşita-nchipuire.

Direct ni. Se adresează, printr-un om obişnuit, Demascând falsele biblii şi-nţelesul lor greşit.

Puşi de-acuma faţă-n faţă, cu ceea ce revelează.

Care ne e comportamentul, în această ipostază?

Vă repet ce spune El: aprecieri şi îndrumare!

La care cinstiţi cu noi, puse, deci, în aplicare!

Pentru voi, cel mai greu lucru este de a renunţa la ce credeţi voi că sunteţi! Apoi, îndrumarea Sa:

Iar lucrul cel mai uşor e: A nu face nimic.

Doar A Fi! Nimic în plus, la nivel fizic şi psihic.

În A Fi, Eu sunt în voi! Iar voi şi cu Mine – Una!

Prin această simplitate cu voi pururea

întruna!

Ce zici, frate cititor? Conştientizezi schimbarea.

Care îndeamnă… sfătuieşte s-azvârlim acumularea?!

Tot ştiutul posedant, deficitar şi fictiv A creat orgolioşi şi de asemenea, trufaşi – pe un fond greşit, naiv.

Efectele îl demască printr-un clar primitivism; Pământenii copleşiţi de un searbăd conformism. Puneţi oare la-ndoială această Realitate?

Vechile ataşamente de Dumnezeu revelate?!

Adevărul Absolut, nu prin minte-L întâlnim.

Ci, prin propria trăire, când cu Sacrul ne Unim!

În A Fi Acum şi Aici, trinitatea se uneşte şi ca-întreg – Una cu Tatăl – şi cu Tot Ceea Ce Este, în acest context Iubirea – Esenţa noastră Divină.

Realmente, Se afirmă ca Lumină din Lumină!

Ea curăţă şi destramă reziduurile ancestrale Existente-n orice ins, ca-nscrisuri memoriale.

Noua Biblie oferă în mod clar şi-amănunţit Cum să creăm Omul Nou, iubitor, bun şi cinstit.

Iar, prin El, ca temelie, pentru noua omenire.

Totalmente diferită, prin fireasca însuşire!

Deci noi toţi şi fiecare să urmăm noua îndrumare Prin Ce suntem – împlinind Starea Pură De A Fi – Absoluta Fiinţare!

Această lucrare, întocmai ca şi cele anterioare, a fost scrisă dintr-un îndemn, venit din profunzimea fiinţei proprii cu claritate, precizie şi înţelegere perfectă.

Fiecare temă, în raport de titlul care o defineşte, singură îşi revelează conţinutul, iar eu nu fac altceva decât să-i prind înţelesul, prin trăire directă cu el şi să-l comunic în scris, folosind cuvinte cât mai accesibile cititorului obişnuit.

Aşadar, de la început şi până la sfârşit, temele împreună cu autorul formează un complet funcţional, care se desfăşoară pe momente succesive trăitoare cu Sublimul Adevăr în constanta Lui înnoire; Simbolurile de exprimare se pot repeta, însă trăirea – de fiecare dată prospeţime vie – este în continuă schimbare şi eternă surpriză. Evanghelia cea Nouă, despre care amintim în prefaţa acestei cărţi, a constituit sursa şi îndemnul de investigare a noi şi noi orizonturi, privitoare la „Cunoaşterea" omului de către el însuşi. Uneori, rima a fost oarecum forţată, dar cât mai pe înţelesul cititorului, ca el însuşi să încerce marea şi fireasca aventură a „Cunoaşterii" şi perfecţionării modului său de funcţionare.

Omul de rând, potrivit educaţiei greşite care se perpetuează de mii de ani, prin transmitere de la o generaţie la alta, funcţionează adeseori cu totul inoportun. De multe ori el se consideră a fi corpul fizic şi, în acest caz, simţurile primare îl domină în aşa măsură încât îl coboară, prin atitudini comportamentale, la nivel de animalitate.

Alteori, el pune preţ excesiv pe minte şi acumulările sale memoriale. În această alternativă simplul ştiut face din el un veritabil robot, care funcţionează haotic. Dominat de imaginea splendidă a falsului său „sine", el îşi ajustează pe figură – în funcţie de împrejurări – diverse măşti

avantajoase, prin care încearcă să-şi ascundă goliciunea şi urâţenia interioară. Dar, tendinţa de a înşela lumea exterioară, îi amplifică şi mai mult ipocrizia şi fariseismul, atât de frecvent întâlnit la toate nivelurile sociale de la începutul acestui mileniu.

În sfârşit, mai există şi a treia categorie de oameni care apreciază Sufletul diferit de însuşirile Sale divine, transformându-L într-un aprig luptător, atât împotriva trupului şi a necesităţilor sale, cât şi împotriva reacţiilor inerente ale proprie minţi. Aici amintim pe toţi aceia care părăsesc lumea şi îndrăgesc izolarea sau singurătatea, prin care nădăjduiesc să-şi cucerească mântuirea Sufletului. Cum sunt de pildă, pustnicii, a căror viaţă este marcată de nenumărate privaţiuni, impuse corpului fizic sau a monahilor, izolaţi între zidurile propriei chilii. Or, privind toate aceste forme de însingurare, în ansamblul desfăşurării lor, ele însele se dovedesc a fi urmăriri pur egoiste sub aspect spiritual. În general, toţi aceşti idealişti sunt, pur şi simplu, nişte entuziaşti imitatori ai unor înaintaşi, pe care religiile respective îi dau ca exemple de viaţă sfântă şi sfinţitoare. Scopul lumesc al acestor religii, fiind unul şi acelaşi – în toate cazurile – şi anume, de dominare a maselor de credincioşi. Lupta Sufletului împotriva celor două componente ale fiinţei umane; nu poate fi decât dăunătoare, cu influenţe negative atât asupra sănătăţii trupului, cât şi a echilibrului mintal.

De fapt, trupul şi mintea ne sunt parteneri de drum pe calea evoluţiei noastre spirituale, al cărui

scop ultim este unul singur şi anume: întoarcerea în corpul Tatălui Divin, de unde am coborât pentru a face experienţa în asociere cu materia densă. Odată cu trimiterea în universul fizic, ni s-a dat şi uitarea a Aceluia Ce suntem. Pentru ca, prin munca noastră, să trăim experienţa de copii de Dumnezeu întrupaţi şi astfel contribuim la întregul proces al evoluţiei, privind nivelul atotcuprinzător al Existenţei, în general.

În urma noastră se află un şir imens de vieţi încorporate, cu căderi şi urcuşuri, ajutaţi în mod continuu de Sublimul Părinte, care ne vrea pe toţi readuşi în căminul părintesc.

Însă, în trecutul multimilenar al acestei planete, noi, pământenii am fost ajutaţi de Dumnezeu şi în mod indirect, printr-o mulţime de mesageri ai Săi, trimişi în acelaşi scop. Unii dintre ei, din păcate, nu au fost înţeleşi, alţii au fost în mod greşit apreciaţi, în legătură cu ceea ce aceştia propovăduiau. Iar o parte dintre aceşti trăitori ai Adevărului Absolut au fost chiar ucişi de sălbăticia unor făpturi umane, socotite evoluate în raport cu restul vieţuitoarelor de pe această planetă.

La sfârşitul celui de-al doilea mileniu, iată că Dumnezeu, văzând marea întârziere a evoluţiei spirituale a pământenilor, ni. Se adresează direct, folosindu-se de astă dată de un om obişnuit, în această premieră absolută, omul, prin care ne vorbeşte Dumnezeu, nu este un Iluminat, ci un revoltat împotriva a tot şi toate, adică a societăţii şi chiar a Creatorului. El, ca adept al credinţei creştine – un fervent catolic – este total

nemulţumit că de sfintele Paşti, nu are bani suficienţi şi nici alte mijloace materiale ca să-şi ajute copii, pe care îi are în urma relaţiilor cu mai multe femei – căsătorit sau în concubinaj cu acestea. Este ales, deci, un om religios, a cărui moralitate este contestată, atât de el, cât şi de către semenii adepţi ai aceluiaşi crez religios.

Desigur că, această alegere a fost făcută potrivit înţelepciunii lui Dumnezeu, pentru ca cei care citesc mesajul să nu mai aibă modele cu privire la aşa-zisele preferinţe divine sau să recurgă la interpretări greşite. Budiştii au făcut din omul-Buddha – Dumnezeu, iar creştinii au făcut acelaşi lucru din Iisus Cristos, neglijând, atât unii, cât şi ceilalţi, importanţa mesajului transmis omenirii, privitor la evoluţia spirituală a pământenilor.

Drept avertisment, socotesc utilă următoarea întrebare pentru cei care au citit noul mesaj, transmis prin cele cinci cărţi: Este oare posibil ca oamenii să facă un idol din omul prin care Creatorul ni. Se adresează?! Eu nu cred într-o astfel de rătăcire, fiindcă diferenţele dintre cei doi iluminaţi, amintiţi mai înainte, şi Neale Donald Walsch, este atât de evidentă încât orice comparaţie neagă însăşi uzul raţiunii! în continuare, înainte de a ne despărţi, să ne reamintim unele precizări, făcute de către Divinul Creator. El demască o mulţime de greşeli cuprinse în diferitele biblii ale religiilor existente astăzi pe planeta noastră. De asemenea, El corectează şi o seamă de false viziuni, oferite omenirii de către teologi şi filosofi, privitoare atât la Creaţie, cât şi a

Existenţei şi însuşirile Creatorului.

După ce am luat cunoştinţă despre adevărurile revelate de către Noua evanghelie, care ne este comportarea? La această simplă întrebare, iată ce ne spune însuşi Dumnezeu:

„Pentru voi – spune El – cel mai greu lucru este să renunţaţi la ceea ce credeţi voi că sunteţi”. Apoi vine îndrumarea de o inestimabilă valoare: Jar lucrul cel mai uşor, cel aveţi de îndeplinit este să nu faceţi nimic! Doar a fi” Nimic în plus! Cu alte cuvinte, să nu facem nimic pentru A Fi, nici la nivel fizic şi nici la nivel psihic.

„În A Fi – spune Dumnezeu – Eu sunt voi şi voi şi cu Mine – Una suntem”. Realizând această extraordinară simplitate, suntem perfect conştienţi că existăm şi că funcţionăm împreună cu Imensul Necuprins.

Ce zici frate cititor în urma acestei minunate revelaţii, privitoare la întâlnirea noastră cu Dumnezeu şi ceea ce am făcut mai înainte, sfătuiţi de teologi şi îndrumători spirituali? Amintim o parte dintre aceste îndrumări, prin care ni se asigură apropierea de Dumnezeu: posturi severe, rugăciuni, rostiri de mantre, eforturi de voinţă, îngenuncheri, cruci, lupta împotriva unui satan imaginativ etc.

Acum, după noua învăţătură suntem sfătuiţi să nu mai facem uz de propria voinţă şi să azvârlim toate acumulările memoriale. De ce oare? De fapt, simplul ştiut, necorelat cu trăirea a ceea ce el ne informează, creează orgolioşi şi primitivism spiritual. Prin ştiutul acumulat memorial, oamenii devin prizonieri ai unor tipare,

care-i limitează şi, potrivit acestora, ei se repetă la infinit. Aceste repetări obsesive îi pun în conflict cu ei înşişi, ca şi cu ceilalţi semeni, condiţionaţi la rândul lor de tipare diferite.

Puneţi cumva la îndoială această evidentă şi dureroasă realitate a lucrurilor? Revelaţia, de care am amintit, nu este opera unui iluminat, a cărui buna-credinţă să o puneţi la îndoială – aşa cum au făcut-o şi o fac încă oamenii şi acum – ci este o dezvăluire directă a Creatorului, care se foloseşte, ca instrument de transmitere de un semen de-al nostru. Adevărul Absolut nu poate fi întâlnit, în nicio împrejurare, cu mintea şi acumulările sale – fie ele cât de erudite – ci numai şi numai prin propria trăire cu sacra Divinitate în Uniune perfectă.

Prin urmare, în A Fi Acum şi Aici, trinitatea (corp, minte şi Spirit) se uneşte şi funcţionează ca Un întreg – Una cu Tatăl Ceresc şi cu Toate câte există. Iar în această Unime apare Iubirea, adică Esenţa fiinţei noastre, care. Se afirmă ca Lumină din Imensa şi Unica Lumină. Ea doar prin simpla Ei prezenţă curăţă, dizolvă şi destramă instantaneu toate reziduurile, păstrate memorial, care ne-au adus de fapt la reîncarnare.

Noua Biblie ne arată cum putem recrea prin noi înşine Omul Nou iubitor, bun şi cinstit. Iar, în continuare o nouă omenire şi o nouă civilizaţie va lua naştere, total diferită de actuala caricatură, bazată pe minciună, lăcomie, violenţă şi ură.

Nu există altă modalitate de a schimba lumea decât începând cu noi înşine, fiecare dinamizat de propria responsabilitate. Toţi avem capacitatea de

autoperfecţionare şi ea depinde de râvna, setea şi persistenţa drept însuşiri care ne definesc de fiinţe superioare.

Vă doresc din tot sufletul să vă însuşiţi aceste sfinte şi sfinţitoare îndemnuri!